ROCKINFORM

Rockzenei szakl

97. szám

Év végi ajándéközön!!!

Deep Purple

Zanzibár

Incubus

Therapy?

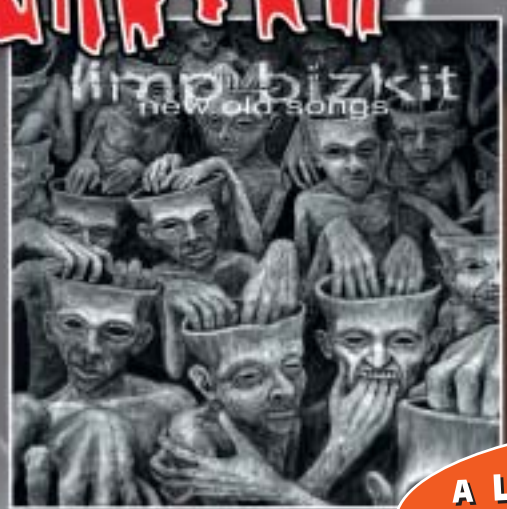
Mantra

Török Ádám

The Cult

The Smashing Pumpkins

LIMP BIZKIT

Nickelback

The Mission

SYSTEM OF A DOWN

Rob Zombie

A Limp Bizkit Új NEW OLD SONGS c. lemeze

X. évfolyam 10. szám 2001. december - 2002. január Ára: 305 Ft

MERRELL

www.rockinform.hu

OROSZLÁNBARLANG
A márkás hangszer mindig érték
Ibanez
RG270JB
Floyd Rose, fasoni hangolós satus gitár
119.900 Ft
GRX70BK
69.900 Ft!!!
GRX40CA
59.900 Ft
GSA60BK
79.900 Ft
Oroszlánbarlang Karácsonyi Akció
A márkás hangszer mindig érték
Jackson guitars
JS20 már 69.900 Ft-tól!
Oroszlánbarlang
gitárszakuzlet
Budapest XIII.,
Pozsonyi út 30.
(Margit híd pesti hídfőjénél)
Tel.: 350-6207
Nyitvatartás:
H-P: 11h-17:45, Sz: 10h-13h

Rockinform az interneten: www.rockinform.hu

Tartalom

A következő számunk január 31-én jelenik meg!

Csak röviden... 4-7
Limp Bizkit 8-9
Oldalfény: Sipeki Zoli, Sonia és a Sápadtarcúak interjú . .10-11
Lemeztelenítés 12-23
Therapy? 24
Mantra interjú 27
Blueslemez-bemutató 28
Republic interjú 29
Incubus 30
Év végi Rockinform akció 32-33
Rob Zombie 35
The Mission interjú 36-37
Judas Priest 38
Nemesis interjú 41
Karrier: Nickelback 42-43
Török Ádám interjú, Andy Summers Trio koncert 44-45
The Cult, Taurus 46-47
The Smashing Pumpkins 48-49
Meghallgattuk 50-51
System Of A Down 52-53
Underground híradó 54
Terjesztőink, Rejtvény 55
Sum 41 56
Zanzibár interjú 57
Deep Purple, Rejtvény 58-59
Zorán koncert, Ötven éve Hungaroton, Eredményhirdetések, Rejtvény .60-61
Börze 62

Minden kedves olvasónknak és üzleti partnerünknek kellemes Karácsonyi Ünnepeket és boldog Új Esztendőt kívánunk!

Figyelem! A 2002 januárjában megjelenő számunktól a Rockinform ára 350 Ft lesz!

Címlapfotó: Dávid Zsolt

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan
A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadászi László
Koordinátor: Horváth Tibor
Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos
Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Lukács Attila Zsolt, Sebestyén László, Rakk László, Tolnay Ferenc, Gyurcsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor

Fotósok: Mocsári László, Becskereki Dusi, Dávid Zsolt
Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;
E-mail: rockinform@rockinform.hu, rockinform@chello.hu és rockinform@matavnet.hu
Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.
Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,
Telefon/fax: 46/315-341
Lapterv, nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,
Levilágítás: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.
Kötészet: Papír Stúdió BT. 46/389-609
Terjeszti: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közlése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.525 Ft, egyéves: 3.050 Ft.

röviden...

Gőzerővel zajlik a **Tankcsapda** országos téli turnéja, melynek szinte valamennyi megállóján akadnak a termekbe be nem férő egyének, és amelyre a koronát a két turnézáró koncerttel teszi fel a debreceni trió. "Nálunk szokás, hogy az év végi bulik budapesti és debreceni állomásaira vendégeket hívunk meg... - ment bele a részletekbe Lukács Laci énekes. Idén a Dawncore nevű zenekar mellett döntöttünk, akik nagyon intenzív, hardcore jellegű zenét játszanak. Egyébként a turnéról még annyit érdemes tudni, hogy nagyon-nagyon jó a hangulat. Ez valószínűleg azért is lehet így, mert főként olyan városokban léptünk és lépünk fel, ahol már régen jártunk (Nyíregyháza, Kazincbarcika, Nagykanizsa). Mellesleg a tavaszi koncertkörúton jó pár olyan nótát nem vettünk elő az 'Agyarország'-ról, amit most játszunk, illetve ez a mostani műsor egy kicsit reagál ezekre a háborús hangulatokra, mivel olyan dalok is műsorba kerültek, amiket még soha nem játszottunk (ilyen pld. a "Sovány vigasz"). Ezek a Tankcsapdának inkább a fajsúlyosabb, nehezebben emészthető oldalát domborítják ki, de azért van néhány szám, ami oldja ezt a hangulatot."
A csapathoz kapcsolódó hír még, hogy hamarosan újra kijön a "Baj van!!" anyaguk. "2002. február 2-án jelenik meg, elég egyszerűen jött a löket: 02.02.02., mellesleg ez a második kiadás, vagyis a 2.0-ás. Az új számokkal kapcsolatban csak annyit, hogy új dallamok, új zenék folyamatosan születnek, az viszont biztos, hogy a tavaszi turné végéig - ami május közepét jelenti -, nem fogunk az új számok összerakásához. Egész egyszerűen nem lesz rá energiánk, meg időnk. A legkorábbi megjelenési dátum 2003 tavasza." Mindezekről részletesebben következő számunk interjújában olvashattok!

A napokban jelenik meg a MINDEN-HATÓ című **C.A.F.B.** album felújított változata, CD-n (EDGE Records), melyre felkerül két, az eredeti 1999-es változaton meg nem jelent dal is. Ezen kívül, októberben rögzítésre került hét új szerzemény, ám ez utóbbiaknak megjelenési időpontja még nincs... További - szomorú - hír még a zenekar háza tájáról, hogy idén tavasszal meghalt **Szita Mike**, az ős-C.A.F.B. egyik alapítója. Ő alapította 1990-ben, Szakácsi Greggel a csapatot, és vele készült az Utcastílus - 1990-92, Ne bízz senkiben - 1993 és a Koncert'92 (archív) című anyag is. A régóta a heroinnal harcoló Mike önkezével vetett véget életének.

Megjelent a **Shark Attack fanzine** második száma. A tizenkét oldalas kiadványban olvashatunk az ausztrál The Saintsról, valamint Jutka Bábszínháza, Carwastagnacht és Hunam Error interjúk, fanzine-hírek, lemezismertetők színesítik a vékonyka újságot. A cápa támadás 100 Ft + pkg. ellenében beszerezhető: Ari Péter, 5310 Kisújszállás, Kossuth u. 15. címen, illetve a 30/240-28-22 telefonon.

Tizennégy év után összeáll a legendás New York-i **Twisted Sister**. A szeptember 11-ei terrortámadás során életüket vesztett tűzoltók és rendőrök hozzátartozói megsegítésére tartandó koncerten vesznek részt először hőseink. A november végén, a Hammerstein Ballroomban lebonyolítandó rendezvény igazi sztárgála lesz, hiszen velük együtt deszkákra lép az (The) Ace Frehley Band, az Anthrax, az Overkill és Sebastian Bach.

"A szeptemberi események fényében elfilóztunk azon, hogy valami barátságosabbra változtatjuk a nevünket. Húsz éve **Anthrax** a zenekarunk neve, de sosem gondoltam volna, hogy egy nap valóban azt fogja jelenteni, amit jelent - nyilatkozta a történtek kapcsán Scott Ian gitáros. Amikor a középiskolában először hallottam az anthraxról a biosz órán, egyből azt gondoltam, hogy ez egy tiszta metal név. A környéken az összes bandának 'er'-re végződő neve volt: Ripper, Deceiver, meg ilyenek. Én mást akartam, ez agresszíven hangzott és rendszerint senki sem tudta, mit is jelent. Annak idején a Spreading The Disease lemezcímmel arra gondoltunk, hogy elterjesztjük a zenénket, a betegségünket. Szeptember 11-e óta azonban a nevünk félelmet, paranoiát, halált jelent, de mégsem akarunk nevet változtatni, és nemcsak az ezzel járó kellemetlenségek miatt, hanem mert bízunk abban, hogy nem lesznek további negatív események. Az emberek többsége megérti a helyzetet és támogat bennünket... Már van kilenc vadiúj dalunk. Még írunk párat, aztán felvesszük a lemezt. Rengetegen írnak a világ minden tájáról, hogy menjünk hozzájuk. Menni is fogunk, megígérjük!"

Újra kiadásra kerül a **Trans-Siberian-Orchestra** eddigi két albuma! A projektet Paul O´Neill, Jon Oliva és Bob Kinkel alapította. Paul hosszú ideje producere a Savatage-nek, Jon az énekese és billentyűse a zenekarnak, Bob Kinkel pedig egy jól ismert és elismert New York-i zeneszerző. Hármójuk ötlete volt a Karácsony ünnepét a rockzenével kombinálni. Az első ilyen közös album, '96-os "Christmas Eve & Other Stories" hatalmas siker volt, és az Egyesült Államokban már nagyon közel jár a platinához (1 millió eladott példány!). A második, a "The Christmas Attic" című album megjelenése után a csapat elhatározta, hogy élőben is előadja repertoárját, és többek között Chicagoban tizennégyezer ember előtt játszottak, a Philadelphia-i koncertre pedig egy nap alatt keltek el a jegyek. A turné hatalmas siker volt, és a "The Christmas Attic" album aranylemez lett, félmillió eladott példánnyal. A "Christmas Eve..." és a "The Christmas Attic" idén karácsonykor újra kiadásra kerül "kettő az egyben" dobozban, külön-külön kísérőfüzettel.

Az **Ash** zenekar a 'Burn Baby Burn' c. dalával elnyerte a londoni Q magazin "Év kislemeze" díját!

November 19-én jelent meg a **Feeder** új kislemeze, a 'Just A Day', melyhez egy videóklip is készül. A klip megálmodója és rendezője az a David Mould, akinek nevéhez fűződik egy másik Feeder videó, a 'Turn' is, valamint többek közt díjnyertes Radiohead klipek is. A zenekar weboldalán keresztül kérték fel a rajongókat, hogy vegyék videóra és küldjék be, amint ők maguk imitálják/játsszák a 'Just A Day' c. számot otthonukban. Ez nem csak úttörő és nagyon szórakoztató ötlet, de ezáltal "sztárrá" válhat néhány lelkes és mókás Feeder rajongó. A csapat fellépett a Q Awards show-n a Water Rats hallban október 22-én, ahol jelölve is voltak a legjobb kislemez kategóriában, amit végül az Ash nyert meg! Ez a fellépés egyébként a Feeder számára egy gyökerekhez való visszatérés volt, hiszen egyik itteni koncertjük után szerződtette le őket az Echo 1994-ben, dobosuk, Jon Lee pedig itt dolgozott és itt is lakott.
A Feeder a hihetetlenül sikeres 2001-es évet a Stereophonics teltházas turnéjának vendégeként fejezi be november/decemberben.

November végén jelent meg a **Skinny Puppy** két tervbe vett DVD-jének első darabja, a "Video Compilation 1984-1992", melynek anyaga eddig hozzáférhetetlen volt, és tartalmazza az összes,

A **Dream Theater** felvette, összekeverte, és masterelte a Six Degrees Of Inner Turbulence címmel, jövő januárban megjelenő nagylemezét. Ezt a kiadás után turné követi, magyar koncertről nincs hírünk.

'84-'92 között megjelent videót, a korábban cenzúrázott változatban.

A New Orleans-i szupergroup (Phil Anselmo {Pantera}-ének; Pepper Keenan {COC}-gitár; Kirk Windstein {Crowbar}-gitár; Rex {Pantera}-basszus; Jimmy Bower {EyeHateGod, Superjoint Ritual, Clearlight, COC}-dob) **Down** második nagylemeze a Backwood Heavies munkacímet viseli. Az albumot a New Orleans-i Balance stúdióban, decemberben rögzítik (lásd még Crowbar "Sonic Excess In Its Purest Form", bővebben előző szám lemeztelenítés rovatában). Ide tartozó hírünk, hogy a Phil Anselmo eredetileg Body And Blood névvel indult projectje (ahol gitártudását kamatoztatja) Southern Isolation-re keresztel-

kedett. A csapatban baratnője Stephanie Opal énekel, Ross Karpelman (Christ Inversion) billentyűzik, Kevin Bond (Christ Inversion, Superjoint Ritual) bőgőzik, és Sid Montz dobol, a háromszámos kislemezük október végén, a Baphomet/Housecore kiadónál jelent meg. További hírünk még, hogy Sharon Osbourne felajánlotta Philnek és zenekarának - ebben az esetben Pantera -, hogy a jövő évi Ozzfesten a kisszínpad főbandája lehetnek, illetve azt, hogy hősünk maga állíthatja össze, válogathatja ki a velük fellépőket.

A finn cselló-metal kvartett **Apocalyptica** Hope Vol. 2 címmel jelenteti meg következő kislemezét. A korongon vendégként feltűnik Mathias Sayer (Farmer Boys), illetve eddig ki nem adott Slayer és Metallica feldolgozásokat is hallunk.

A **Mindcontrol** zenekarnak elkészült hivatalos oldala a www.mindcontrolmusic.com címen. Az oldalon sok fotó, dalszöveg, cikk, és egyéb más is megtalálható, többek között hamarosan letölthetőek lesznek a nemsokára elkészülő demójuk dalai is, illetve az 1999-es Stereo Mind Energy újra masterelt változata. A zenekar leszerződött a 1Gonline kiadóval. Ennek eredménye, hogy szerepel internetes szavazó bázisán a www.1Gonline.com oldalon. Negyedévi győztes lemezszerződést ill. videóklipet nyer. A zenekar az első negyedévben második volt, míg jelenleg az első helyen áll.

A **Stonehenge** zenekar egyre közelebb kerül a "nemzetközivé váláshoz": a csapat a svéd Roasting House menedzserirodával (többek között Pain Of Salvation) folytat tárgyalásokat. A tervek szerint az iroda intézné a debütáló album külföldi terjesztését, a második lemez pedig már teljesen az ő "védőszárnyaik alatt" készülne. A tárgyalások alatt is "terjed" a lemez a nagyvilágban. Több internetes és "földi" rádióadó játssza a világ minden táján a zenekar dalait az Egyesült Államoktól kezdve Indonéziáig. A november 9-10-én, Atlantában megrendezésre kerülő ProgPower fesztivál on a Laser's Edge Records (ARK, Gordian Knot, Spiral Architect, Zero Hour, Avalon, stb.) jóvoltából is kapható egy jelentősebb mennyiség a lemezből. A zenekar meghívást kapott a jövő évi ProgPower 2002 fesztiválra, Hollandiába. (Ez a fesztivál évente kerül megrendezésre, egy az USA-ban, egy pedig Hollandiában. Az idei európai fesztivál október 5-6-án zúzta meg a holland és nemzetközi nézők füleit, a rendezvény fő zenekarai a Pain Of Salvation, Anathema és a Vanden Plas voltak..) További jó hír, hogy igen pozitív kritika jelent meg egy jelentős amerikai metal portálon, a MetalAges-en (www.metalages.com).

Újra kiadásra került az ír **Cruachan** első nagylemeze, re-masterizált változatban, extra dalokkal kiegészítve. A kiadó

Az AC/DC frontember **Brian Johnson** rögzítette a Wor Geordie's Lost His Liggy és Biker Hill című szerzeményeket az újjáalakult Geordie II-val, melyek egy, a jövő hónapban megjelenő nonprofit válogatáson kapnak helyet.

így akarja az új lemez megjelenését előkészíteni. Aki ismeri a lemezt, tudja, hogy a kelta metal egyik remekéről van szó, de sajnos a hangzáson így sem tudtak sokat segíteni. A három bónuszdal demo, így még rosszabbul szól, mint a lemez.

Várhatóan 2002. március elején jelenik meg a **P. Box** új albuma "Reményre ítélve!" címmel. A december az albumra kerülő tizennégy új dal hangszerelésével telik, majd saját hangstúdiójukban január közepétől február végéig zajlanak a felvételek. Érdekesség, hogy a lemez egyik hangmérnöke (az állandó hangmérnökük mellett) Sáfár Öcsi a P,Box egykori basszerosa, a Budapesti Estúdió kiváló hangmérnöke lesz. Március közepétől indul a csapat "Reményre ítélve" c. országos turnéja. A P.Box kedvelői további, naprakész infókhoz juthatnak, ha ráklikkelnek a www.pbox.hu c. honlapra.

Újra összeáll - egyelőre úgy néz ki, hogy csak néhány koncert erejéig - Katona László - Pavelka Gyula - Pálvölgyi László - Györki István - Sobri József felállásban az **Akela** zenekar. A "bemelegitő" bulikra Szlovákiában és Erdélyben kerül sor, február 23-án pedig a Petőfi Csarnokban Farkasfarsang ' 002 címmel ad koncertet az Akela, ami egyben egy ünnep is az Amerikából hazatérő Pávcsi és Sobri tiszteletére.

A váci Március 15. tér 16/18. sz. alatt nyitotta meg pincébe vezető kapuit az **Old Timer's Pub** nevű blues/rock-barlang. A klubvezető Kovács Gábor (30/238-18-97) a Rockinformnak elmondta, minden héten péntek/szombati napokon 19.30 - 22.00 óráig várják az élő zenére éhező és szomjazó érdeklődőket. Minden hónap harmadik péntekén a klub állandó vendége a Szakács Gábor "Szaki" vezette Gesarol R(evival) B(and), első bulijukra december 21-én kerül sor.

Az **Electric Light Orchestra** négy 1970-ből származó felvételét a BBC kommentárját tartalmazó CD előzetes jelzi, hogy hamarosan az egész remasterizált, bemutatkozó album követi. A Rockinform korábbi számában már beszámoltunk az ELO utolsó fázisának digitalizált anyagairól, a zenekar történetéről, itt az ideje, hogy a "kezdetek" is publicitást kapjanak. A lényegében egy vonós kamarazenekarra épülő csoport és a rock ilyetén méretű vegyítése azóta is megismételhetetlen. A promóciós CD-n ott található a 10538 Overture, amelyet 1970 júliusában még a Move együttes kislemezére szántak, majd ELO néven jelentettek meg, továbbá egy multimédiás kiegészítés, amely információk tömegét tárja elénk.

Még mindig nem lehet pontosan tudni a **Coal Chamber** új albumának megjelenési idejét, az azonban már biztos, hogy csak a jövő év elején esedékes, és "The Dark Salvation" címre fog hallgatni. A keverés novemberben fejeződött be, a mesterszalag kb. december elejére készült el... Visszaszámlálás indul!

A **Fear Factory** "életmű", azaz a Digital Connectivity nem csak DVD-n, hanem VHS-en is megjelenik. Utóbbi formátumban a koncertfelvételek, a backstage felvételek és a klipek lesznek megtalálhatók, a bónusz hanganyag, a menü oldalak és a fotók sajnos - technikai okokból - lemaradnak. Ezen kívül biográfia és kísérőfüzet is csak a DVD-hez dukál majd. Várható megjelenés: december 19.

A szarvasi Zebra Club rendezésében zajló **Rolling Rock Fesztivál** versenyeire ötödik alkalommal kerül sor 2002 januárjában. A lemezszerződéssel nem rendelkező zenekarok hagyományos megmérettetésének díjai is hagyományosak: demófelvételi lehetőség a békéscsabai Song Song stúdióban, Szigetfellépés az első helyezettnek, mezőtúri és tokaji fesztivál-fellépések a döntő további résztvevőinek. Ezen kívül ATEC-Marshall ajándékok. Néhány korábbi Rolling Rock-győztes és döntős: Baby Bone, Ektomorf, Dying Wish, Csótányok, Magna Cum Laude, Le Panic, MZ/X, Varsó. Szerintünk nem rossz névsor...

December 8-án, szombaton folytatódik a Bem Rockpart **BluePop fesztivál-sorozat**ának eddigi legerősebb idénye. Ezúttal a Cseh Centrum támogatásával fellép a Plexis, az egyik legnépszerűbb cseh punk zenekar, akik már játszottak a Ramones, a NOFX, a Faith No More, valamint a Prodigy előtt is. Az eseményen fellép a Kés, Villa, Anál című új albumával nemrég jelentkezett komlói Rózsaszín Pitbull, a házigazda Bankrupt, és a szentendrei Semmi Komoly ska/punk zenekar is.

Megjelent az **"Iron What?"** c. Maiden-fanzine 14. száma. A5, 28 oldal + 4 oldal diszkográfia. A tartalomból: Maiden-sztori 2000-2001, Fókuszban Derek Riggs, Johhny B. turnénaplói 2. rész, dalszövegfordítások a "Somewhere..." albumról, Maiden Tribute 4. rész stb. A fanzine megrendelhető: postai utalvá-

Steven Tyler torokfájdalmai miatt az **Aerosmith** törölte az éppen most zajló turnéjuk menetrendjéből a Pittsburgh-i és a Toronto-i bulikat. Viszont azt elárulták, hogy a koncertekről felvétel készül, ami koncertlemez, DVD, illetve VHS formátumban is napvilágot lát majd. A rajongóik tölthetik a malacot.

röviden...

nyon. Ára 250 Ft/db (pkg.-vel együtt). Cím: Kollár Viktória, 9023 Győr, Kodály Z. út 33. 5/1.

A Blues Patika Közhasznú Alapítvány régi törekvése valósult meg november elejétől. Ismét beindult a **Blues Patika Klub**, amelynek helyszíne a La Ventura (Bp., VIII., Krúdy u. 11., volt Cirkogejzír). Minden hétfőn 21 órától a hazai blues legjobbjai szórakoztatják az odalátogatókat. Eddig Sonia és a Sápadtarcúak, a Muddy Shoes, Dr. Valter & the Lawbreakers, a Mystery Gang és a Pure Blues együttes léptek fel.
December 10-én Benkő Zsolt és a Blues Rivers együttes birtokolja a színpadot, 17-én pedig évzáró bulira kerül sor, amelyen a házigazda szerepet betöltő Dr. Valter & the Lawbreakers mellett lapzártánk idején tárgyalások folynak több más zenekarral, fellépővel is. További információk: http://bluespatika.mentha.hu

A **Mystery Gang** rockabilly trió december 29-én Fenyő Miklós koncertje előtt lép fel a Budapest Kongresszusi Központban. Néhány más koncert dátum decemberben: 7-én Békéscsaba-Dublin, 8-án Törökszentmiklós - Sportcsarnok, 14-én Eger, 19-én Veszprém - Patrióta Lokál, 20-án Székesfehérvár - Westside, 23-án Szolnok - Western kocsma. További tudnivalók: www.mysterygang.hu

A **Motörhead** triója október vége óta dolgozik új anyagán egy meg nem nevezett Los Angeles-i stúdió mélyén.

Az egykor legendás **Sankó** zenekar ismét összeáll egy buli erejéig. A koncertet 2002. Január 12-én, szombaton 17 órai kezdettel rendezik a Petőfi csarnokban. A program 18 órakor a Nautilus színpadra lépésével kezdődik. Őket követi 18.30-kor a Felkai Jam, majd 19 órakor az Afro Magic. Az est főszereplője, Sankóék 20 órától nyomatják a zenét. Fellépnek Felkai Miki, Závodi Janó, Láposi Elek szólógitárosok, Sankó László, Póka Egon, Sáfár Öcsi basszerosok, Veszelinov András, Kovács Jocó dobosok, Marót Ottmár billentyűs és a Muck Feri, Várkonyi Zoltán és Maszik Zoltán alkotta fúvós különítmény. Az egész estét betöltő rendezvényen sok kitűnő művész vállalt vendégfellépést, többek között Balázs Fecó, Benkő László, Charlie, Tátrai Tibusz, Szűcs Antal Gábor (Totya), Fenyő Miki, Somló Tamás, Zalatnay Cini, Szalontai Szilvi (Syl), Pásztor László, Komár László, Szánti Judit. A buli két műsorvezetője Cintula és Fenyő Miki. A sok sztár mellett a hangulatról gondoskodnak még a '60-, '70- és '80-as évek nagyszerű diszkósai: Fekete László, Gonda László és Kiss Gábor, alias DJ Rocky Docky.

A **Dimmu Borgir** új kiadványa Alive In Torment címen jelenik meg 2002 februárjában. Az anyagon öt koncertfelvétel szerepel majd, amit a Puritanical Euphoric Misanthropia turné Stuttgart-i állomásán rögzítettek. A gitáros Silenoz szerint ez a limitált példányszámú kiadvány "szélsőségesen nyers és brutális, arcbamászó, és nincs rajta power ballada!" A shape-CD anyagát Peter Tägtgren keverte, és a jövő év eleji észak-amerikai Dimmu Borgir turnéra kerül kiadásra. Emellett a csapat egy World Misanthropy című DVD-n is dolgozik, ami jövő áprilisra várható. Silenoz a DVD tartalmáról: "Rengeteg koncertrészlet lesz rajta, amiket különböző helyszíneken vettünk fel, interjúk, színpad mögötti jelenetek, csupa őrült dolog." Ezen kívül rajta lesz a DVD-n min. négy klip, és valószínűleg lesz mellette egy további CD, olyan számokkal, amik csak a Spiritual Black Dimensions és Puritanical Euphoric Misanthropia japán verzióin szerepeltek. www.dimmu-borgir.com

A napokban jelent meg az új **Grave Digger** album. A The Grave Digger címet kapott anyag egy óriási power metal album. A csapat ez alkalommal elhagyta a középkori témákat, egy még sötétebb koncepció kedvéért. A szövegek javát ugyanis a XIX. század író-költő óriása, Edgar A. Poe inspirálta. Az új gitáros, Manni Schmidt súlyosabb, egyszersmind érettebb játékot hozott a csapatba; mindazonáltal az összes tipikus Grave Digger-jegy itt van: villázós himnuszok, együtt-éneklős refrének, és persze Chris Boltendahl védjegyszerű, karcos orgánuma. Az album mindenütt nagyon pozitív fogadtatásban részesült, sokan a csapat egyik legjobb albumának tartják. www.grave-digger.de

Elkészült mindenki kedvenc "szupergrupjának", a **Lock Up**-nak a második albuma. A Hate Breeds Suffering-en már Tomas Lindberg (The Crown, ex-At The Gates) énekel, a többiek pedig ugyanazok, mint eddig: Nick Barker (Dimmu Borgir), Shane Embury (Napalm Death) és Jesse Pintado (Napalm Death). Megjelenés: 2002. február. www.lock666.com

A **Sinergy** új dobosa Mats Karlsson lett, mivel Tonmi Lillman, az előző dobos, teljes erőből a To/Die/For-ra akar koncentrálni. Mats a Los Angeles-i Musicians Institute hallgatója volt, és most Helsinki-be költözik, hogy a Sinergy-vel dolgozhasson. A csapat elkészült harmadik albumával (Suicide By My Side), amit a Finnvox stúdióban vettek fel. Megjelenés: 2002. február. www.sinergy.org

November 20-án jelent meg a **Nyers** új albuma "Hátra arc" címmel. A korong az eddig megjelent négy nagylemez legjobb, legismertebb dalainak és eddig még ki nem adott számoknak az unplugged formában áthangszerelt változatait tartalmazza. Az anyag jellegéből adódóan minden szám akusztikus hangszereken szólal meg, valamint csatlakozott a zenekarhoz a stúdiómunkák során a Nyers koncertjeinek állandó vokalista - hegedűse Szirtes "Mókus" Edina, aki ezúttal a tilinkón, a hegedűn kívül néhány számban tangóharmonikán is játszott.

A **Stratovarius** gitáros-főnöke, Timo Tolkki elkészült második szólóalbumával. A Hymn To Life februárban jelenik meg, illusztris vendégszereplőkkel. www.stratovarius.com

A **Slipknot** Left Behind címmel adta ki november elején új kislemezét, amely korlátozott számban bakeliten is hozzáférhető. Rossz hír viszont, hogy a csapat kénytelen volt későbbre halasztani USA turnéját, mert a perkás Shawn (#6) Crahan feleségét megoperálták a Mayo Klinikán. Mivel úgy tartják az orvosok, hogy legalább hat hétre lesz szüksége a teljes felgyógyuláshoz, a Bohóc úgy döntött, hogy otthon marad, hogy vigyázzon feleségére és három kis gyerekükre. A zenekar elnézést kér rajongóitól és remélik, hogy meg fogják érteni a döntésüket. A Slipknot az európai turné kezdetének január 20-át jelölte meg, mégpedig Helsinki-ben, ahogy az eredetileg is be volt tervezve. Ez a turné népszerűsíti második, Iowa című lemezüket, mely hazájukban már szintén platina! (Roadrunner Records). A zenekar lezavarja még a japán, ausztrál és kanadai turnét is, mielőtt visszatérne az Egyesült Államokba, az újraszervezett portyára...

Az **Angertea** zenekar október végén, és november elején rögzítette első nagylemezét, mely várhatóan az év végén vagy jövő év elején jelenik meg. A Lélekvágy című albumon tizenegy depresszív hangulatú dal található. További hír még, hogy elkészült a zenekar első videóklipje a Halálba hív című dalhoz, valamint a banda szerepel az előkészületben lévő negyedik Shock válogatáslemezen is. További info: 63/363-657 (Gergő) vagy e-mail: atea@freemail.hu

A Rockinform jelenti: Minthogy kollégánkat, Szakit folyamatosan bombázzák a Petőfi rádió következő életmű sorozatával kapcsolatos kérdésekkel, ezúton tudatja, hogy a folytatás esélye a nullával egyenlő. Helyette 2002. január 2-től (szerda 19 óra), vagy 3-tól (csütörtök 20 óra) a gödöllői **Pelikán Rádió (FM 93.6)** fogja betölteni ezt a szerepet. A műsor házigazdája, rockzenei műsoraival a rádió vételi körzetében már eddig is népszerű Répássy Gábor és állandó vendége, Szakács Gábor megkezdi a **Deep Purple** kommentárokkal színesített, összes felvételének hétről hétre történő bemutatását. A várható érdeklődésre való tekintettel, a vételi körzetbe - kb. Hatvantól Budapestig, Váctól Ceglédig - a betelepülést a helyi önkormányzatok korlátozzák. A jövőben ugyanezen adó közöl előzetest minden hónap utolsó csütörtökén (21 órától) a Rockinform megjelenésre váró számából.
Továbbá a Miskolcon és környékén is fogható **Európa Rádió** (FM 90.4) is külön Rockinform műsort indított november 24-ével. Műsorvezető Bánfalvi Ákos, aki minden hét szombatján jelentkezik kétórás rock blokkal, Rocktérítő címmel.

November közepén dupla CD és kazetta formátumban került a boltokba, a teljes **Rod Stewart** életművet felölelő válogatásalbum, amely The Story So Far: The Very Best Of Rod Stewart címet viseli. Az összesen harminchat örökzöld tétel között többek között megtaláljuk a "Maggie May", a "Sailing", a "Motown Song", az" Every Beat Of My Heart", a "D'ya Think I'm Sexy" c. dalokat, valamint a jól ismert duettekben olyan sztárok vonulnak fel Stewart mellett, mint Tina Turner (It Takes Two), Sting és Bryan Adams (All For Love)!

Mozgolódik a **Harlot**! A Szajhák felriadva "Csipkerózsika álmukból" új külsővel és egy háromszámos promo CD-vel strichelnek, fehér lovú herceg helyett, kiadóra várva. A két új dal mellett - melyek a modernizálódás jegyeit is magukon hordozzák, megtartva a zenekar sajátos ízeit - megtalálható a Bonanza Banzai "Induljon a banzáj!" című slágerének átirata is. Az érdi Stúdió 440-ben készült anyag kereskedelmi forgalomba nem kerül, azonban a két saját szerzemény alapját képezi a megjelenésre váró, "Mámor" című negyedik Harlot albumnak. A saját bulik mellett, néhány Kalapács koncert vendégeként is feltűn-

nek majd a srácok megújult programjukkal. Kontakt: 20/510-55-66

Két száma is eljutott hozzánk a magyar punk ifjúság lapjának, a **Magyar Taraj**nak. A nyári negyedik számban szerepelnek interjúk Jello Biafrával, a T.S.O.L.-lal, a Good Riddance-szel, Gregg Turnerrel (ex-Angry Samoans), egy idióta riport a Prosecturával, bemutatásra kerül a The Ramones, a Dead Kennedys, illetve a Therapy? teljes pályafutása, ízelítőt kaphatunk a cseh színtérről, D. Kennedys dalszövegfordításokkal barátkozhatunk, valamint olvashatunk néhány lemezrecenziót. Az őszi ötödik szám ennél ha lehet még tartalmasabb, hiszen a rengeteg interjún (No Use For A Name, Circle Jerks, Electric Frankenstein, Citizen Fish, Flatliners, The Real McKenzies) mellett nyilatkozik a világ legagyamentebb és legperverzebb Acélos Balázsa a Fürgerókalábakból, egy alapos skandináv punk 'n' roll körképet (Backyard Babies, Turbonegro, The Hellacopters, Gluecifer) is magunkévá tehetünk. Továbbá olvashatunk a szigetes punk megmozdulásokról. Címeik: Németh Marcell, 1042 Budapest, Rózsa u. 48. X/58. E-mail: magyartaraj@freemail.hu vagy Sarkadi Balázs, 1162 Budapest, Kendermag u. 1. E-mail: rockstar42@hotmail.com

A **Depeche Mode** aktuális kislemezét, az "I Feel Loved"-ot két külön CD-n is piacra dobta. Az úgymond egyes CD az egyszerűbb, ezen csak a szokásos címadó tétel kislemezes és instrumentális verziója szerepel, valamint a kiadásra nem került "Dirt" nóta. Ennél sokkal érdekesebb a kettes disc, amelyen megtalálható az "I Feel Loved" háromféle remixe (habár a Thomas Brinkman-féle sem rossz, de azért csak a Chamber átgondolása érdemli a pálmát), illetőleg a multimédiás részen négy rövid film (stúdiós munkálatok, fényképezkedés, klipforgatás), kilenc exkluzív fotó a tagokról, meg persze az elmaradhatatlan (mellesleg letölthető) háttérkép. A DM kitett magáért!

Ugyan a rocker társadalom számára teljesen ismeretlen és idegen az **S.I.Futures** új albumának, a "The Mission Statement"-nek világa, mindenesetre néhány mondatot megérdemelnek. Az S.I.F. név mögé rejtőzött tagság nagyon kísérletező elektronikus zenét játszik, és sokszor igen nehéz megemészteni egy órányi terjedelemben felsorakoztatott dalaikat... Persze bizonyos tételeik (mint az Aspects vendégeskedésével lezavart, hiphopos "All Terrain Aspects") megkönnyítik a dolgunkat. Ez lenne a jövő?

A november 20-án megjelent harmadik **Creed** album, a "Weathered" felvezető kislemezének az amerikai kvartett - kiadójával egyetértésben - a melankolikus "My Sacrifice"-t választotta. A maxin album és rádiós verzióban is szereplő nóta bár nem a csapat keményebb oldalát mutatja, viszont azért az Eddie Vedder-es (Pearl Jam) énektémák Scott Stapp tolmácsolásában nagyon is nyilvánvalóak. Vajon ennek hatására a poszt-grunge éra újra virágzásnak indul majd?

A **Zöld Csillag** zenekar új felállással gőzerővel próbál és gyakorol, és lassan öt éves fennállása alatt talán a legjobb koncerteket adja: dec. 7. Szigetszentmárton, 14. Bp. -Ludas Rock Klub, 15. Bp. - Kávés Katica Söröző, 22. Bp. - BEM Rockpart. Bővebben: www.extra.hu/zoldcsillag

A **H.W.G.** zenekarnak decemberben jelenik meg a második albuma Veszélyes terület címmel CD-n és kazettán. A CrossRoads Records decemberben adja ki a tizenkét új számot tartalmazó anyagot. A zenekar eközben folyamatosan koncertezik itthon és külföldön is.

Feloszlott a miskolci **Abyss** zenekar. Varga László a Remorse együttest erősíti, míg Sztrik Ferenc a budapesti **Dog-Days** tagjaival próbál gőzerővel. Utóbbi csapat első fellépéseit 2002 tavaszára tervezi. További infó: 20/944-69-03 (Szabó Mihály); Sztrik Ferenc, 3530 Miskolc, Király u. 30. 6/5.; e-mail: dog-days@mailbox.hu

Kellemes meleg, vidám, tengerparti, napfényes-bulizós hangulatot varázsol ezeken a hideg téli napokon a szobába az **Afroman** "The Good Times" c. jópofa alkotása. A dolog főszereplője egy 27 éves, színes bőrű fiúcska, aki Ihos József gügyögő, félig nyitott szájállásában nyomja a rapet; a nyitó Because I Got High a kiscsoportos óvodásoknak készült. A korong szellemiségével, szókimondásával Dr. Dre klasszikus The Chronic művével vetekszik, zeneileg viszont az említettnél változatosabb, mivel "élőhangszereket" is - dob, gitár, billentyűk - hallunk. Az első jelölt a jövő évi Szigetre.

A '99-es, hatszámos FÜst.ÖRVÉNY című EP után megjelent a **Born 33** Dieselvízió C. CD-je. A kilenc friss dalt a HSB stúdióban rögzítették, amely név már önmagában is védjegye a jó megszólalásnak. A négy srác hihetetlenül erőteljes, mocskos, feelinges rock-metal muzsikát játszik, ami az őket ért rendkívül változatos hatásoknak is köszönhető. Kedvenc csapataik közül nem egynek dalait is játsszák koncerten, pl.: Danzig, Down, Guns N' Roses, Slayer, stb. Bővebb infó: www.born33.hu

Egy tizenhat számot tartalmazó anyaggal tért vissza **Michael Jackson**. A Sony Music gondozásában október végén megjelentetett lemez, hangzását tekintve a modern, jövőidéző elemek mellett néhol visszakanyarodik a '70-es évek hangulatvilágához. Az album külön érdekessége, hogy Michael a dalszerzés mellett magára vállalta a produceri teendőket is.

November 10-én, Pakson, a Városi Művelődési Központban került lebonyolításra a **IV. Amatőr Pop-Rock-Jazz Fesztivál**. A fesztivált a paksi Művészeti Iskola rendezi évről évre, önálló lemezzel nem rendelkező együttesek számára. A zsűriben neves előadóművészek, szakemberek foglalnak helyet: Sárdy Barbara, Papp Gyula a Mother Funker együttesből, Hartmann József a Művészeti Iskola igazgatója, Tóth Csaba a Roland Intermusica Magyarország ügyvezetőigazgatója, a Narrator Records lemezkiadó tulajdonosa, Pierrot a PrivateMoon lemezkiadó tulajdonosa. A zsűri elnöke: Berki Tamás énekes, a LFZF énektanára. 2001-ben: I. helyezett: 30Y - Pécs, II. helyezett: No Idea - Szlovákia, III. helyezett: Zuzu - Budapest.

Ozzy Osbourne kénytelen volt a Merry Mayhem turné tíz koncertjét elhalasztani, mivel október 31-én, a Tucson-i koncert előtt a zuhany alól kilépve elcsúszott és eltörte a lábát. Azt hitte, hogy csak zúzódás, ezért az aznap esti koncertet még lenyomta, sőt további fellépésekre is sor került egészen november 8-ig, amikor is az elviselhetetlen fájdalmak miatt orvoshoz fordult, aki megállapította a törést. Háziorvosával való konzultáció után Ozzy úgy döntött, hogy november 29-től folytatja a turnézást. Jó hír viszont, hogy jövőre a Madman kap egy csillagot a Hollywood-i Híresség Sétányán, illetve, hogy a Playstation 2-höz elkészült egy "Ozzy Osbourne's Black Skies" c. videójáték, amely a napokban került forgalomba.

The Very Best Of címmel november végén került forgalomba **Chris Rea** legszebb dalait tartalmazó válogatásalbum, rajta többek között a The Road To Hell c. megaslágerrel, a Julia-val, az On The Beach 2001-es változatával, a Blue Caféval stb.

A Rolling Stones gitárosa **Ronnie Wood**, akinek új albuma, a "Not For Beginners" november 19-én jelent meg, élőben mutatja be a közönségnek az új dalokat a Sheperds Bush Empire-ben, Londonban, december 11-én. Jól informált hírnökök szerint az albumon szereplő vendégzenészek közül is meg fognak jelenni néhányan a színpadon... Mr. Wood és zenekara Dublinban is fellép december 8-án.

2000 októberében jelent meg a floridai Limp Bizkit harmadik sorlemeze, az ötmillió példányban elkelt "Chocolate Starfish And The Hot Dog Flavoured Water". Azóta a kvintett a világ legnépszerűbb rap-metal társulatává vált, még annak ellenére is, hogy számtalan nehézséggel kellett megbirkóznia az elmúlt esztendő során.

Túl a csúcson

LIMP BIZKIT

▶ Pechsorozatuk azzal kezdődött, hogy 2001. január 26-án egy fesztiválbalesetből kifolyólag újból a támadások középpontjába kerültek. Sydney-ben, az ausztrál Big Day Out Fesztiválon ugyanis több mint harminc rajongó sérült meg, mikor a tömeg - a koncertjük alatt - a színpadhoz özönlött. És ez még nem minden, mert egy tizenötéves lány szívrohamot kapott, s azonnal kórházba is szállították. Értesülve a balesetről, a csapat először műsorát lerövidítette tizenöt percre, majd a szervezők kérésére folytatták programjukat. Aztán a lehető leggyorsabban befejezték előadásukat, és a turné azonnali lemondása mellett döntöttek. A tragédiáról a következő tudósítást közölték több elektronikus lapban: **"A Sydneyben rendezett Big Day Out fesztiválon ötvenötezer néző szorongott a kínzó hőségben. Az amerikai rockcsapat fellépése alatt többször is tülekedés támadt, ami miatt a zenészek húsz percre félbe is szakították a koncertet, hogy nyugalomra intsék a tömeget. Amikor kiderült, hogy súlyos sérülés történt, a zenekar le akart vonulni a színpadról, de a rendőrség, attól tartva, hogy ez csak olaj lesz a tűzre, felkérte a folytatásra a zenészeket. A Jessica Michalik néven említett lánynak a kórházba érkezést követően állt le a szívműködése, és nem sikerült újraéleszteni. A Limp Bizkit a szervezőket okolja a tragédiáért."**

▶ Közben DJ-jük, a kaliforniai Santa Monica-ban élő DJ Lethal, ha éppen nem szállította gyilkos ütemeit a zenekarnak, új kiadójával, a Lethal Dose Recordsszal (célja a lemezcéggel: **"Áttörni a korlátokat, visszahozni a durva szarságokat, teljesen hitelesen, mindennemű Britney Spears-esen összerakott pop téma nélkül."**) foglalta le magát, illetve bemutatkozó szólóalbumán dolgozgatott. Utóbbi megjelenését már 2001 nyarának végére tervezte, de nem végzett vele időre: **"Nehéz befejezni, különösen, amikor annyi művészt találok a rappeléshez, mióta nem rappelek. Van egy hónap szabadidőm, és ezt a hónapot a zeneszerzésre fordítom, az énektémákkal már elkészültem."** Lethal munkáját félig rockosra és félig rapesre tervezi, de az album alapjában véve egy súlyos hiphop anyag lesz. **"Valószínűleg elhintek benne egy kis rockot is, de alapvetően inkább direkt hiphop lesz, mert elsődlegesen ez a szerelmem."** Tha Liks, Kurupt, Rock és a Dilated Peoples már felvették az énektémáikat. Ezek mellett Lethal elárulta még azt is, miszerint Everlasttal beszélnek egy lehetséges House Of Pain újjáalakulásról, de egyelőre nincs elég idejük rá. És, hogy Fred Durst énekes véletlenül se maradjon ki a jóból, ő is bejelentette, hogy valamikor kiad majd egy szólóalbumot, ám még vannak fontosabb dolgai. **"Vannak témáim, amiken dolgozom az otthoni stúdiómban, olyasmik, amik csak engem reprezentálnak - a saját agyszüleményem minden a doboktól a gitárokig, a basszusgitárig. Ez pedig egy teljesen más oldalamat láttatja."**

▶ Aztán az amerikai nu metal tüneményei a "My Generation" után június folyamán hozták ki új kislemezüket, a "My Way"-t, melyet különféle remixekkel is megtömtek. Helyet kapott rajta egy funky-s, big beates változat a Dub Pistolstól, egy hiphopos vibrálású verzió a Gang Starr-os DJ Premiertől (ő producelte a Method Mannel közös felvételüket, az "N 2 Gether Now"-t második albumukon, a "Significant Other"-ön). Plusz csatasorba állították még Puff Daddy-t, William Orbitot (Madonna), valamint DJ Lethalt, hogy készítsék el ők is sajátos remixeiket.

▶ Következő lépésként az odaadó Limp Bizkit rajongóknak megadatott a lehetőség, hogy - a csapat hivatalos honlapján, a www.limpbizkit.com-on - kiválaszthassák a társaság következő kislemezét a "Chocolate Starfish..."-ről. A rap-metal szerelmesei az október végén kihozott "Boiler" dal mellett döntöttek. Fred ezzel egy időben küldött egy üzenetet követőiknek, amelyben felfedte, hogy - a Missy Elliot hatásos "Get Ur Freak On"-jáért és a Dave Matthews Band "The Space Between"-jéért is felelős Dave Meyers mellett - ő maga lesz a társrendezője az ehhez készülő, "sötét és Pink Floyd-os stílusú"

videóklipnek. **"Ember, azt hiszem a "Boiler" egy kicsit túl sötét a tévénézők többsége számára. A "Boiler" a következő szint számotokra és számunkra is. Ezt a klipet az igaz Bizkit rajongóknak készítettük. Tudjuk, hogy az élet a legtöbbünknek felér egy rémálommal, ebben is erre utalunk, s a végén a démonok bekerítenek bennünket, hogy megfélelmítsenek, de ez csak olaj a tűzre! Itt vagyok, mert ti tettetek ide, és kötelességem, hogy egy újabb szintre helyezzelek benneteket azzal, amit csinálunk."**

- Durst számára nem volt új a rendezői feladat, elvégre már régóta tervezi első filmjének elkészítését. Azonban össze-vissza kapkod a lehetőségek között, egyszer a "Wanna-Be" mellett dönt, egy másik interjújában a "Runt", egy harmadikban pedig a "Life Without Joe" mellett. Durst (aki rendezett már videóklipeket a Bizkitnek, a Puddle Of Muddnak és a KoRnnak) úgy nyilatkozott, hogy nem tudja, melyiket válassza. Annyi mindenesetre biztos, hogy a "Life Without Joe"-t a "Mortal Kombat"-es Brent V. Friedman írta, és a tini thriller egy futball csapatról szól, akiket azzal vádolnak, hogy buszukkal kilapítottak egy előttük az úton átszaladt macskát. A hátborzongató helyiek végül átkergetik a srácokat az erdőn, s a cselekmény alapvetően olyan filmekre emlékeztet, mint a "Deliverance" vagy a "The Texas Chainsaw Massacre". Ugyanakkor a "Wanna-Be" egy New York-i, tinédzser gengszterekkel foglalkozó dráma a Pulitzer-díjas újságíró, Mike McAlary tollából. Ezen, meg a harmincmillió dolláros költségvetésű "Runt"-on is rendező mentorával, David Fincherrel ("Fight Club") dolgozna.

- Eközben a Limp Bizkit feldolgozta és felvette a Frankie Goes To Hollywood erősen szexuális töltésű 1984-es slágerét, a "Relax"-ot Ben Stiller filmjéhez, a szeptember 25-én kihozott "Zoolander"-hez, ezzel George Michael "Faith"-sze után előástak még egy provokatív, '80-as évekbeli sikernótát. Fred ekkoriban a következőképpen nyilatkozott a 2002 tavaszára tervezett negyedik albumukról: **"Wes már megmutatott néhány tényleg nagyon, nagyon súlyos, durván agresszív témát. Egyelőre úgy tűnik, hogy ez egy poszt-nukleáris mű, a Pantera "Vulgar Display Of Power"-jének találkozása lesz a Pink Floyd "The Wall"-jával. Igazán örülünk, hogy kib.szottul csinálhatunk egy új lemezt.**" Durst remélte, hogy ezen közösen dolgozhat majd Kenna-val (egy virginiai énekes, akit nemrégiben igazolt le saját kiadójához, a Flawlesshez), továbbá a Stone Temple Pilots énekessel, Scott Weilanddal (ő már besegített előző két munkájukon is). **"Vannak más művészek is, akikkel jó lenne együtt dolgozni, de ezek majd csak megtörténnek egyszer maguktól. Csak azt akarom, hogy bekövetkezzenek, ha alkalmas lesz rá az idő, ha majd ráérzünk egymásra, és úgy gondoljuk, hogy király lenne együtt dolgozni. Nem pedig azért, hogy arra építsünk, hogy egy jó slágert hozzunk össze."**

- Régóta benne volt a levegőben, viszont október 12-én hivatalosan is bejelentették, miszerint a Limp Bizkit és Wes Borland gitáros barátságosan elváltak egymástól. Mindkét fél a saját zenei karrierje folytatása mellett döntött, és a jövőre nézve a legjobbakat kívánták egymásnak. Ross Robinson producer, aki debütáló CD-jükön, az 1997-es "Three Dollar Bill, Y'All$"-on dolgozott a Bizkittel, azt mondta, hogy egyike volt az első embereknek, akiket Borland felhívott a kiválása után. **"Boldogabb, mint valaha is volt egész életében** - nyilatkozta Robinson. **Nem keseredett el. Felhívott, és nevetett."** Amikor megkérdezték, hogy Borland miért lépett ki, Robinson azt válaszolta: **"Mit gondolsz? Mindenki tudja. Ugyanaz a helyzet a kezdetektől. Egyszer már akkor is kiszállt, mielőtt a banda elkészítette volna az első lemezét. Ő a szívét követi, egy becsületes személy. Nem árusítja ki magát tovább a pénzért."** Mindehhez persze már Frednek is volt hozzáfűznivalója: **"Tudjátok, hogy Wes úgy döntött: elhagyja a Limp Bizkitet, és tudom, hogy csodálkoztok, vajon mi történhet itt. Nos miután ez megtörtént, először is átfésüljük a földgolyót, hogy megtaláljuk a legbetegebb gitárost. Aztán fogjuk ezt a legbetegebb gitárost, és befejezzük a kétségtelenül az elképzeléseiteket is felülmúló, legdurvább új Limp Bizkit albumot. Wes fontos része volt a Limp Bizkitnek, de az elhatározása, hogy elhagy minket, a legjobb, ami a Limp Bizkittel történhetett. Lethal, John, Sam és én ezt egy lehetőségnek tekintjük arra, hogy a dalszerzési módszerünket egy egészen új szintre fejlesszük. Itt már minden a zenéről szól. Az élet olyan kiszámíthatatlan, és ámbár sokkoló volt, nem akadályozhat meg minket semmiben. Tartsátok meg a hiteteket, és csatlakozzatok hozzánk erre az utazásra, a következő szintre!"** Végül hallgassuk meg Wes Borland verzióját is, csak hogy igazságosak legyünk: **"Minden, amit mondani tudok: ha szeretted, amit a Limp Bizkitben csináltam, és kíváncsi vagy arra, hogy merre akarok menni a zenémmel, azt hiszem, boldog leszel az új zenekarommal, az Eat The Day-jel. Ross Robinson segíteni fog az albumnál, és ez óriási dolog. Az új csapatban rajtam kívül a fivérem Scott Borland, Kyle Weeks, és Greg Isabelle lesznek. Nem hagylak el benneteket srácok, készítek egy lemezt magamnak és nektek, ez az igazság. Nem olyan lesz, mint a Big Dumb Face. A BDF egy tréfa volt, egy sideprojekt. Mindenki túl komolyan vette. Egy súlyos anyagot akarunk adni nektek, úgy néz ki, hogy remélhetőleg jövő év közepén ki is fog jönni, majd utána hosszú ideig turnézhatunk, visszamegyünk a kis klubokba, így újra közel tudunk kerülni egymáshoz. Bízom abban, hogy sokan közületek nyitottak lesznek valami újra."**

- Erőfeszítéseket téve arra, hogy közel maradjanak a rajongóikhoz, Fred Durst, DJ Lethal, Sam Rivers (b.), illetőleg John Otto (d.) november végén neki is kezdtek egy amerikai turnénak. Ennek során amolyan "rajongói partik" keretében (olyan városokat érintve, mint Boston, Philadelphia, Jacksonville, Atlanta, Dallas, Detroit, Chicago, Denver, Seattle, San Francisco, vagy Los Angeles), számtalan gitárost hallgattak meg. **"Ez csak egy nagyszerű lehetőség számunkra, hogy a rajongóinkkal lehessünk"** - bizalmaskodott Durst. Ezek a bizonyos partik minden városban különbözőek voltak. **"Felbukkanhatunk egy klubban, a házadban, a bevásárlóközpontban, a középiskoládban, ki tudja."** A gitároskeresés egyúttal biztosította a lehetőséget a tehetséges fiatal zenészeknek országszerte, hogy csatlakozhassanak a világ legnagyobb rockzenekarához. **"Minden, amit mondhatok, hogy próbáld meg!"** - mondta előzetesen Fred.

- A legfrissebb hír velük kapcsolatban, hogy Jimmy Page gitárossal, továbbá a Puddle Of Mudd gitáros/énekesével, Wesley Scantlinnel kiegészülve színpadra léptek (a Led Zeppelin "Thank You"-jával) az MTV Video Music Awards 2000-en, és három díjat (köztük az 'Év Albuma') is elhoztak onnan. Aktuális kiadványuk, a tizenhárom tételes "New Old Songs" pedig december 4-én jelenik meg, és ezen ismert slágereik remixei sorakoznak. Erről a frontember az alábbi nyilatkozatot tette közzé: **"A "What's Going On" new schoolos rock verziója kib.szottul feszesen szól! Elijah Blue a Deadsy-ből bejött és őrületes hangjával felénekelte. Az ő lemeze egyébként hamarosan kijön az Elementry Recordsnál, és fellép majd a Family Values Touron a Stainddel, a Linkin Parkkal, meg a Stone Temple Pilotsszal. Bono is átküldte az Interneten keresztül Franciaországból az énektémáit, és kib.szottul hihetetlen az egész! Ez az ember egy élő legenda. Őrület számomra, hogy az otthonomban felhív Bono a U2-ból. Bejelentkezik, hogy 'Helló Fred, Bono vagyok'. (szent szar - gondolom) 'Hé Bono, bejön a szám?' - kérdezem. 'Nagyon valódi! Remélem tetszeni fog, amit a Bridge-ben csináltam hozzá' - jön a válasz. (ő reméli, hogy tetszeni fog nekem, amit ő csinált?) 'Biztosra veszem, hogy erre volt szükségetek' - folytatja. (aztán bejátssza nekem a telefonba az énektémáját) 'Ó, Istenem Bono, ez abszolút kiváló' - mondom én. És az is volt! El sem hiszem, mennyire tökéletes ez a fickó. Bárhogy is emberek, ez a dal a jó módon fog megérinteni benneteket, a szívemből érzem. Szóval kiadunk egy feszes seggű remix albumot és DVD-t Karácsonyra, szédítő remixekkel DJ Premiere-től, Timbalandtól, tőlem, Lethaltól, Westől, Butch Vigtől, P. Diddy-től, a The Neptunestól, William Orbittól, Josh Abrahamtől, és olyan közreműködőkkel, mint Xzhibit, Everlast, Bubba Sparxxx, 8-Ball, E-40, továbbá speciális meglepetés vendégekkel. A DVD-n rajta lesz az összes beteg otthoni felvételünk a kezdetektől mostanáig, az összes videó, a klipek újra remixelt verziói, sohasem látott részek a videókból, gyilkos képernyőkímélők, és háttérképek. Ez lesz az eddigi legbetegebb DVD élmény. Majd meglátjátok."**

(részlet Bánfalvi Ákos kiadóra és kiadásra váró, "Limp Bizkit, avagy A siker receptje" című könyvéből)

Sipeki Zoli

Aki nem tör babérokra

Vannak hangszeres zenészek, akik ha akarnák, ismertebbek lehetnének, csak éppen emberi alkatuk, lelkületük nem arra sarkallja őket, hogy minden nap ők legyenek az újságok címoldalán. Szívesebben dolgoznak mások árnyékában, és akkor elégedettek, ha nem róluk szól a történet, hanem megbízóik, felkérőik rázzák meg köszönetképpen a kezüket. A harmincnyolc éves Sipeki Zoltán gitáros közéjük tartozik.

Mindenkinek akad az életében egy sorsfordító pillanat. Nálad ez kinek, minek a hatására következett be?

Az ember kölyök korában sportolni kezd, vagy zenélni, én a pingpongot választottam de ellustultam. Dobos szerettem volna lenni, ám a dobosok kertes házakból jöttek, ahol nem számított a hangerő. Mi nem ilyenben laktunk és a mamám nem engedte ezt a fajta zajongást, egy dobszerkó meg különben is drága mulatság. Példakép? Egyetlen konkrét személy, vagy zenekar sem volt, minek képe előtt minden áldott nap tisztelegnék, ezzel együtt rengeteg embert szeretek és tisztelek.

Gary Moore saját bevallása szerint soha nem vett gitárleckéket. Te az autodidakta módszerre, vagy a tanári oktatásra esküszöl?

Jómagam egy zeneoktatói munkaközösségbe jártam négy évig heti fél órában, ami a nyári szünetekkel együtt kb. 80 órát tehetett ki. A kottát, úgy ahogy meg lehetett tanulni - azóta sikerült is elfelejtenem, mert nagyon ritkán volt rá szükségem -, de ha valaki rendesen tanulja a zenét, akkor hamarabb összegyűjtögeti azt a tudásanyagot, amit én nagyon lassan csipegettem föl. Ezzel együtt úgy érzem, jobb ha az ember tanárnál kezd, ami pedig Gary Moore-t illeti, ő szólista, és a szólistákat kiszolgálják. Ha viszont jó értelemben vett szakmunkás vagy, érdemes szakszerűen ismerni a dolgokat, mert egyszer csak olyat kér valaki, amit nem tudsz megoldani. Kellemetlen. Fiatalon ez nem annyira ciki, de idősebb fejjel már megalázó lehet.

A köztudat a Lobogót tartja számon mint első zenekarodat.

Viszonylag későn, tizenhárom évesen kezdtem gitározni, ezért is jobb, ha valaki beleszületik egy zenész családba és kicsi korától abban a környezetben nő fel. Tizenhat évesek voltunk, amikor Berkes Gabival elindítottuk a Lobogót és két évig tartottuk is a frontot. Egy instrumentális kislemezt vettünk fel Ébredés/Emlékek címmel. Akkoriban roppant nehéz volt énekes nélküli produkciókat eladni.

Már itt felfigyeltek rád az akkori 'nagyok', vagy te kerested a további lehetőségeket?

A Lobogó után egy évig csak otthon gitározgattam. Ezt követően a country jellegű zenét játszó Na és? együttesbe kerültem, amelyikkel még iskolákban, sőt óvodákban is felléptünk. Minden részletre nem emlékszem, de a következő jelentősebb állomás már Deák Bill Gyula zenekara volt, amelyben öt évet töltöttem. Egyik barátomat hívta, de mivel ő nem ért rá, engem ajánlott maga helyett. Semmit nem tudtam, viszont nagyon rámentem a gyakorlásra. Itt ütött vissza, hogy nem gyermekkorban kezdtem, mert akinek ez megadatott, huszonöt éves korára - én is ennyi voltam ekkor - már nagyon tudott zenélni. Egy közös stúdióanyagunk jelent meg, a Bűnön, börtönön, bánaton túl.

Ezt követően beköszöntött a session időszak, amikor Pressertől Zoránig mindenki hívott.

Nem egészen, ugyanis még Bill előtt elkezdtem stúdiózni, és noha nem igazán függött össze a zenekarozással, máig ezt tartom legfontosabb zenei tevékenységemnek. Már vagy öt lemezen zenéltem, és még mindig nem volt ismert a nevem, de a különböző műfajú zenészek azóta sem ismerik egymást. Egyébként Papp Gyuszi ajánlott Zorán figyelmébe közös stúdiómunkáink alapján, ráadásul épp jókor, hiszen pár nap óta már megváltam Billtől. Furcsának tűnhet ez a stílusváltás, de számomra nem okoz lelki válságot, ha klasszikust, vagy rockot kell játszanom, mert többféle zenét szeretek.

Gondolom, Zorán után már valóban kézről kézre adtak...

Nem egészen. Pontosan a stúdiózás miatt nem játszhattam túl sok csapattal, ráadásul gátlásos vagyok, izgulok, remeg a kezem. Általában csak azt tudom megmutatni, hogy mit nem tudok, ezért csak nagyon kevés meghívást fogadok el. A stúdióban ilyen probléma nincs, ott nyugodt vagyok.

Nem szereted, ha megtapsolnak, hogy látod az embereken, tetszik nekik, amit csinálsz?

Számomra az a fontos, hogy én mit gondolok magamról, még akkor is, ha más nem veszi észre a hibákat. Zorán után jött Presser hívása, noha ő meglehetősen ritkán koncertezik. A most befejezett turné előtt utoljára öt éve játszottunk. Szórakozásból persze elmegyek más zenekarokhoz is, így a Codához, mert náluk nem izgulok.

Mennyire adhatod saját magadat, és milyen mértékben követelik meg tőled 'munkáltatóid', hogy más legyél?

Zenésze válogatja, de a stílus adja magát. Bill nem volt nagyon kötött, Zoránnál meg kis 'fürtöcskéket' lehet beszúrni, főleg akkor ha nincs billentyűs a csapatban. Presser Picinél hasonlók a lehetőségek, de most hogy teljesen új csapat állt mögötte, nagyon oda kellett figyelni, hogy mit játszik az ember.

Nem túl kevés zeneileg, amit időnként kérnek tőled? Vissza tudod fogni magad?

Szívesen hallgatom közben a szövegeket, a zenéket és ha a kettő jól összeillik, akkor elég csupán részese lenni a produkciónak. Ilyenkor az sem zavar, ha már kétszázszor játszottam. A gitárosoknak akkor folyik szét az arcuk, amikor kevés hangot fognak le, mert az nagyon jól tud szólni, ha viszont sokat kell beletenni, akkor nagyon oda kell figyelni. Zorán az előbbi kategóriába tartozik.

Ennek ellenkezője a Coda, amellyel már jó ideje nem játszol...

Joe pont akkor hívott, amikor azon gondolkodtam, milyen jó lenne olyasmit csinálni, aminél nem vagyok ideges. Két és fél év lett belőle. Csakhogy a különböző megbízások, turnék előtt sokat kell próbálni, ezt pedig nem igazán lehetett egyeztetni azzal, hogy a Codával reggel hétre jöttünk haza. Ilyenkor nem igazán nyerő 10-re stúdióba menni. Ez az életmód fárasztóvá vált.

A Coda egyetlen stúdióalbuma lényegében a te szüleményed.

Már évek óta játszottak, inkább csak a buli kedvéért, amikor Joe felhívott úgy éreztem, hogy egy motor hiányzott a gépezetből, amit aztán én pörgettem fel. Tetszettek nekik az ötleteim, amiket Joeval dolgoztunk ki, noha teljesen hálátlan feladat volt.

Miért?

A lemez elkészítésével nem volt baj, inkább az a gond, hogy szerintem csak mi hallgatjuk otthon. Sosem volt leányálom a Zeppelin és Purple műsorunkba beilleszteni néhány saját nótát, mert a közönség mindig meglepődött, hogy az meg mi a fene.

Emlékszel, hogy nagyjából hány lemezen játszottál?

Pontosan nem tudom, de kétszáz biztosan volt. A régebbi típusú emberek szoktak belőle adni, az újabbaknál nem jellemző. Van, amikor még ének sincs egy dalban, amikor feljátszom és a rádióban már csak a kész nótát hallom. Ezeknek töredéke van meg nekem is.

Melyik volt a legnagyobb siker?

Ami a nagy példányszámú eladásokat illeti, ilyen sok volt, főleg a divatos stílusúak közül, így a Fekete Vonaté, a V-Tech-é, továbbá fiú és lányzenekarok lemezei.

Kész alapokra játszol, beleszólhatsz-e tapasztalataid alapján a készülő műbe?

Ezek a fiatalok valamilyen etalon szerint dolgoznak és a kedvenceik után mennek, amit elmondanak nekem. Divatos a latin, mert ha kint az megy, fél év múlva itt is di-

vatba jön. Sok nylon gitározás van bennük, az elektromos gitároknál meg a funky megy mostanában. Hogy mit tesznek köré, az már nem az én feladatom. Ami a beleszólást illeti, ha van zenei rendező, akkor az ő véleménye a meghatározó. Akivel már dolgoztam, arról tudom, hogy mit szeret, van aki nagyon szőröz, más viszont rámhagyja a dolgokat. Az alap mindig megvan, az éneket ilyen stádiumban még valamelyik hangszer nyomja, hogy fogalmam legyen róla.

Huszonöt éve zenélsz, nem gondoltál arra, hogy egy szólólemezen add ki magadból az összegyűlt ötleteket?

Éppen a már említet alkati jellegem miatt ez fel sem merült bennem, hiányzik belőlem az exibicionizmus. Dalokat irogatok, de keveset. Sokkal nagyobb kihívás számomra, hogy eltaláljam a különféle zenekarok és előadók esetében azt, amit akarnak.

Magyarországon azzal játszol, akivel akarsz, de ki mellé állnál oda a nemzetközi sztárok közül?

Ahogy teltek az évek, egyre fontosabbá vált számomra, hogy milyen ember az, akivel együtt zenélek. Nem az érdekel, hogy miként bánik a hangszerével, hanem az, hogy milyen társ; jól érzem-e magam a társaságában. A külföldiek közül nyilván azok a profik érdekelnek, akiken felnőttem, és itt nem csak gitárosokra gondolok. Nem venném zokon, ha egyszer lekísérhetném Robert Plantet. Amikor az ember órákig utazik egy buli helyszínére, aztán meg vissza, miközben csupán két órát zenél, egyáltalán nem mindegy, hogy kikkel furikázik órákon keresztül.

Elterjedt a hír, hogy a P.Mobil tagja lettél.

Csak annyi történt, hogy amikor Vili kórházba került, Závodi Janóval beugrottunk helyette.

Tehát jól érzed magad a session zenész bőrében. Mit akarsz még elérni az életben?

Találkoztam olyan emberekkel, akik egy bizonyos életkorra kiégtek. Nekem ilyen problémáim nincsenek, azt szeretném, ha egyre jobban csinálnám azt amivel foglalkozom, mert korántsem vagyok elégedetett magammal. Tanítani sem akarok, mert ahhoz nincs vénám, másrészt felelősséggel jár, hiszen a nem megfelelő oktatásnak kárát láthatja később a tanítvány.

Balkezes gitáros vagy. Okozott-e gondot az ilyen hangszerek beszerzése?

Igen. Van, aki egyszerűen átveszi a másik kezébe az elektromos gitárt, áthúrozza, és megszokja, hogy a potik nem a gitártest alsó, hanem felső részén vannak. Mivel nekem már fiatal koromban is volt balkezes gitárom, nem szoktam meg a jobbkezes elektromos hangszer átfordítását. Az akusztikus gitárok mind jobbkezesek, megcsináltatom hozzájuk a húrlábat és úgy húrozom át. A hangszerboltokban nem is megy a kipróbálásuk, ha pedig külföldről hozatom és nem tetszik, akkor nem mondhatom, hogy már nem kell.

Újra úton Sonia és a Sápadtarcúak

1991 márciusában jött Magyarországra egy törékeny kis perui lány, Sonia Zambrano. Két év után, 1993-ban kezdett énekelni előbb a Madrapur nevű zenekarban, amely addig döntően instrumentális zenét játszott. A csapat rövidesen Sonia "szolgálatába állt", voltaképpen feladta eredeti zenei elképzelését. Így jött létre a Sonia és a Sápadtarcúak nevű zenekar. Az első felállásban Benkő Zsolt gitározott, Hegyessy Ákos basszusgitározott és Bally Gergely dobolt. Az évek során azonban cserélődtek a tagok. Három lemezük jelent meg: Happy Blues News (1993), Bűvös madár (1994) és a spanyol nyelvű El Mundo (1996). Ez utóbbi kapta a legjobb szakmai kritikákat, ennek ellenére a zenekar mégis eltűnt. Idén nyáron azonban a Pepsi Szigeten újra találkoztunk velük. A sikeres koncert után döntöttek úgy, hogy folytatják...

Sonia: A jelenlegi zenekarban Mihalik Viktor dobos és Kovács Gábor billentyűs, akik a Bikini együttesnek is tagjai, a "Sápadtarcúak" egyik fele. Ők négy éve vannak velem, igaz közben alig játszottunk. A nyári Sziget koncertünkön szerepelt először velünk Zsoldos Tamás basszusgitáros, és most került hozzánk Csillag Endre gitáros. Mindannyian tapasztalt, neves muzsikusok. Két-három évig nem játszottunk, mert többen elmentek a zenekarból és nem tudtuk eldönteni, hogy mit csináljunk. Ráálltunk egy új stílusra, a latin rockra, ami most divat. Mi nem divatosak akarunk lenni, ez nekem délamerikai származásomból jön. Tovább szeretnénk dolgozni, megcsinálni ezt a "santanás" stílust. Játszunk majd saját dalokat, de feldolgozásokat is készítünk blues, blues-rock, country vagy funky stílusban. Egy vegyes műsort állítunk össze, amire lehet bulizni.

Rockinform: Amikor itt Magyarországon megjelentél a színpadon, akkor Janis Joplin számait énekelted, azokkal arattál sikereket.

Sonia: Joplint továbbra is nagyon szeretem, miként a '60-'70-es éveket. Mindenképpen fogom énekelni az ő számait is.

Rockinform: Korábban szó volt arról, hogy csináltok egy Joplin-lemezt.

Sonia: Még mindig megvannak a magyar szövegek, de most ezzel az új felállással még nem tudunk azonnal nekikezdeni. A Sziget után most, november 5-én léptünk fel a La Ventura nevű helyen, ahol megindult a Blues Patika Klub. Nagy öröm volt ismét közönség előtt állni. Izgultam is nagyon, de jól esett a szeretet, a barátságos fogadtatás.

Rockinform: Hogy álltok az új számokkal?

Sonia: Egyelőre át kell vennünk a teljes műsort és csak utána kezdünk újabb számok írásába. Nemcsak én hoztam szöveget, a húgom is írt párat. Ő egyébként Olaszországban él. A családom szétszóródott a világban.

Rockinform: Milyen lehetőségeitek vannak, mint régi-új zenekar?

Sonia: Nagyon jó műsort kell összeállítanunk és akkor menni fog minden.

Rockinform: Ehhez kívánok az olvasók nevében is sok sikert!

NNP - Fotó: Dávid Zs.

ROCKINFORM A RÁDIÓBAN

Rockinform tallózó Répássy Gáborral
a gödöllői Pelikán Rádióban

FM 93,6 MHz

Minden hónap első csütörtökjén 20 és 22 óra között.

Legközelebb december 6-án!

Rocklexikon minden hétfőn 22 órától hajnal 2-ig

Lemeztelenítés

Carlos Santana:
Divine Light
Legacy/Sony

Egy különleges lemezt adott ki a Sony. Bill Laswell producer Santana két lemezéből egyet csinált. Nem egyszerűen kiválogatta a neki tetsző számokat két albumról, hanem, mondja a borító: rekonstruált és keverve fordított (mix translation).
Miről is van szó? Santana a latin rockzenével elért sikerei nyomán méltán lett a hetvenes évek elején a rock egyik legjobb gitárosa. 1971 körül Santana egy hindu guru, Sri Chinmoy hatása alá került, miközben zenéjével a jazz felé fordult. Áttért a hindu hitre, amelyben a Devadip nevet kapta, ami magyarul annyit tesz: a Mindenható lámpásának fénye.
1972-ben egy másik hindu hitű jazz-gitárossal, Mahavishnu John McLaughlinnel szenzációs lemezt készít "Love, Devotion, Surrender" címmel, amely 1973-ban jelenik meg a Columbiánál. Érdemes megemlíteni a fontosabb zenészeket: Khalid Yasin (Larry Young), Armando Peraza, Billy Cobham, Don Alias, Jan Hammer, Doug Rauch, James (Mingo) Lewis. Az album első két száma: "A Love Supreme", "Naima" John Coltrane szerzeménye.
1974-ben Coltrane özvegyével, a hárfás Alice-szal készített lemezt Santana "Illuminations" címmel, amelyet szintén a Columbia társaság adott ki. Ezen is hatalmas zenészek játszanak: Tom Coster, Jules Broussard, Dave Holland, Armando Peraza, Jack DeJohnette és egy vonószenekar. Ez utóbbi lett a zene veszte. A vonósokat Alice Coltrane nagyon giccsesen hangszerelte, amihez nem kevésbé édeskés hárfafutamokat társított.
Bill Laswell most elsősorban John és Alice Coltrane számaiból állította össze az "új" albumot. Néhány számhoz kis zúgást, süvöltést, csengést illesztett. A "Love, Devotion, Surrender" öt számából négyet rátett a lemezre. Éppen a leghosszabbat, a negyedórás "Let Us Go Into The House Of The Lord" kezdetű vallásos népének feldolgozását hagyta le, pedig az utolsó szám helyett ráfért volna. De nem ez volt a koncepciója. Az "Illuminations" hat számából négyet használt fel, viszont a "Bliss: The Eternal Now" kétszer is szerepel; a visszatérésnél kiiktatta a számból Santana gitárját, helyette hárfaglissandókat hallhatunk. Az egész "új" album így erősen meditatív jellegű, viszont nagy erénye a csodás hangzás.

60'08" *N. Pap Gábor*

Cairo:
Time Of Legends
Magna Carta/Record Express

A Cairo együttes a progresszív rock új generációjának egyik amerikai kiválósága. Keveset hallani róluk, aminek elsősorban az lehet az oka, hogy lassan dolgoznak. A zenekar a '90-es évek elején alakult San Franciscóban az alábbi felállásban: Mark Robertson (billentyűs hangszerek), Alec Fuhrman (gitár), Jeff Brockman (ütők), Rob Fordyce (basszusgitár) és Bret Douglas (ének). 1995-ben jelent meg az együttes nevét viselő első albumuk a Magna Carta kiadónál. A második "Conflict & Dreams" címmel 1998-ban. Az idén kiadott "Time Of Legends" a harmadik albumuk. Közben a zenekar a Magna Cartánál megjelent ún. tisztelgő albumokon is szerepelt, ezzel adva bizonyságát a nagy elődök iránti elismerésüknek: Yes: "Tales From Yesterday," Pink Floyd: "The Moon Revisited", Genesis: "Supper's Ready."
A Cairo stílusa az Emerson, Lake & Palmer, a Yes és a UK zenéjének sajátosságait elegyíti napjaink progresszív zenéjével és a '80-as évek west coast irányzatával.
A Cairo erőssége az instrumentális zene. Ennek ellenére számaik többségében van szólóének, ritkán kórus is.
Bizony a Cairo sem mentes az amerikai zenekarok tipikusnak mondható hibájától: tehetséges zenészek alkotják, akik kevés eredetiséget mutatnak. Énekesük, Bret Douglas egyáltalán nem rossz, csak nincsen stílusa. Ez nem jelenti azt, hogy rosszul énekel, ám LaBrie a Dream Theaterből jobban csinálja.
Főleg Mark Robertson Hammond-játéka lehet zavarba ejtő; ne nagyon higgyen senki annak, aki azt mondja, hogy Robertson játékát hallva első hallásra nem Emersonra gondolt, hanem a Cairóra.
Jeff Brockman dobos megbízható, jó játékos.
A "Time Of Legends" felvételeire a fent említett három főre fogyatkozott zenekar három zenészt is meghívott: Luis Maldonado és Brian Hutchison gitárosokat, valamint John Evans basszusgitárost. Talán ezért is lett az előző kettőhöz képest kevésbé progresszív ez a lemez. Korábban nem csináltak hatvan percnél rövidebb albumot, számaik többsége hosszabb volt tíz percnél. Most kevés ötletük akadt, azok rövidebb számokat igényeltek. Az is becsülendő, ha feleslegesen nem traktálják a hallgatót. Aki nem ismeri a Cairót, ne ezzel az albummal kezdje. Aki ismeri, bizakodjon.

47'28" *N. Pap Gábor*

Incubus:
Morning View
Epic/Sony

A mai fiatal bandák jelentős hányada amolyan a világ ellen lázadó mérges punk, egyesek viszont már megértek arra, hogy önelemzőek és dallamosak legyenek. Itt tart most az Incubus is: míg korai munkáik a gördeszkás nemzedékhez szóltak, addig új alkotásuk, a fantasztikus és inspiráló "Morning View" már a felnövés jeleit mutatja.
Persze erre utaló nyomokkal már találkozhattunk legutóbbi, kétszeres platina albumukon, a "Make Yourself"-en is, lényegében folytatják azt az irányvonalat, amit mainstream rádiós slágerükkel, a gigantikus "Drive"-val elkezdtek. Azonban a "Morning View"-n hallható harmóniák és dalok sokkal kifejlettebbek, közérthetőbbek. Légies gitártémák párosulnak a kimért perkákkal és az alkalmanként virágot bontó samplerekkel, scratch-ekkel, melyek kellemes, epikus hangzásukkal egy festői tájra repítik a hallgatót. Itt jut jelentőséghez nevük, elvégre Incubus a görög mitológiában egy ábrándozó szerelmes volt.
Nem kérdéses, hogy az újra Scott Litt (R.E.M., Days Of The New) produceri kezei közül kikerült "Morning View" az Incubus eddigi legtökéletesebb és legérettebb műve. A számoknak van mélységük, ha kell elsöprőek vagy lendületesek, s a ritka, egzotikus hangszerek (pld. kyoto az albumot záró "Aqueous Transmission"-ben, vagy hipnotizáló vonósok a "Mexico"-ban, illetőleg a "Just A Phase"-ben) alkalmazásától sem mentesek. Megbízható dalszerzők, meggyőződéssel, hittel játszó zenészek tömörülnek az Incubusban, akik mind a tizenhárom tételben elbűvölőek, ambiciózusak. Különösen az énekes Brandon Boyd remekel, magabiztos törekvéseivel és dallamaival egyre tökéletesebbé válik, Anthony Kiedis-es (Red Hot Chili Peppers) orgánumával szépségesen dúdolja a gyengéden áradó sorokat, kórusokat, miközben szakaszosan kitör belőle egy-egy szúrós, durva ordítás/sikoly. A gitár szempontjából a súlyosabb témák hipnotikus kontrasztokat alkotnak az akusztikus témákkal. Energikusak, célravezetőek, de már korántsem olyan vibrálóak és élesek, mint a múltban. Régi rajongóik egy része el is fordul majd tőlük, mert ez a lemez feleannyi agresszióval sem rendelkezik, mint korábbi anyagaik. Az újdonsült darabok sokkal csiszoltabbak, dallamosabbak (bemerészkedve a kommersz tartományba), végleg szakítanak azokkal a funkos, jazzes, rapes, metalos felhangokkal, amik segítettek nekik utat törni a múltban. Persze a lágyabb darabok tetemessége ellenére helyet biztosítanak egyes erősebb nótáknak is (mind a "Blood On The Ground", mind a "Have You Ever" hemzsegnek a durva gitároktól), egy hirtelen fordulattal rásegítve az agresszióra.
Többnyire azonban akusztikus balladák, keleties árnyalatú iromány ok köszönnek ránk, ilyen első kislemezük, az "I Wish You Were Here" is. Ez korántsem a Pink Floyd klasszikusának átgondolása, de ugyanolyan megrendítő, fájdalmasan szomorú. Drámaiságban pedig nincs hiány ("Warning" vagy "11 am"), sőt a "Circles" funk-rockjával még a régi Chili Pepperst is hajlandóak megidézni, de az abszolút csúcs mégis csak a "Just A Phase" Temple Of The Dog-os/Alice In Chains-es, grunge-osan borús dallamaival.
Hogy pontosan milyen is a "Morning View"? Súlyos, dallamos, változatos, elkülönülő, gondolatiságában provokatív, átgondolt, de spontán, és még némileg intelligens is. Az Incubus tehát felkészült a következő megmérettetésre.
Internetes gondolatébresztés=
http://www.incubus.com

58'20" *Bánfalvinkubusz*

Brainstorm:
Metus Mortis
Metal Blade/MusiCDome

Nem hiába hívják őket a Vicious Rumors germán megfelelőjének. Zenéjük mindig is a feszes és tömény power metal felé tendált, de mostani lemezük, a 'Metus Mortis' akár a nagy vízen túlról is érkezhetett volna. Német banda létére a Brainstorm már negyedik lemezét adja ki amerikai power metal módra. Ennél intenzívebb lemez nemigen látott napvilágot az utóbbi fél évben.

Már előző albumuk, az 'Ambiguity' is teljesen szakított a hazai hagyományokkal, hiszen Andy B.Franck énekes beszállásával a zene hangulata és hatása alapjaiban változott meg. A magas, "visítós" énektémák után Andy (aki a Symphorce-ból is ismerős lehet) jóval mélyebb orgánuma, tiszta és erős hangja elég komor tónusokat hozott az "Agyvihar" zenéjébe. Kegyetlenül feszes tizenegy nóta plusz intro található a lemezen, a power metal minden erényét megcsillantva. A bevezető után következő, kicsit Overkill-es riffel indító Blind Suffering, a Checkmate In Red, a Meet Me In The Dark és a Behind a tipikus Brainstorm-os középtempó példái. Szaggatott zúzós riffek, és gonosz, helyenként szomorkás dallamok párosulnak pesszimista életszemléletű szövegekkel. A Hollow Hideaway, az Under Lights és a Weakness Sows Its Seed pedig szintén lassabb, megfontoltabb dalok kevés, de annál hatásosabb és hangulatosabb billentyűjátékkal támogatva. Ezek a leginkább dallamközpontúak. A Shadowland, a Cycles, a Strength Of Will, valamint az Into The Never pedig elsöprő lendületű, kétlábgépes, igazi Vicious Rumors receptre készült nóták. Ám a gyorsaság nem megy az izgalmasság rovására. Ezek a dalok vagy a refrénnél, vagy a szólórésznél kiszélesednek, kicsit lelassulnak, hogy teret engedjenek egy tökéletesen kivitelezett, fogós ének, vagy gitárdallamnak, aztán pedig visszagyorsulnak az alapsebességre és pusztítanak tovább. Minden

riff, minden dallam, gitárfutam valahol magában hordozza a komorságot, a keménységet, néha a brutalitást. Csak dicsérni lehet Milan Lonaric, illetve Thorsten Ihlenfeld gitárosokat (utóbbi a billentyűkért is felelős). Dalszerkezeteik, témáik annyira passzolnak, és kiegészítik egymást, ahogy azt csak a VR lemezein szokhattuk meg eddig. A vérükben van, az ujjaik szinte önkéntelenül is játsszák a power metalt. A hangzás is tökéletes, teljes mértékben kiszolgálja a lemezt, keverése arányos. Az amúgy is kicsit lejebb hangolt gitárok eszeveszett feszesen és töményen szólnak, melyhez egy szintén vastag dob és bassz. sound társul, mintha az ének mély tónusához "passzították" volna az egész leverést. Andy egy igazi metal énekes, orgánuma és óriási dallamírói képességei egy olyan adalékot szolgáltatnak a muzsikához, amely hiányzik sok hasonszőrű bandából.

Nincs mit tovább ragozni, ez a lemez minden power fanatikusnak kötelező. A Brainstorm ismét tévedhetetlennek bizonyult, a 'Metus Mortis' egy gyöngyszem, a banda pedig egyedülálló a stílusban, nem beszélve a német vonalról. Aki unja már a sok trillázást, Helloween és Rhapsody kópiát, az ne habozzon.

50'15" *Greg*

Morte Macabre:
Symphonic Holocaust
Musea/Stereo Kft.

A manapság készített, általában a "tini" jelzővel ellátott horrorfilmek mind tartalmuk, mind hangulatuk alapján igencsak elszakadtak a klasszikus érának tekintett hetvenes, nyolcvanas évek hasonló jellegű alkotásaitól. Ez könnyen lemérhető akár a filmek zenéi alapján is. Az aktuális moziknál már csupán a végén futó stábliták alá kevernek be klasszikus színezetű, szimfonikus zenéket, egyébként a zenei szerkesztők megállapodnak egy-egy monopolhelyzetben lévő kiadócéggel, és ezek repertoártjából felduzzasztják a képsorokat oda nem illő, amerikai tucatmetalokkal és párakordos punkokkal. Régebben ez nem így működött, hiszen az igényesen meghangszerelt, szimfonikus hatású aláfestések szerves részét képezték ezen filmeknek, tökéletesen kifejezve és visszaadva azok sötét, misztikus és félelmetes atmoszféráját.

A Morte Macabre egy négyfős csoport Skandináviából, akik nem csupán rajongának ezekért a kultikus mozikért, de muzsikálni is nagyon tudnak. Így elhatározták, hogy leporolják a tekercseket, és ezekből összegyűjtenek egy csokorra való muzsikát, hogy azokat újrajátszva (de nem félreértelmezve) példát mutassanak a multiplex közönségének. A lemezen felcsendülő nyolc darabból kettő saját kútfő termése, de mind a Threats Of Stark Reality, mind pedig a tizennyolc perces Symphonic Holocaust alkalomhoz illő darabok. Az interpretált muzsikák egy kivétellel (a Golden Girls című szexfilm) horrorfilmekhez készültek, és nem árulok el azzal sem nagy titkot, hogy többnyire olasz munkákról (City Of The Living Dead, Cannibal Holocaust) van szó. A képernyők előtt ülve fel sem tűnnek ezen zenék igazi értékei, de például Frizi vagy Komeda kompozícióira koncentrálva megállapíthatjuk, hogy vérbő progresszív anyagok születtek akkoriban. A Morte Macabre a lemezhez mellékelt útmutatójában sorokon keresztül méltatja az eredeti szerzők nagyságát, külön kitérve arra is, hogy a mellotron kiemelt jelentőséggel bír ezen tételek ismételt megszólaltatásában. A srácok tényleg nagyon profik, egyenként több hangszeren játszanak, és külön jó pontja a válogatásnak, hogy csupán a hangszerelésen változtatva az elhangzó darabokat eredeti állapotukban vezetik fel, még a hangzás is olyan ódon, nosztalgikus.

Az igényesen kiállított, fekete alapú borítóra érdekességként rányomták a filmekről készült videókazetták borítóit is, amit a gyűjtők előszeretettel fognak majd vizslatni. Persze nem csupán horrorbarátoknak lehet kedves az album, hanem a progresszív rock melankolikus, pszichedelikus vonala iránt érdeklődőknek is. A kis Metz-i kiadó terméke még dupla bakeliten is megjelent, bonusokkal megspékelve.

57'19" *S.P.*

Enigma:
Love Sensuality Devotion - The Greatest Hits
Virgin/EMI

Sosem fogom elfelejteni azt a napot, mikor 1990-ben, az akkor még normális zenéket mutogató Music Television először babonázta meg a nézőt az Enigma nevű formáció Sadeness című gregorián misztikájával. Nem érdekelt - gondolom másokat sem -, hogy ebből a zenéből mit csinál gép és mi származik a homo sapienstől. Egyszerűen adott volt egy meseszerű - erről szólt a videóklip cselekménye is -, csodálatos dallam, amely egy pillanat alatt évszázadokkal vitt vissza az időben. Ezt az utazást csak erősítette, hogy a román származású, Franciaországban élő billentyűs, Michael Cretu későbbi három lemeze felkarolta a Carmina Burana egyes hangjait is, megint másutt Mike Oldfield kelta vonulata bukkant fel, ám ha kellett, az elektromos gitárt is behangolta valaki. Ezzel együtt egy-egy album teljes végighallgatása az ember, na meg a kritikus pillanatnyi hangulatától függően eredményezett pozitív, vagy negatív véleményt.

És pontosan ez a hangulati tényező határozza meg az Enigma mindenkori tetszési indexét. Ezúttal a 76 perces, maratoni válogatást olyan lelkületben hallgattam végig, amikor egyetlen percét sem találtam belőle feleslegesnek,

jóllehet korábban, más körülmények között nem volt ennyire ínyemre a dolog. Roppantul személyes, bensőséges jellege miatt nem lehet örök érvényű kritikát mondani róla, egész egyszerűen az érzékeinkre kell hagyni a véleményalkotást.

76'29" *Szaki*

Deep Purple:
24 Carat
EMI

Tulajdonképpen ez volt az első, igazi, 1975 májusában megjelent Best Of D.P. válogatás, mintegy jelezvén, hogy véget ért egy korszak a társaság életében. Gillant és Glovert már korábban sikerült kitúrnia Blackmorenak, hogy rá másfél év múlva maga is a távozás hímes mezejére lépjen. Az album több szempontból is érdekes, hiszen eredeti megjelenésekor is egy korábbi legénység klasszikusait sorolta fel, mintha a Burn és a Stormbringer meg sem jelent volna, ám a jelenlegi kiadványnak is vannak hiányosságai. A színes fotók olyan legénységet mutatnak - Coverdale, Tommy Bolin és persze Ritchie -, akiktől egyetlen felvétel sem szerepel a Gillan utáni évekből. Ha egy Holdról szalasztott csodabogár a kezébe veszi, azt hiheti, hogy ezek az arcok ebben a felállásban játszanak a lemezen, ráadásul még a névfeliratokat is elsinkófálták. Ami még bosszantóbb, hogy sem a belső szöveg, sem a külső borítón olvasható címlista nem jelzi, hogy a számok fele - Strange Kind Of Woman, Speed King, Smoke On The Water, Child In Time - élő és persze azt sem tudjuk meg, hogy hol készült. Amennyire örvendetes, hogy a rock örök példaképeit újból megidézik a kiadók - a remastered felirat is hiányzik, ha megtörtént egyáltalán -, annyira csüggesztő ez a degradáló, információhiányos bánásmód úgy a zenekar, mint a közönség felé.

53'15" *Szaki*

Machine Head:
Supercharger
Roadrunner/Record Express

A "Supercharger" minden bizonnyal az év egyik legjobban várt metal kiadványa, mely ugyan már korántsem trendi hangzású, de azoknak sem lett igazuk, akik azt várták, hogy a Bay Area-i kvartett visszatér gyökereihez, a tesztoszterontól túltengő első két lemeze hangzásához. S bár jónéhány szám sokkal agresszívebb a legutóbbi anyagukon szereplőknél, azért a négyes sorszámú "Supercharger" felhasznál olyan elemeket is, amikkel előző CD-jüket az évtized legalábecsültebb metal albumává tették, illetve néhány új hozzávalóval is szolgálnak. Mindezekből egy durva, de melodikus mixet kreáltak, amelyre leginkább a csapat nyitottabb gondolkodású rajongói lesznek vevők.

A Johnny K (Disturbed, SoiL) által producelt, és Colin Richardson ("Burn My Eyes") által kevert "Supercharger" tehát inkább az 1997-es "The More Things Change..." elképzeléseinek továbbfejlesztése, mintsem a sokkal modernebb, nu-metal orientált "The Burning Red"-é. Témái dallamosak és súlyosak egyaránt, azokkal a bizonyos MH-re jellemző tipikus harmóniákkal, mellesleg a legutóbbi lemezükön hallható hiphop hatásokat punkosabb/hardcore-os dolgokkal helyettesítették.

A "Declaration" démoni felvezetése után a támadás a vad "Bulldozer"-rel (az egyike a tavaly novemberi, nyugati-parti miniturnéjukon bemutatott irományoknak) veszi kezdetét, amelynek agresszív tempója és gyakori kiállásai még az extrém módon durva, System Of A Down-os ízű riffet adagoló, destruktív címadó tétel nyers dühét és intenzitását is felülmúlják. Őrült fordulataival, illetőleg "Davidian" stílusú befejezésével közelebb visz a "Burn My Eyes" primitív brutalitásához. Aztán fordulat áll be: sokkal megközelíthetőbb oldalukat mutatják a rádióbarátabb "Crashing Around You"-nál, amelyben az erőszakos riffeket fogós, melodikus énekritmusokkal kombinálják. A CD két legkülönlegesebb, és ezáltal legkiemelkedőbb tételének egyike mégis a sötét, de könnyed "Only The Names" balladája (egy hátborzongató történet a kokainfüggőségről, melyre Robb Flynn szenvedélyes, érzelmes éneke teszi fel a koronát, és amely olyan dalaik hagyományait követi, mint az " A Nation On Fire", a "None But My Own", vagy az "I'm Your God Now"). A másik gyöngyszem a valamivel harsányabb, de ugyancsak komor "Deafening Silence".

Ezek mellett pedig kedvükre barangolnak az ultrabrutális dühöt sugárzó és a fogós megoldások között. Erre utal a "Kick You When You're Down" (egy zúzós, gyors darab, némi punkos illetve Vio-lence-es hatással), meg az "All In Your Head" is. Utóbbi akár távoli unokatestvére is lehetne a "The Burning Red"-es "From This Day"-nek: egy Slayer-es lassú riffel indul, bejön egy súlyos groove szekció Flynn rappelős énektémája alá, s mindez egy emlékezetes, dallamos refrénnel éri el tetőpontját - hamarosan MH klasszikus válik majd belőle! Továbbá ebbe a csoportba sorolható a dinamikus, pörgős "American High" is szuperragadós refrénjével. Vagyis a csapat sokszínűsége süt mindenfelől. Akár a katartikus, KoRn-os riffelésű "White-Knuckle Blackout!"-ból (a végén Robb mi mást is tehetne, mint rapel?), akár a középtempós "Nausea"-ből (eredeti címe "Sick Of You" volt). Viszont nem hagyhatjuk ki a felsorolásból sem az agressziót és a harmóniák között hintázó, viharos befejezésű "Blank Generation"-t (régi inkarnációjában "The Drive"-ként ismerhettük), sem a "Trephination"-t, aminek középső része kísértetiesen emlékeztet a Slayer "South Of Heaven"-jére.

Végül is a "Supercharger" talán nem annyira nyers és brutális, mint a "Burn My Eyes" vagy a "The More Things Change..." voltak, de könnyen igazolja azt a tényt, miszerint a Machine Head a metal élet egyik legjelentősebb éllovasa. Sokan már most azon a véleményen vannak, hogy ez a legjobb albumuk a "Burn My Eyes" óta.

Internetes vaskalaposság=
http://www.machinehead1.com

56'37"

Bánfalvizgalmas

Pál Vasvári String Trio:
Azur
Partizan Music

Tény és való, hogy Vasvári Pali "anyaegyesülete", az In Line nem a szívem csücske. Mégis elvállaltam az "Azur" recenzálását, ami annak köszönhető, hogy elcsíptem néhány kellemes percet a Szigeten a trió muzsikálásából. Ha jól megszámítom, néhány kellemes percet a CD hallgatása is okoz, de az élő előadás varázsa nem jön vissza.
A lemez valamennyi kompozíciója Vasvári Pál szerzeménye. A darabokat a francia Riviéra és a francia művészet ihlette. Bizonyára ezért került a szerző látószögébe a szegedi hegedűs, Frankie Látó, alias Látó Ferenc, aki huzamosabb ideig tanult Franciaországban. (Innen a művésznév.)
Az akusztikus formáció a gitáros Birta Miklóssal egészül ki. Ütős tehát nincs a csapatban, a lemezen mégis, egyetlen szám erejéig. Nem akárki: Dave Samuels szállt be marimbán. Ha már a vendégeknél tartunk: Tony Lakatos és Zsemlye Sándor csatlakozott még egy-egy számban, mindketten szaxofonon, természetesen.
Az írás elején jelzett hiányérzetem abból fakad, hogy az általában puritán egyszerűségű témákat nem minden esetben sikerült kellőképpen kiteljesíteni. A kevés kivétel egyike Lakatos Tóni érdeme. Feltűnő Frankie Látó igyekezete is, ahogyan élni próbál pályafutása talán legnagyobb lehetőségével.
A húros hangszerek muzsikusaiból összerakott együttes ötlete folytatást érdemel, de lehetőleg szélesebb alapokra helyezve. Hátha a többiek tarsolyában is akad néhány szám.

60'22" *olasz*

Björk:
Verspetine
One Little Indians/Universal

Björk ott folytatja, ahol a tavalyi Selmasongs című albumán abbahagyta. Az ugyebár a Táncos a sötétben filmhez szerzett zenéit tartalmazta, melynek női főszerepét is ő játszotta, nem is akárhogy, mert a Lars von Trier rendezte filmben nyújtott alakításáért a Cannes-i fesztiválon megkapta a legjobb színésznőnek járó díjat.
A Verspetine dalai jóval később születtek ugyan, de az énekesnőben még meglehetősen elevenen élhettek az általa megszemélyesített szerencsétlen vak Selma fejében fájdalmas zenei harmóniákká összeálló zajok és zörejek, mert új lemezének hangulata, légiessége és szenvedélyessége ellenére is gyakran súrolja a skizofrénia határát. Ez a lemez azonban mégsem Selmáról, hanem sokkal inkább Björkről szól.
A zene amivel ezúttal megcirógatja a hallgatót egyszerre lenyűgöző és idegesítő.
Lenyűgöző, azok számára, akik képesek annyira lelassulni, hogy érzékelni tudják minden rezdülését. A hárfa és az effektek egybefolyását, a lágy basszusokat, az énekesnő szenvedélyes hangjának játékát és a teljes kiszolgáltatottságából áradó érzékiséget. Idegesítő viszont azok számára, akik a zene mellett megpróbálnak valami másra is figyelni. Ekkor a zene finom rezdüléseiből, Björk szenvedélyességéből egy csapásra irritáló zaj lesz, a kórus és a vonósok vontatottá, hangszerelés pedig giccsessé és unalmassá válik. Talán csak a Hidden Place vagy a Pagan Poetry dalok képesek némileg lekötni a figyelmet.
Björk tehát egyfajta interaktív játékot űz a hallgatóival. Ebből kifolyólag a Verspetine megítélése meglehetősen ellentmondásos. Segítői újabb pszichotrippjének az összeállításában két régi stúdiómágus barátja Mark Bell és Guy Sigsworth voltak, illetve a színtén régi ismerős Vincent Mendosa, aki a vonósokat hangszerelte, valamint a hárfán játszó Zeena Parkins. Mellettük felbukkan néhány új arc; Matthew Herbert, Thomas Knak és a Matmos nevű elektro duó, akik mind, egy-egy szám megfelelő hangzásán dolgoztak, és földi ballanszt adtak az énekesnő álom zenéjének.
A Verspetine elsősorban a régi, tapasztalt, Björk korábbi munkáit jól ismerő és értő közönségének készült.

55'36" *rakk*

Hurricane:
Liquifury
Frontiers

Az amerikai Hurricane a nyolcvanas évek végének, kilencvenes évek legelejének egy jól csengő nevű hard rock formációja volt, és az említett periódusban három nagylemezt jelentettek meg. Azonban a harmadik album kiadása idején, az akkori lemezcég csődje miatt borult a bili náluk is, és a Hurricane-t elfújta a szél. Közel egy évtizednek kellett eltelnie ahhoz, hogy a zenekar két alapembere, az elmúlt időkben egyaránt hevesen projectező Kelly Hansen énekes (Unruly Child, Slash 'N Snakepit, Into The Light) és Jay Schellen dobos (Unruly Child, Sircle Of Silence, Heaven And Earth) újraaktiválják a zenekar gépezetét.
Sokan mondják azt, hogy az utóbbi évek kedveztek a hagyományosabb hangszerelésű, melodikus rockmuzsikáknak, és a figyelem - még ha underground szinten is - ismét a stílusra szegeződött. A modern zenei kultúra csömörében szenvedők kezdik ismét felismerni a természetes hangzású muzsikák létjogosultságát és értékeit. A bandák sorra alakulnak vagy a már megszűnt csapatok ismét erőre kapnak ettől a tendenciától, és részint ezen örömteli viszonyoknak volt köszönhető az is, hogy a Hurricane a hosszú ideig tartó rostokolás után megint kihajózhatott a zeneipar tengerére.
A "Liquiury" pedig jól tükrözi a banda erejét, és azt, hogy a két alapember néhány session muzsikussal kiegészülve ismét fogós, egyben húzós dalokat tudott lerakni az asztalra. A lemez intro ötletét, mármint azt, hogy az autórádió keresőjét csavargatva egy olyan sávra bukkannak, ahol régi Hurricane dalokból adnak egyveleget, a maguk módján már sokan elsütötték, de ez legyen a legkevesebb. Ugyanis a csapat az elejétől a végéig a megbízhatóság megtestesítője, az ütős, kemény gitárok és Hansen énekdallamai teljesen visszahozzák az amerikai hard rock régi dicsőségét. A dögösebb, pumpálósabb dalok mellett a líraibb érzületűek sem maradhattak le a lemezről, de ezek szinte már kötelezőek ebben a műfajban.
Azok a rockbarátok, akik egy abszolút rizikómentes befektetésre vágynak, nyugodtan invesztálhatnak a nyersen megszólaló, profin feljátszott "Liquifury"-ba.

50'15" *Simkó*

OPM:
Menace To Sobriety
Atlantic/Warner

Most ugye hasra kellene esnünk, hogy mekkora sztárok ezek az OPM-ék, hogy 1997 februárja óta mennyire sokra vitték. De hagyjuk az effajta tömjénezést, a trió azért nem akkora nagy tehetség, jók, de vannak náluk jobbak is, meg egy múló divathóbortal van dolgunk.
Az OPM - Matthew (Shakey Lo the Kreation Kid), John e. Necro, illetőleg Casper (Geoff Turney) - történeteket mesélnek el a lázadó fiatalságról, leginkább a gördeszkás nemzedéknek, meg azoknak, akik a slágereket ontó rádiókon és tévéken csorbítják ízlésüket. Persze nem lenne igazságos csak azért elítélni ezt a kaliforniai társaságot, mert a csapból is a skaterek betépős himnusza, a "Heaven Is A Halfpipe" számuk folyik. Már csak azért sem, mert Atlantic Records-os debütálásuk, a "Menace To Sobriety" egyfajta - a kategorizálásokkal dacoló - szónikus svédasztal, rockból, hiphopból, dancehallból, ska-ból, popból, dubból, meg latinból. Amolyan összefüggő zenei állásfoglalás. Mégis célravezetőbb, ha hangzásukat (Faith No More-os, Alice In Chains-es, vagy Beatles-es hatásaikkal együtt) egyszerűen modern rocknak nevezzük, bár ők maguk egy punk rock zenekar 2000-es verziójának tartják magukat, de hát ez a meghatározás szántít egy kicsit. Még ha NWA-n, Run DMC-n, Slayeren, vagy D.R.I.-on is nevelkedtek.
A saját Los Angeles-i házistúdiójukban Michael Patterson producerrel (Biggie, Lil' Kim, Beck) összerakott "Menace To Sobriety" tele van hamisítatlan, könnyed slágerekkel, meg egy rakás sztárközreműködővel. A teljesség igénye nélkül nevét adta a produkcióhoz a Jane's Addiction-ös Eric Avery (a "Stash Up"-ban gitározik), Angelo Moore a Fishbone-ból (a Dust Junkys-os ízű "Better Daze"-ben énekel és az "Unda"-ban szaxofonozik), Asdrubal Sierra és Ulises Bella az Ozomatli-ból (a "Trutcha"-ban énekelnek), a jazz basszeros, és korábbi Rollins Band tag Melvin Gibbs, Linus Of Hollywood bőgős (Smashing Pumpkins, Lil' Kim), Mickey 'Huidos' Huidobro a Molotovból, DJ Swamp (Beck), valamint DJ Malcolm Micheles (Garbage). Vagyis itt semmit sem bíztak a véletlenre...
Maguk a dalok is hasonlóan sokszínűek, kezdve a dacos és kihívó, basszusközpontú "Stash Up"-pal, a spanyolos, fúvósokat is bevonó "Trucha"-val, a vidám, ska-s "Unda"-n át, a feszes "15 Minutes" old schoolos hardcore-jáig, vagy az autobiografikus jellegű, hiphopos "Reality Check"-ig. Persze a paletta ennél még sokkal tarkább, hiszen nem említettük sem a hangulatos, bárokba illő "Dealerman"-t, sem a reggae inspirálta "Undercover Freak"-et, melynek társproducere David Kahne (Sugar Ray, Sublime, Super Cat) volt. S ezzel nagyjából az irányvonal is meghatározásra kerül: tipikusan a Sugar Ray, a Dust Junkys, a Fun Lovin' Criminals, s nem utolsó sorban az Everlast vonala.
Internetes divatoskodás= http://www.opmden.com

48'23" *Bánfalvismerős*

Powers Court:
Kinds of hell
SPV/Metal Blade

A Powers Court egy St. Louislból származó power metal trió, akik egy női énekes/gitáros, Danie Powers vezetésével kitartanak a színtiszta amerikai power metal mellett. Bemutatkozó albumuk, a 'Nine Kinds Of Hell' elsőre furcsa, másodikra érdekes utána pedig akár meg is lehet szeretni.
Első hallásra a legérdekesebb Danie hangja, és énekstílusa. Az infón az ember azt olvassa, hogy négy oktávot énekel ki, és a CD-n azt hallja, hogy össze-vissza sikítozik. Nos, ez csak az első benyomás. Danie igenis nagy hangtartománnyal bír, hangja erőteljes és tiszta, csak nem annyira képzett, mint ahogy azt egy ekkora hangterjedelemnél elvárhatnánk. Mintha egy barbár King Diamondot hallanánk. Őserejű női torok, mely egy nagyon különleges hangulatot ad a zenének. Mint említettem már a PC az amerikai metal zenékből táplálkozik csupán, de annak minden generációja hatással volt a dalszerzőkre, Danie-re, és a basszusgitáros Steve Murreyre. A legősibb Savage Grace-féle heavy metal-tól (Devil's Triangle)a Savatage korai power metal albumait jellemző kimért, de lehengerlő stíluson át (House Of Sorrow, Emptiness) a modernkor Iced Earth-jének pattogós riffelése (Darkened Paradise), és lassú, gonoszul hömpölygő monumentalizmusa (Agnostica) is megtalálható a csapat mindenféle trendektől mentes muzsikájában. A ritmus-osztag Steve Murray, és a dobos Mark Evans egy bivalyerős, és a stílusból fakadóan nem túl komplex, ám harcias és lüktető alapot hoz Danie ősi riffjeire, és imprós metal szólóira. A hangzás pedig erőteljes, és egyértelműen a nyolcvanas éveket idézi. Azt nem tudom, hogy direkt-e, vagy a pénzhiány miatt, mindenesetre teljesen passzol a zenéhez, és a banda alapbeállításához.
Egy ízig-vérig amerikai metalt játszó csapat bemutatkozó albumáról van szó a 'Nine Kinds Of Hell' esetében, amelyet a stílus, és/vagy a fent említett bandák kedvelői nagy valószínűséggel megszeretnek majd.

51'07" *Greg*

StormHammer:
Cold Desert Moon
Century Media/MusiCDome

Rengeteg új zenekar tűnik fel ebben a metal reneszánszban, akik mivel nem nyújtanak kiemelkedően eredetit nem igazán érnek el jelentős sikereket, és soha nem tudnak kiemelkedni a másodvonalból. Pedig nem a tehetségükkel, az odaadásukkal, és albumaik minőségével van a baj. Hihetetlen mennyiségű zene jut el a rajongókhoz, akik kényükre-kedvükre válogathatnak a bandák között, és lehet, hogy elsiklanak egy-egy ze-

nekar mellet, vagy éppen a kiadói, és zeneipari manipulációknak köszönhetően esetlegesen egy gyengébb teljesítményt részesítenek előnyben. Nos, a StormHammer pontosan ebbe a katgóriába esik.

A második nagylemezét megjelentető német banda egy ízig-vérig metal lemezt tett le az asztalra a 'Cold Desert Moon' formájában. Az énekesi poszton csere történt, és még az első lemez turnéján Tommi Lion a Drifter egykori frontembere került a csapatba. Így a felállás még erősebb lett, egy tapasztalt és kipróbált zenész csak hozzá tudott tenni a színvonalhoz. Hangja karakteresen rekedtes, keveset mozog a magasabb tartományokban, ezáltal a zene komorságához járul hozzá. Minden, a nyolcvanas éveket idéző elem megtalálható a muzsikájukban, méghozzá egy jó adag egyéni ízzel keverve, így a modern kort is belecsempészték a nótákba. Akár a NWOBHM stílusából keresünk példát (Yells Of Rage, Breach Of Faith), akár a klasszikus német metal karcosabb fajtájából (Sinner'S Soul, Cold Desert Moon, A Dragon's Tear), esetleg a dallamos amerikai power zenék világából (Misty Hills, Doomsday) azt kell tapasztalnunk, hogy minden dal a magabiztosságról árulkodik. Nem koppintásokról, esetleg nyúlásokról van szó a StormHammer esetében, hanem jóindulatú hatásokról, melyet felduzzasztanak a saját stílusuk szintis, vastagon megdörrenő, dögös, kemény és húzós, de egyben dallamos stílusával. A két gitáros, Alex Heigl, és Maniac Ewender mindenképp dicséretet érdemel témáik, harmóniáik, dallamaik simulékonyságáért. Igazán érzik a dallamosság és a keménység együttes erejét.

Egy korhűen megszólaló, de nagyon kellemes, és többre érdemes zenét tartalmaz a StormHammer második lemeze. Mindenkinek ajánlott, aki egy kicsit is szereti a nyolcvanas évek világát, és a szintetizátorokkal operáló, az utolsó három Angel Dust lemezt idéző muzsikákat.

56'49" *Greg*

Bolt Thrower:
Honour - Valour - Pride

Metal Blade/MusiCDome

A '90-es évek közepén bekövetkezett hosszabb kimenője óta már másodszor intéz szervezett támadást hallójáratainak ellen a death metal stílus egyik legmasszívabb hadigépezete. A brit szárnyat erősítő alakulat már előző, "Mercenary" című albumán is megmutatta, hogy a pihenő nem puhította meg őket, a jól csengő címmel ellátott "Honour-Valour-Pride" című anyag pedig méltó módon követi a legszebb Bolt Thrower hagyományokat, mint ahogyan az a borítóból is már részint sejthető.

Amióta ugyanis a zenekar a második lemeze idején, '89-ben szerződést kötött a Games Workshop nevű játékgyártó céggel, azóta a csapat imázsának fontos részét képezik a különböző korok hadi cselekményeit ábrázoló freskók. Az idei borító tömegjelenete a "Warmaster" világát idézi, csak az eseményeket egy kicsikét fanatasy típusú dimenzióba helyezték.

Szóval a borító szokványos, és a zene sem változott egy szemernyit sem. A Bolt Thrower hangzás ismerős elemei köszönnek vissza itt is, elsősorban a biztosan menetelő riffek képében. A gyorsabb és lassabb témákat is hasonló módon variálják, mint eddig, amiből az is következik, hogy különösen a méltóságteljesen, kimértebb módon lépegető ütemek és riffek mellé hoz vészjós hangulatú melódiákat a gitár. Talán annyi újdonsággal mégis szolgál a lemez a zenekar rajongóinak, hogy Dave Ingram képében új frontembere van a gárdának, és ebből kifolyólag a hörgés terén nem lehet nem észrevenni a Benediction-ös vonatkozást (ez zenei szempontból eddig is nyilvánvaló volt, most viszont még inkább aktualitást nyert). Többek fülének talán némileg monotonnak tűnhet ez a katonás fegyelemben menetelő, egészen lehangolt muzsika, de az most is megállapítható, hogy technikásan játszanak.

Aki eddig figyelte a Bolt Thrower munkásságát, annak az aktuális korong is nagyon ismerősnek fog tűnni. Ez a banda ortodox módon ragaszkodik saját, több mint egy évtizede lefektetett stílusához, és valószínűleg már a fronton is fognak megöregedni vagy elesni. Ők ehhez értenek, ezt tudják, ám ebben szinte verhetetlenül jók.

45'37" *S.P.*

Ossian:
Titkos ünnep
Hammer

Az Ossian rendületlenül dolgozik az új összeállás óta. Harmadik nagylemezük a 'Titkos ünnep', kiadtak egy minit, és egy koncertlemezt. A fáradságos munka gyümölcse most látszik beérni. Az új nagylemez szinte minden téren fölülmúlja az új korszak összes anyagát.

Kezdjük a hangzással. A törökbálinti 'P' stúdióban készült felvétel nagyon szépen szól. A gitárok kristálytisztán és erőteljesen dübörögnek végig a lemezen, ugyanez mondható el a ritmusszekció hangszereiről. A dob és a basszus töményíti a hangzást, mégis minden tisztán kihallható. Ez a magyar viszonylatban tökéletesnek mondható sound kiemeli a korábban megszokottnál sokkal jobb dalokat. Az eddigi talán legjobb Ossian dallal nyit a lemez az intro után. A Szerelmed pokla egy olyan szokatlanul vad és húzós dal, amilyet az Ossian még soha nem hozott össze. Ugyanúgy megvan benne a nyolcvanas évekbeli Judas Priest féktelensége, mint az amerikai power metal csapatok keménysége. A szóló rész megoldása is az eddigi legjobb, amit a bandától hallottam. És, hogy azért az igazi Ossian feeling is meglegyen benne, egy o-ó-zós téma bekerült a végére, ám most nem tűnik gyermekded húzásnak, illik a dalba. A következő nóta A szív és az ész angol verzióban bonus track-ként felkerült a lemezre tizennegyedikként. Bár most hallom először Endrét angolul énekelni, azt kell mondjam nem csinálja rosszul. Véleményem szerint jobb az angol verzió, és nem csak azért, mert egy újítás, hanem azért is, mert ez illik egy rock/metal nótához. Bár a dal alapriffje valahonnan ismerősnek tűnik nekem, ez is egy elég húzós darab. A lemez legjobb refrénjét számomra az Emlékek völgye rejti. Végre ténylegesen bizonyítja Endre, hogy tud a hangi adottságainak, és terjedelmének száz százalékosan passzoló dallamot írni. Nem unalmas szövegmondásról, vagy kiszenvedett óvodás dallamról van itt szó, hanem egy tisztességesen megkomponált, hangulatos melódiáról. Kiemelném még az Ősök vére című dalt hangulatossága miatt. Bár a bandától megszokott Iron Maiden feeling ott van az ikergitár témában, hangulatilag, témáit és megoldásait tekintve ez a dal sok másik régi fölé emelkedik, szövege is ennek a legjobb. Bár Endre szövegvilága mit sem változott, az Ezer dal, száz csillag nóta nem igazán lett eltalálva ebből a szempontból. A gesztus, a nagy ősök iránti tiszteletadás szép, de pusztán magyarra fordítva felsorolni a bandák neveit, és híres dalaik címét nem elég egy szöveg megírásához. Szétesik, értelmét veszti. (Itt egy kicsit erősnek érzem egy hamburgi kalózbanda hatását is.) Egyébként van igazi Ossian líra (Nincs menekvés), blues-os lelassulás (Pogány ima) és metalos galoppozás (Utazás) is. Az egyetlen igazi nagy baj ezzel a lemezzel az, hogy túl rövid. Tizennégy dal negyvennégy percre kicsit sok.

Az utóbbi évek legprofibb Ossian anyaga a 'Titkos ünnep'. Mostanra ért össze az új felállás, mostanra ért be a csapat. A legkidolgozottabb, és dalminőségben legjobb Ossian lemezről van szó.

44'38" *Greg*

Gamma Ray:
No World Order
Metal-Is
Rec./BMG

A germán metal rajongók legnagyobb örömére itt van a friss Gamma Ray album. Jogosan örülhetnek a metal fejek,

mert Kai Hansen és csapata ezúttal sem hibázott, nagyon jó dalokkal kedveskedett rajongóinak.

Az alaphangulatot azonnal megadják az intróval (Induction), majd belecsapnak a szélsebes "Dethrone Tyranny"-ba, amely hűen követi a korai Helloween által kijelölt zenei csapásirányt. Mindjárt itt az elején jegyzem meg, hogy a megszólalás tökéletesnek mondható, már csak azért is, mert minden ízében úgy szól ez a CD, mintha egy koncerten lenne a hallgató. Négy és hat perc hosszúságúak a tételek, ám rövidebbnek hatnak, mert nincsenek üresjáratok. A kezdeti tekerés után kicsit visszavesznek a tempóból a fiúk, ám cserébe dinamikát és nagyívű dallamokat kapunk. Nagy hangsúlyt fektettek a refrénekre is, jól eltalált, pl. a majdnem címadó "New World Order" refrénje, és annak ellenére, hogy szinte megállás nélkül megy a kétlábdob, nem tűnik elcsépeltnek. A lemez minden másodperce egyértelműen jelzi, hogy a zenekar tagjai teljes erőbedobással, nagy hozzáértéssel és kedvvel muzsikálnak. Ettől hat frissnek ez az innovatívnak nem igazán nevezhető zene. (Egyébként itt nem is ez utóbbi a cél!)

Félúton átkot szórnak a gépekre (Damn The Machine), majd érkezik az album egyetlen vitatható dala, a "Solid". Sodró, húzós metal tétel ez, csak az a nagy baj vele, hogy lényegében ugyanezt már egyszer eljátszotta British Steel c. klasszikus albumán a Judas Priest, csak akkor ők a "Rapid Fire" címet adták neki és nyitódalként tették fel a lemezre. Hansen sosem titkolta, hogy nagy tisztelője a brit bandának - pl. rendszeresen dolgoznak fel számokat tőlük -, de ezúttal egy kicsit túllőtt a célon.

Összesen tizenegy tétel kapott helyet a CD-n, melyek erősségei - sok egyéb mellett - a kórusrészek. Érezni, hogy erre tudatosan nagy figyelmet fordítottak a német muzsikusok. Ezt egyébként annak idején az Accept vitte tökélyre, a Gamma Ray pedig, ha le nem is körözi elődjét, de a nyomában halad.

Zárásnak még egy ballada erejéig a könnyek (sós) tavában - "Lake Of Tears" - merülünk el. Jó befejezés, mert szellősségével oldja az őt megelőző dalok szorítását, ám mégsem ereszt le teljesen...

51'58" *Deni*

Rough Silk:
Symphony Of Life
SPV/Record Express

Tökéletes darab. Csak ezzel kezdhető az anyag jellemzése és ebben nincs semmi túlzás. Ha ugyanis van összefüggő, koncepciózus album, amely a lehető legszélesebb zenei mezsgyét pásztázza, akkor ez a CD az. Hihetetlen változatossága miatt a kilencperces bevezető úgy repül el, mintha csupán néhány másodpercig tartana. Az énekes döbbenetes hangadottságaival hol ólomsúllyal metálozik, hol John Lennon jelleget ölt - időnként az akkordmenet és annak hangulata is beatleses -, hol a barokk kor klavicsemballója szólal meg. A gitár nem egyszer belenyúl Brian May (Queen) jellegzetes hangzásvilágába, máskor hegedű jelleget ölt. A legmegdöbbentőbb - és számomra a legrokonszenvesebb - pillanatokban a Thin Lizzy kelta beütésű Black Rose (1979) című számával kacsintanak össze. És most "gyön" az ász. Jon Oliva ráérő idejében a mikrofonnál vendégeskedik, ami semmit nem von le saját dalnokuk vitathatatlan érdemeiből, csupán Savatage köntöst húz a kiadványira. Ismét csak minden sértő összevetés nélkül, de bátorkodom kijelenteni, hogy éppen a Savatage-nek is becsületére válna ez a szimfónia. Példás zeneiség jellemzi az első perctől az utolsóig, a nemzetközi sztárokat felvonultató, hasonló próbálkozás, Nostradamus, a közelébe nem jöhet. Dallamosság, ötletgazdagság, hangszeres tudás, kerettörténet - ezek legfőbb ismervei.

71'46" *Szaki*

Calvin Russel:
Rebel Radio
SPV/Record Express

Alapjában country, de nem a lapos tucatfajtából. Az indítás zongora uralta, hegedűvel bővített Bob Dylan jellegű mozzanat, amelyben Calvin viszont Nick Cave hangján szólal meg. A jó kezdetet egy álmos country ugyan leülteti, de ezt követően ismét feltámad az életkedve és hol Jim Morrison emberközelibb vonalára vált, hol Bruce Springsteen balladisztikus modorát veszi fel. Ha továbbra is elmozdul a country irányába, az Bon Jovi Blaze Of Glory filmzenéjére üt. Feldolgozza a Rolling No Expectations és Willie Nelson I Never Cared For You nótáit, szóval nem egy elveszett ember, ha ötletek után kutat. Nem rengeteg meg a világot, de mint említettem volt, az átlag amerikai kamionos rádióhallgató értelmi szintjénél magasabbra helyezte a lécet. Kimondottan kellemes, környezetbarát akció, amely még rockerek körében is rokonszenvre találhat.

53'28"

Captain Cook

Lenny Kravitz:
Lenny
Virgin/EMI

Lenny Kravitz ugye az a fickó, aki az 1989-es "Let Love Rule" anyagával tűnt fel. Egy Jimi Hendrix klónként indult, majd teleaggatta magát tollakkal meg üveggyöngyökkel, és egy Cher klónná változott. Eleinte a rock nemzet amúgy sem tudta, hogy mit kezdjen vele, minek tekintse: egy érzékeny poétának, egy buta vagy egy szexis pózőrnek, avagy csak egy újabb Los Angeles-i show business növendéknek, aki oly' sokszor gerjedt rá a "Purple Rain"-re, hogy már maga sem tud a hatása alól kikerülni? Azt viszont senki sem gondolta volna, hogy még tizenkét év múltán is hallani fogunk róla, itt lesz köztünk, a slágerlisták tetejéről integetve. Kravitz pedig még évek múltán is kitartóan folytatja missziót 1972-es bárzenekari rockzenéje fabrikálásával, egyik rádiós slágerét hozza ki a másik után. Olykor ezek igazán óriásiak ("Again"), néha rettenetesek ("Believe"), de hát ő már csak ilyen, nem változik.

Új albumán, a "Lenny"-n összeegyezteti rocksztári ambícióit erényességével és erkölcsösségével, egy zenész mesterember a fiú, csak hát egyre kevesebb műveiben a zenei újítás vagy az eredeti ötlet. Egyike a legnagyobb imitátoroknak (Prince; Sly Stone; Earth, Wind and Fire), ugyanakkor merít az Aerosmith-től, a Foghattól, valamint a Bachman-Turner Overdrive-tól. Kellemesen keresztezi a funkot, a soult, és más egyebeket, amikre rááll a keze. Kravitz munkái állandóan a '60-as évek pszichedelikus rockjából, illetve a '70-es évek funkjából származtak, de mindig is valamivel több volt a műveiben, nem elégedett meg James Brown vagy Curtis Mayfield lemásolásával, mint ahogy most sem. Mert a "Lenny" egy igazi rockos pop produkció, dalai gondolatébresztőek, akár egy autós rádióban, akár otthon hallgatjuk.

Az ugye nyilvánvaló, hogy a tavalyi "Again" volt az eddigi legnagyobb sláger (egyfajta válasz Natalie Imbruglia "Torn"-jára), ám a "Lenny"-n semmi sem fogható az "Again"-hez, bár néha azért közel kerül hozzá. Készlete tele van visszafogott, sikerváramányos irományokkal (pld. az elektronikus alapokra épített "Believe In Me", vagy az akusztikus "A Million Miles Away"), ide sorolható a "Yesterday Is Gone" power balladája is, mely felidézi a Bon Jovi-t cirka a "7800° Fahrenheit" idejéből. Ha nem is szöges, de ezek ellentétei a riff hegyekben dúskáló darabok ("Dig In", "Bank Robber Man", "If I Could Fall In Love"), és akkor még ott vannak a köztes szerzemények. Egytől-egyig valamennyi a '60/'70-es évek hangulatvilágát tolmácsolja modern keretek között.

Internetes kavicsoskodás=
http://www.lennykravitz.com

49'58" *Bánfalvisszahozó*

Pop Ivan:
Hospital Hungary
Bahia

Az utolsó két Sziget egymással szöges ellentétben álló Pop Ivan koncertélménnyel gazdagított. A muzsikusok zeneteremtő képessége felől viszont egyik esetben sem maradt kétségem.

A zenekarról annyit, hogy 1998-ban alakult, egy rockbanda és egy művészeti csoport fúziójából. Nem hétköznapi csapatról van tehát szó. Ennek jegyében valami nehezen beskatulyázható zenét csinálnak. A saját definícióm art dzsessz-rock lenne rá. Színes és változatos, tisztán AOR-Hard rock volt), amely minimum power metal szilajságú, de a begyorsuló dobok időnként death-es mélységekbe kergetik a számot. Hogy a zene mennyire nem épül sablonokra, arra jó példa az egyébként arányos, kedves kis dalocska, a Christine, amely paradox módon, a lekeverés fázisában vált tempót.

Jorn nem csupán kitűnően énekel, hanem kitárulkozva és teljes átéléssel teszi azt, ezzel már-már önkívületi állapotba sodorván önmagát és hallgatóját. Van abban igazság, hogy a hang, a tónus, a technika többször tiszta Coverdale (vagy Steve Perry, vagy Dio), viszont a norvég messze sokoldalúbb. Természetesen ő vállalta magára a zeneszerzés oroszlánrészét, miként a szövegek is tőle származnak, amelyek a Christine romantikáját leszámítva abszolút nem a papírformát követik. Többnyire egy pesszimista, rideg jövőképet vetítenek elénk, amelyekben végig ott lappang a fény keresése és az emberiség féltése.

Jorn csapata rajta kívül még három tagot számlál, köztük az ilyen jellegű munkát most először bevállaló Jan Aksel Hellhammer dobost, aki a híres-hírhedt black metal hordából, a Mayhem-ből érkezett. Csak szuperlatívuszokban lehet beszélni az ő teljesítményéről is, hiszen együtt lélegzik a dalokkal, emellett finom megoldásai, pörgetése arról is meggyőzik az embert, hogy kivételes ütős. De ugyanez áll a kimondottan ízesen muzsikáló Tore Moren gitárosra is. A "Worldchanger" méltatásával még oldalakat lehetne megtölteni, mert erről a lemezről beszélni kell és beszélni is fognak még sokáig az emberek. Persze, hogy az év albuma...

42'31" *Simkó*

Jorn:
Worldchanger
Frontiers Rec.

Eddigi Jorn mániám egyértelmű betetőzésének számít a norvég férfiú második, "Worldchanger" című szólólemeze. Aki egyébként eddig még nem találkozott volna az énekesistenség nevével, annak megsúgom, hogy idén nem csupán az aktuális munkájával tette le névjegyét, hanem jobbnál-jobb projecteket vitt sikerre. A 2001-es diadalmenet kezdődött a progresszív erényekkel felvértezett, emellett ultrazseniális dallamokat felvonultató Ark lemezzel, majd folyatódott a zeneileg ugyancsak komplexebb, de tempóját tekintve doom metalos, jellegét nézve pedig epikus Beyond Twilight-os beugrással. Emellett (igazán testhezálló) eretnek szerepet vállalt Nikolo Kotzev Nostrademus rockoperájában, és ehhez a gazdag terméshez sorolható az év első napjaiban polcokra került, igényes hard rock zenét megszólaltató Millenium anyag.

A Jorn formációnak ez a második felvonása, ugyanis tavaly már megjelent a félig saját anyagot, félig pedig átdolgozásokat (Journey, Night Ranger stb.) tartalmazó album, amelynek szárnypróbálgató útkereséséhez képest a "Worldchanger" a tökéletes megoldás. Azt is mondhatjuk, az énekes a "Starfire" címmel ellátott lemezen köszörülte a torkát (ja...), idén pedig minden gátat és gátlást áttörve készítette el tradicionális rock elemek mellett a durvább, szélsőségesebb metal dolgokat is egy szín alatt bevállaló anyagát.

A lemez a Tungur Knivur-ral indul, amelynek szélfújta és varjúkárogós nyitánya kellőképpen felvezetik a Black Sabbath komorabb, sötétebb világát megidéző nótát. A dal hangulata évszázadokkal repít vissza minket az ősök, a vikingek világába és itt a szövegek is elég bátorra sikeredtek, hiszen az amúgy költőien megfogalmazott strófák nem kimondottan kereszténypártiak. A House Of Cards sem vidám darab, ám Jorn ebbe szőtte bele a lemez legnagyobb refrénjét. Aztán nem hittem volna, hogy emberünk pont a szólómunkáján avatja fel eddigi legkeményebb nótáját, a Bless The Child-ot (mondom, az előző lemez színtiszta AOR-ja), hiszen számos elemből tevődik össze. A sor elejére egy szelídített, háziasított fajtából való free dzsessz kívánkozik. Aztán, vannak a népzenei motívumok, valamint kortárs hatások, esetenként drum and bass ritmusok. Meg némi irónia, hogy ne csak a muzsikáról beszéljünk. Ez mind, megfelelő arányérzékkel adagolva!

A Pop Ivan világát legjobban mégis egy felfokozott érzelmi-hangulati hullámzás jellemzi, amelynek motorja a szabadság megannyi verziójának zenében történő leképezése. A zenekar (amelynek erejét leginkább a csapategységben látom) felkavarja, felkorbácsolja gyanútlan hallgatója lelki békéjét, így kényszerítve ki a teljes odafigyelést. Cserébe különös szellemi utazást kínál, titkosnak hitt ösvényeken.

Mondanom sem kell: szerintem ez az utóbbi idők egyik legjobb bemutatkozó lemeze.

A CD-játszót célszerű a kettes számmal indítani, mivel számítógépes "zajokkal" (video, mp3) kezdődik az anyag. Megnyugtatok mindenkit. A "Hospital Hungary" egy computeres kalandozást is bízvást megér!

76'47" (mínusz az ominózus első track ideje)

olasz

Lostprophets:
The Fake Sound Of Progress
Columbia/Sony

Hat unatkozó srác = dallam, agresszió, érzelmek, energia, intelligencia. Ez a szerénynek cseppet sem mondható jellemzés az "elveszettprófétáké" lemezborítóján olvasható. Hát igen, mondhatnánk, ezek az amcsik már csak ilyenek. Ám a meglepő az, hogy a hattagú banda wales-i származású és a szigetországiakra általában nem jellemző ez a fajta öntömjénezés.

Nos, nem is igazán kell ezt komolyan venni, mivel ezen a bizonyos borítón az is olvasható az e-mail címük felett, hogy tudassuk velük, mennyire bénák. Így hát álljon itt képzeletbeli levelem, melyben teljesítem kérésüket. Mélyen tisztelt próféták! Ha ezt a lemezt néhány évvel hamarabb húzzátok elő tarsolyotokból, akkor az a rengeteg fiatal, aki most piros baseball-sapkában rohangál, talán olyan színűt választana, amilyet ti szerettek hordani. Így azonban megelőzött benneteket egy, az óceán másik oldalán élő tetkóművész. Számomra úgy tűnik, hogy az ő hatása alól ti sem tudtátok teljesen kivonni magatokat, de az mindenképpen dicséretes, hogy azért más forrásokból is merítettetek. Ha énekesetek (aki mellesleg jól scratch-csel) egy kicsit jobb muzikális adottságokkal lenne megáldva, akkor nem csak úgy hangzana, mint az éppen mutáló Mike Patton. A dalok között azért vannak ígéretesek is, mint például a Five Is A Four Letter Word, a Kobrakai, The Handsome Life Of Swing, vagy az Awkward. Ami a neveteket illeti, a Limp No More, vagy a Faith Bizkit talán találóbb választás lett volna. Üdvözlettel: egy hallgató.

Ui.: Soraimat is legalább annyira vegyétek komolyan, mint a cd füzetecskéjét.

49'51" *szabógé*

Garbage:

beautifulgarbage
Mushroom Rec./BMG

"Legyetek üdvözölve, szeretünk benneteket, Gyűlölünk benneteket, Szeretünk, Akarunk titeket, Szükségünk van rátok" - ezzel indul a Garbage hármas sorszámú albumának nyitódala, a "Shut Your Mouth". Tipikusan Garbage-es húzás. Maga a "beautifulgarbage" friss és feleselős, továbbra is egy szolid album, briliáns dalokkal. Az eddigi legjobb Garbage munka, ami ott folytatja, ahol második lemezükkel ("Version 2.0") abbahagyták. Persze a kvartett már '95-ös felszínre kerülésekor egy magabiztos és érett zenekar benyomását keltette, köszönhetően a tagság tapasztaltságának: a rockélet kultikus producerei, meg Shirley Manson énekesnő zenélnek itt együtt.
Csiszolt indie rock, elektronikus elemekkel - ez a csapat stílusának felületes definíciója. A

Garbage mindig is egy intelligens, sötét popbanda volt, hangzásukra a danceflooros és rockos elemek éppúgy jellemzőek, gyakran egyazon számon belül is. Simán megférnek a zúzós gitár riffek a szintetizátorokkal (pld. "Silence Is Golden"), a scratch-csel, meg egyéb olyan stúdiós játékszerekkel, amik lehetővé teszik a zenekar bámulatos fantáziájának megvalósítását. Ennek jegyében Phil Spector klasszikusa, a "Can't Cry These Tears" feldolgozásának is sajátos arculatot adtak. A Sly Stone "If You Want Me To Stay"-ének és az L7 keresztezésének tűnő, thrashes "Cherry Lips (Go Baby Go!)"-val, az Ace Of Base "All That She Wants"-ára hajazó "Androgyny"-vel, valamint a "Parade"-del pedig bebizonyítják, hogy képesek elszakadni első albumuk irányvonalától. (Csak zárójelben: a "Parade" az eddigi leggyorsabb daluk 150 bpm-mel.) Művük tele van hangulatos, remek darabokkal, ilyen a Bond-os témától csöpögő "Nobody Loves You", a scratch-csel büszkélkedő, popos "Till The Day I Die", vagy a bűntől csöpögő, érdekes zongorás résszel felruházott "Cup Of Coffee" (Shirley ebben énekel a legszomorúbban és legérzelmesebben!). Ezeken kívül szerepel még a listán a hiphopos hatású, első hallásra egy Britney Spears iromány nak tűnő "Untouchable", a "Shut Your Mouth" (eszünkbe juttatja első CD-jükről a "Supervixen"-t), a jókedvű "Can't Cry These Tears" pedig viszszavisz az '50-es/'60-as évek doo-wop hangzásához. Végezetül van az albumon egy pár lassabb dal is, nevezetesen a "So Like A Rose" és a "Drive You Home", ezekben domborodik ki igazán Shirley csodálatos hangja. Mert csodálatos.
Internetes elektronizáció=
http://www.garbage.com

52'59" *Bánfalvillanyzó*

Howie B:
Folk.

Polydor/Universal

Hogy Howie B egészen pontosan mire gondolt, amikor új lemezének a Folk címet adta, azt csak a jó ég tudja, mert hogy a szó hagyományos értelméhez a tartalomnak nem túl sok köze van a címhez. Persze akik ismerik Howie B. nem lepődnek meg, mivel első szólólemezének is a Music For Babies címet adta és mégsem kifejezetten csecsemőknek készült, sőt egyesek az ambient zene egyik ritka nagy pillanataként tartják számon.
Howie B. tehát egy ilyen vicces skót fiatalember, akit elsősorban, mint dj. és stúdióvarázslót ismert meg a világ. Dolgozott többek közt a U2: Pop című lemezén, csinosította Tricky dolgait és Björk is többször fordult már hozzá, amikor valami igazán izgalmasra vágyott. Elsősorban a trip-hop és a breakbeat ritmusalapok fekszenek neki, de úgy általában otthon van a modern tánczenék egyéb műfajaiban is.
Visszatérve a Folk-ra, a címadásra vonatkozóan valamilyen bonyolult magyarázatot össze lehetne tákolni ugyan, mert itt-ott előfordulnak azért népzenei elemek - például a nyitó tételben, ahol arab zenei motívumokat díszítgetett fel különböző effektekkel - sőt még valami ide vonatkozó zavaros tematikát is fel lehet fedezni (vagy belemagyarázni) az itt közzétett tíz számban, de valójában egy meglehetősen gondosan összeállított elektro lemezről van szó. Azért nem írtam technot, mert az alatt elsősorban tánczenét szoktak érteni, ez pedig egy kicsit sem az. Egy-két számban megajándékozza ugyan a hallgatókat némi trip-hopos ringatózással,mint pl. a Musical Maydayben, amihez még egy isteni hangú énekesnőt is sikerült leigazolnia, bizonyos Karmen Wijnberg-et, akinek a lemez egyéb tételeiben történő felbukkanása további örömteli pillanatokat tartogatna, ha Howie B. hagyná kibontakozni. Ehelyett azonban csupa súlyos és meglehetősen nyomasztó hangsorokkal bástyázza körül. Mintha szándékosan azt szeretné, hogy a hallgatót hol a hideg rázza ki, hol meg, mint lágy szellő lengje körül a zenéje.
Ha nem tudnám, hogy egy olyan hangulatvarázsló zenéjét hallgattam, akinek a kihívás sokkal fontosabb a sikernél, azt is gondolhatnám, micsoda egy kifordított lemez ez.

43'42" *rakk*

Radics Béla Emlékkoncert
Radics Béla RB Emléktársaság / Stereo Kft.

A február elsejei Radics emlékkoncert legjobb részeiből fél perc híján 70 perces hanghordozó látott napvilágot CD-n és kazettán. A rövidéletű, legendás magyar gitárkirály 55. születésnapját, ha jól számoltam 24 + 7 muzsikus és közel háromezer főnyi közönség ünnepelte, és voltak együttesen egy nagyszerű este részesei. Ezt az estét eleveníti meg a lemez, szerintem jól. Az Emléktársaság eddig egy emléktáblát avatott a ház falán, ahol Béla élt. De fő céljuk, egy egész alakos szobor felállítása még hátra van. Ennek anyagi alapját összegyűjteni volt hivatott a koncert, és a hanghordozók eladása nyomán befolyó összeg is ebbe a kasszába vándorol.
Tizenhat szám van a lemezen, köztük két egyveleg a Led Zeppelin, ill. Jimi Hendrix dalaiból. Az előbbit az akkori fél Coda (Rudán és Sipeki) jegyzi a Póka-Döme ritmusszekcióval, az utóbbit az egykori Jimi Hendrix Emlékzenekar (Tátrai, Póka, Döme) Tóth János Rudolffal az énekmikrofon mögött. Olyan felvételek is megörökítésre kerültek, amelyekhez Radicsnak ugyan semmi köze, de zenei világába némiképp beilleszthető. Ezek: Kereszteslovag, Menj tovább, Utolsó cigaretta, Kopaszkutya - ez utóbbit nem tettem volna rá... (Hadd ne magyarázkodjak, miért.) Bill, Varga Miklós és Rudán Joe énekével ott van a Béla, valamint Bencsik Samu emlékét is idéző A zöld, a bíbor és a fekete, az egyik legszebb magyar rockdal is. Négy Radics szerzemény (Csodálatos utazás, Lazítás, Lángszívű lány, Zöld csillag) mellett az Anyám vigasztalj engem (Balázs Fecó énekével - persze) hallható a Taurus-időszakot idézve. A lemez méltó befejezése a Strausz Tibor által komponált Sirató című emlékdal, amelyet az esztergomi Tűzkerék xT-vel adott elő a szerző. A CD-tokba bújtatott, hatrét hajtogatott "füzet" fotói és pontos információi segítik az emlékek felidézését. Köszönet mindazoknak, akik ezt az igényes kiadványt létrehozták, méltó emléket állítva ezzel Radics Bélának, a gitárkirálynak. És ne feledjétek, a lemez megvásárlásával magasztost célhoz adjátok pénzeteket.

69'24" *(enenpé)*

Marti Pellow:
Smile

Mercury/Universal

Na most a Wet Wet Wet tagok azért tették ki az énekesük, Mr. Pellow szűrét, mert az orrával már régen többet táplálkozott, mint a szájával. Így utolsó két évüket megkeserítette, hogy egy koncertre sem mehettek ki azzal a biztos tudattal, hogy tiszta az énekesük. Ez meg nem volt túl jó hatással a szakmai munkára.
Aztán Pellow fogadkozott, már szólóban, belekóstolt egy-két producerbe és menedzserbe, majd most itt van végre a kézzel fogható eredmény. Az anyazenekar gyakorta funky-s vonalától sajnos messze került. Inkább egy amolyan Las Vegas-i lassús-vonós albumot hozott össze. Önmagában egyik dala sem gyenge, de folyamatosan hallgatva fárasztó és egysíkú az album. Pedig még olyan producer is próbált életet lehelni a dalokba, mint Peter Collins (Rush, Queensryche, Indigo Girls stb.)
Mindezzel együtt a Pellow rajongóknak lehet, hogy tetszeni fog, mert a jellegzetes orgánumát végképp kihasználja, de zeneileg kevés ez a "háziasszonyok konyhai öröme."

54'50" *Balage*

Dislocated Styles:
Pin The Tail On The Honkey
Roadrunner/Record Express

Az arizonai Phoenix-ben székelő crossover sextett, fennállása során kiadott már egy mini- ("Spanking The Funky"), illetve egy rendes albumot ("Elevator Music") saját kiadásban, de az igazi nagy lehetőség csak azután érkezett el, hogy leigazolta őket a Roadrunner lemezcég, és elkészíthették a "Pin The Tail On The Honkey"-t. A puzzle utolsó eleme ennek megvalósításában Howard Benson producer (P.O.D., Zebrahead) volt, és társa, Bobby Brooks hangmérnök, akikkel 2000 májusában zárták magukra (hat teljes hétre) a kaliforniai Sherman Oaksban a stúdió ajtaját.

The Cranberries:
Wake Up And Smell The Coffee
MCA/Universal

Ez a lemez valóban arról szól, amit a cím sugall. Tehát jól sikerült a választás. Az élet olyan egyszerű dolgairól, amelyek a legnagyobb boldogságot okozzák. Mindezt remekül erősíti a lecsupaszított szövegek és zene.
Pedig hosszú utat tett meg ideáig a csapat. Megjártak nagy érzelmi mélységeket. Talán legelső albumuk, a Everybody Else Is Doing It, So Why Can't We? (megint csak jó cím) volt utoljára ennyire természetes. Azóta a To The Faithfully Departed-del elérték az érzelmi és kapcsolati mélypontot a zenekaron belül. Legutóbbi, Bury The Hatchet lemezük már megint természetességével bűvölt el, ez azonban még azon is túltesz.
A borítóról persze kiderül a turpisság, valóban arról van szó, hogy Dolores O'Riordan immáron második gyermekének adott életet. Az életet most már apró dolgokkal és szeretettel telinek látja. Ettől olyan végtelenül boldog ez a lemez. Kis szomorúságok is megjelennek azért (Dying Inside), de a kezdésként belibegő Never Grow Old hangulata uralkodik a Wake Up...-on. A férfitársakat megnyugtatva, Dolores hangja nem vesztette el azt a vonzerejét, amivel a legegyszerűbb dolgokat is édes ártatlansággal tud megénekelni. Ártatlanságában persze egy percig sem hiszünk és ettől olyan izgalmas az egész. Jó példa erre az Every Morning, mely egy születésnapi köszöntőnek tűnik, de sok kacérság bujkál mögötte.
A címadó és a This is the Dry c. nótákban önmagukat nyúlják le nagy erővel. (Ez azért a jobbik eset.) Az album tele van apró gyöngyszemekkel, amelyekből nem biztos, hogy rádiós sláger lesz, de a rajongók mind kiválaszthatják a maguk otthoni kedvenceit, amelyek ettől a bensőségességtől szépek. A záró Chocolate Brown, a No Need To Argue klasszikus befejezéséig emelkedik fel. (Egyik értelmezésében egy izgalmas, idősebb nő-fiatal fiú kapcsolatáról mereng és adja meg magát Dolores.)
Bónusz nótaként a Salvation elsöprő nyerességű párizsi felvétele és a Presley által klasszikussá emelt In The Ghetto található a CD-n. Utóbbiról annyit, hogy nehéz elvonatkoztatni a Király megrázó erejű előadásától.
A Cranberries a kezdeti nagy lángolások és hullámvölgyek után úgy tűnik megtalálta a helyét. Kevesen tudnak ötödik albumként egy ennyire érett és jólesően egyszerű lemezt készíteni. Szívmelengető.

49'43" *Balage*

A végeredmény pedig a szó szoros értelmében felszakította ama bizonyos ajtót, ki- és rászabadult a nagyérdeműre, s aligha lehet neki ellenállni. Merthogy a Dislocated Styles hihetetlen érzékkel, mondhatni különlegesen kombinálja a heavy rock riffelést, a funky-s basszustémákkal, a jazzes billentyűkkel, a beatboxos dobokkal, meg a hiphopos énektémákkal. Ebbe a tüzes keverékbe valamennyi zenész beledobta saját kedvencének hatását (Chuck Epperly gitáros a '70-es évek rockját Eric Claptontól BB Kingen át Stevie Ray Vaughnig, Brandon Lawson énekes és Jason Dubree lemeztekergető raper a hiphopot, míg Joe Heinl basszusgitáros a funkot), vagyis, ha hőseink őrült lemezgyűjteményeit összetennénk, megkaphatnánk a Dislocated Styles laza, ugyanakkor húzós stílusát.

Első kislemezként a "gerappázós", himnikus "Liquefied"-et dobták piacra, s tökéletes volt a választás, mert ebben a hiphop ritmusok és a zsíros basszus témák közé egy húzós gitárriffet préseltek, miközben Jason Dubree (scratch) nyelvtörő rapeléssel próbálkozik. Általában ezek a feelinges összetevők mindegyik dalban felfedezhetőek (még a méreggel teli, enyhén hardcore-os "Fire In The Hole"-ban is), csak hol a funky-s témák kerülnek túlsúlyba ("Criminal Typewriters"), hol a rap-metalosabb darabok ("Unified").

Az album nemzetközi verzióján egyébként extra dalként szerepel a "Stress" és az "Utopia", amelyek nincsenek rajta az amerikai változaton. Már csak ezért is jó itt élni, most már bánja a (lép)fene.

Internetes stíluskavalkád= http://www.dislocatedstyles.com

48'24" *Bánfalvisszapattanó*

M.Á.K.:
2001g
Edge Rec./Hammer

Nem rossz ez a M.Á.K. album, jókat lehet rá rázni. Ha nem is a rőzsénket, a csípőnket mindenképp. Kellett már nagyon a "2001g", mert előző és egyben első anyaguk, az "Utolsó tangó Budapesten" ha jól emlékszem, valamikor 1996 körül riogatta a jónépet, azóta bevágtuk kívülről, el is felejtettük, de most újból elővettük, hogy lehessen mihez viszonyítani ezt a "súlyos" (grammos) CD-t.

Nos, örömmel jelenthetjük: a helyzet változatlan. Minden maradt a régiben, az öt évvel ezelőttiben, ez pedig nem jelent mást, mint hogy a Megállóhelyek és Átszállási Kapcsolatok nevet rövidítő - egyelőre háromfős - tánczenekar kitartott a rák end rólos punkmuzsika mellett, új keletű zöngemányeik is ebben a stílusban íródtak. Rálépnek a gázpedálra, és az album végéig le sem veszik róla a lábukat, tartják a százhúszat. Vagyis emberi nyelvre lefordítva, tele vannak gyors, pörgős dalokkal, könnyed témákkal, és mindennel, ami belefér. Nem váltják meg a világot, csak nyomják a róka and rollt (hála Fürgerókáéknak a definícióért!), esetenként bedurvítanak (például a valamiért P. Mobil-os, retrós "Jól van így"-ben), enyhén ska-s ritmusokra ragadtatják magukat szaxofonnal megspékelve (az Undertones "Teenage Kicks"-ével rokonítható "Nem rossz..."-ban), vagy éppen lemennek la-lalázós ökörködésbe ("Média-álom"). Mi pedig örülünk nekik, meg annak, hogy összehoztak egy majdnem hetvenhat perces hanghordozót. Persze az időt nyugodtan megfelezhetjük, mert a CD második felén a teljes lemezanyag hallható visszafelé lejátszva. Vagy valami ilyesmi.

Internetes bemákolás= http://www.mak.mentha.hu

75'47"

Bánfalvigadó

HétköznaPI CSAlódások:
Dollár hatalom pornó
Auróra Rec.

Namármeginteza...PiCsa. Már nem számolom hányadik albumuknál tartanak, csak fogom a fejem, hogy mit írhatnék még újat róluk, de csak nem jut az eszembe semmi egészséges. Beteg persze igen, nyomdafestéket nem tűrő, ezt azonban meghagyom PiCsáéknak, jártasabbak ők ebben.

Na szóval, "Dollár hatalom pornó" a cím, egy szónikus hadüzenet a világot uraló Egyesült Államoknak, bár lehet, hogy az időzítés nem éppen a legszerencsésebb. Mentségükre legyen mondva, mikor ezt az anyagot írták, még távol volt az a szeptember 11-ei dátum, most meg ennél jobb reklámot álmukban sem remélhetnének pécsi klasszikusaink. De ugorjunk túl ezen, lessünk bele a zenei tartalomba, amely tipikusan HétköznaPI (így, úgy nem!), kicsit talán visszakanyarodás az első kiadványaikhoz, mert a legutóbbi cuccaikhoz képest sokkal nyersebbek, durvábbak, semmi kommerszkedés, pornó annál több: félreérthetetlen nyögdécselések mindenegyes szám között. Kedvet is kapunk... a következő dalhoz, mert a CSAlódások nem okoznak csalódást sajátos, csak rájuk jellemző punkzenéjükkel. Ezúttal is törekednek a változatosságra, ennek tulajdonítható a "Homeless" tubával színezett, spanyolos dallamvilága, a "Rockkultúra" hardcore-osabb, csordavokálos vállalkozása, vagy a slágeresre vett "Feminista" meg "Ájn, cváj, dráj" nagyszerű kezdeményezései. Ezektől nemcsak a hátunkon a szőr, de még a taraj is égnek áll!

Na ilyenek ezek a PiCsáék 2001-ben: vadabbak, és az album hangzása is sokkal nyersebb, zajosabb. Már csak azt kellene tisztázni, hogy a "mocskos rockkultúrát" bántóan értik-e, mert ha igen, akkor ütközünk. Meg.

Internetes por-nógatás= http://www.aurora.hu

39'10" *Bánfalviszályszító*

Replika:
Másik világ kapujában
E.Z.S. Music/Shock! Rec.

Replikáék már előző hanghordozójukon, a "Testbe zárt lélek"-en elkezdték azt a változást, ami most teljesedik ki a "Másik világ kapujában"-on. Logikusnak tűnik ez a lépés, egyrészről, mert demóikkal és két albumukkal kimerítették azt a közeget, melyben eddig próbálkoztak, másrészről jobb, hogy fokozatosan, és nem radikálisan jutottak el erre az új pontra/szintre. A kérdés már csak az, miként fog reagálni erre a közönségük.

Végleg elfelejthetjük a Sepultura-t, meg a Replika hozzájuk való hasonlítgatását, új mintákból, áldozatokból klónozták a trió 2001-es hangzását. Mindezt a legjobban szerzeményeiken keresztül tudjuk - szubjektív módon - szemléltetni, úgyhogy vágjunk is bele!

Indul a sor a "Fel a csúcsra" pörgős, a Therapy? szelleme által körülfont darabjával, majd a folytatás "A lélek útja" képében erősen Tankcsapdá-sra sikeredik. Aztán érkezik a címadó tétel szokatlanul dallamos énektémáival a második félidőben, hogy azután átadja helyét a tradicionálisabb felfogású, modernül thrash-elős "Ott ragyog"-nak. A Motörhead és Lemmy szelleme kísért (ezek a szellemek már csak ilyenek) "A kezdet és a vég" áhítatos dalában, majd újra egy keményebb, ugyanakkor dallamos extrém metal iromány döbbent meg: az "Itt vagyunk még". Visszakanyarodva a Tankcsapdá-s/Motörhead-es világhoz a "Soha nem múlik el" egyszerűbb rock and rolljával már tudjuk, hogy innen nincs visszaút, a Replika felfelé vezető útja ezek után akadályok nélküli. Előnyükre válik a dallamosodás, palettájuk színesítése, s hogy azért múltjukat se kelljen megtagadniuk, megírták az "Ima" úgymond folytatását ("Hogy szerethesselek"), ezúttal saját szavaikkal. Mielőtt befejezném a "szemléltető órát", hadd tegyek még említést a "Végtelen lánc" fajsúlyos, durva stoner doomjáról, mert az valami páratlan.

Szóval itt tart 2001-ben a Replika: Hammond orgonák, többszólamú énekek, melodikusabb témák, lelki és szellemi fejlődés, amelyre az itt-ott felbukkanó krisnás, indiai dallamok is utalnak. Elég bizarr, de egyáltalán nem reménytelen.

Internetes replikáns gyártás= http://replika.ini.hu

51'56" *Bánfalvilági*

Slodust:
Twisted Ahead
Black Mark/Record Express

Már amikor a Slodust nevű, az "impresszumból" ítélve svéd zenekar lemezét hazahoztam, akkor sem nagyon találtam kívánatosnak annak végighallgatását, és a korongot a cikk írása közben is úgy küldöm a vérpadra, hogy a védelem érveit (dalait) végig sem hallgatom. Erre a lemezre ugyanis nem lehet semmi mentség, miként arra sem, hogy az elmúlt évtized virágzása után manapság kínosan vegetáló underground metalkiadó az alig értékelhető Bathory lemez mellett egy ilyen, amerikai mintára összedobált extrém-modern metal zagyvalékkal rukkoljon ki

Mondom ezt annak tudatában, hogy az amerikaiak még jobbak is, mint a Slodust, akik a külsőségek tekintetében is követik a Slipknot busójárását. Nem kéne, miként ugyanúgy erőltetett a Deftones-os pszichedelikából, Sepu-ra ütő gitártémákból és a Slipknot-os fröcsögésből összeálló zenei vegyület. Nem mondom, a srácok jól zenélnek alapszinten, a hallásukkal sincs baj, hiszen jól leszedték az ideálok kottáit, és hangzás szempontjából is kimondottan erős a produkció. Baj van azonban a zenébe vetett hittel, ami eredeti gondolatok és lélek nélkül nem működik, meg még sok minden mással, hadd ne említsem például a tragikusan csúnya és kifejezéstelen borítót.

60'00" *S.P.*

vidnaObmana:
Tremor
Release/Record Express

vidnaObmana személyéről annyit sikerült kideritenem, hogy e meglehetősen szlovén hangzású név mögött egy belga zeneszerző rejtőzik, aki a kortárs hangok bűvkörében él és alkotja ólomsúlyú hangképeit.

Zenéjét úgy tessék elképzelni, mint a legnyomasztóbb Dead Can Dance albumot, csak még be kell szorozni tízzel. vidnaObmana személyében ugyanis egy nem akármilyen hangulat- és stúdióvarázslót tisztelhetünk. Közel egy tucatnyi eddig megjelent albumának köszönhetően - melyek közül néhányat Steve Roach-csal közösen készített - az ambient zenei színtér egyik legkarizmatikusabb alakjának számít.

Az új lemeze valójában egy trilógiának a része, amit Dante: Isteni Színjátéka ihletett. Ez az első rész, a Pokol által inspirált fejezet, és be kell, hogy valljam, komolyan kíváncsi vagyok a folytatásra, mert ezen az albumon hallható zene tényleg pokoli.

Az első két-három tétel még bárki torkán lemegy, de ami utána következik, az már csak haladóknak, vagy azon felülieknek ajánlott. Ahogyan ereszkedett Dante az eredeti műben egyre mélyebbre a pokolban, úgy vesznek ki a zenéből az olyan kapaszkodók, mint a harmónia vagy a ritmus és veszik át a helyüket a nyers, csúsztatott hangok és effektek, amelyeket a szerző nem ritkán a saját maga fabrikálta hangszerekből csalt elő. Ettől nyomasztóbb zenét már régen hallottam.

Ne csodálkozzon senki, ha e zenés pokoljárás végére, mint partra vetett hal fog tátog-

ni a kegyetlen hangok súlya alatt, vagy ha arra eszmél, hogy kötéllel a kezében ballag a padlásra. Én figyelmeztettem!

73'03" *rakk*

Midnight Sun: Metal Machine

SPV/Record Express

Az 1996 nyarától nyomuló svéd Midnight Sun négy albummal a háta mögött már kellene, hogy tartson valahol, de egyelőre nevük majdnem ugyanolyan ismeretlenül cseng, mint öt éve. Legalábbis hazánkban, mert más európai és japán magazinokban azért remek kritikákat kaptak korábbi munkáikkal kapcsolatban, mellesleg egy időben John Norum is egyengette pályájukat.

Amennyiben hihetünk a megérzéseinknek, a "Metal Machine"-nel végre sikerül kitörniük, már csak azért is, mert ígéretesen keverik a power metalt epikus hatásaikkal, a true metallal, a szimfonikus elemekkel, meg a progresszív témákkal. Amíg eleinte olyan dallamos hard rock példaképeik stílusát próbálták a saját képükre formálni, mint a Rainbow, a Deep Purple, vagy éppen Yngwie Malmsteen, addig '99-es harmadik lemezüket ("Nemesis") a szakértők már előszeretettel hasonlították Malmsteen mellett az Iron Maidenhez. Azóta azonban némileg megint módosult a róluk kialakított kép, mivel a Jonas Reingold és Anders Theo Theander (Majestic, Pain Of Salvation) producerekkel összerakott, tizenegy felvonásos "Metal Machine"-en új tagok is szerephez jutottak: az esetenként megtévesztően Andi Deris-es hangú Jakob Samuel énekes, valamint Magnus Karlsson gitáros, aki bár legutóbbi albumuk felvételeinél csatlakozott hozzájuk, de itt mutathatja be igazán egyéniségét. Precíz, ritmikus játéka és okos szólói egy briliáns zenészről árulkodnak. A felállást végül Jaime Salazar egészítette ki, ő nem más, mint az egyik legjobb és legnépszerűbb svéd dobos, mellesleg a skandináv progresszív rock színtér elit csapatának, a The Flower Kingsnek is fontos láncszeme volt. Rajtuk kívül még egy neves vendég közreműködő járult hozzá az anyag nívójának emeléséhez, ő pedig a Majestic billentyűse, Richard Anderson.

Alapvetően a "Metal Machine" egy kellemes, '80-as éveket idéző alkotás, több ízben is kommersz, heavy rockos felhangokkal (különösen az AC/DC-s riffelésű "Metal Will Stand Tall" himnuszában), gyakorta a Helloween stílusában, de ennél többre nem számíthatunk tőlük. Jók, de nem a legjobbak.

Internetes éjféli hírverés= http://www.limb-music.de

45'57" *Bánfalviszonylagos*

Everclear: Songs From An American Movie Vol. Two: Good Time For A Bad Attitude

Capitol/EMI

Páratlan kezdeményezéssel állt elő a multiplatina lemezes Everclear triója az Oregon állambeli Portlandből. Gondoltak ugyanis egy merészet, és két összetartozó CD-t jelentettek meg külön-külön. Először érkezett a "Songs From An American Movie Vol. One: Learning How To Smile", ami a poposabb számaik kedvelőit célozta meg (lásd a Rockinform 2000. szeptemberi számában), most pedig itt van a kettes korong, a "Songs From An American Movie Vol. Two: Good Time For A Bad Attitude", a rockosabb beállítottságúaknak.

A "Vol. Two" tehát keményebb, súlyosabb összetételű elődjénél, és szövegileg is sokkal sötétebb, ugyanakkor egy megközelíthető, győztes pop album tele király, slágeres dallamokkal. Mondhatni egy zajosabb folytatás az Everclear eddigi legagresszívebb nótáival, aminek a terepet a kislemezes "When It All Goes Wrong Again" húzós himnusza készítette elő. Persze az Everclear sohasem volt egy brutál zenekar, mint általában, ezúttal is kellemes keverékét nyújtják a popnak, a folknak, valamint az alternatív vagy college rocknak, muzsikájuk fogós, dallamos és felemelő ezen a vakmerő, tipikusan amerikai albumon is. Egy amolyan tökéletes egyensúly az egyszerűség illetve a technikásság között. Miközben újradefiniálják a popzene jelentését, bekebeleznek olyan hatásokat, akár a Beatles, a Beach Boys, Van Morrison, Jean Knight, meg más legendás művészek popos spirituszát, továbbá adagolják az - esetükben - szigorúbb riffeket. Elég, ha csak megnézzük számcímeiket: "Out Of My Depth", "Halloween Americana", vagy "All Fucked Up". Már ezek is felkészítenek arra, hogy egyáltalán ne lepődjünk meg a punkos gitárokkal teli "Slide"-tól, az "All Fucked Up" poszt-punkos rockjától, esetleg a country rockos "Misery Whip"-től. Az Everclear ugyanis ilyet is tud, méghozzá nem is akárhogyan.

Internetes tisztogatás= http://www.everclearonline.com

44'42" *Bánfalvintenzívebb*

Bangles: Eternal Flame

Sony

A kaliforniai női csapat idén lenne húsz éves, ha létezne. De pályájukat egyszer már lezárta egy éppen tíz éve megjelent Greatest Hits. Hogy most mi okból kerültek elő, azt nem tudni. Érdekesség a zenekarral kapcsolatban, hogy egy valóban létező, a klubokat is megjárt zenekarról van szó. Akkoriban még ezek voltak többségben...

A később nagyszerű popdalokat alkotó négyes először Colours, később a Supersonic Bangs, majd első, független kiadós lemezüknél a Bangles nevet viselte. 1984-es, már Columbia-s albumuk, az All Over Ther Place kapcsán figyelt fel a szakma a tehetséges zeneszerzőkből és zenélni is tudó hölgyekből álló csapatra. Ezen az albumon szerepelt az a Hero Takes A Fall, melynek videóját látva Prince gerjedelmet érzett az - meg énekesnőjük Suzanne Hoffs - iránt, hogy írjon nekik egy dalt (Christopher álnéven). Ez lett a Manic Monday, mely új magasságokba emelte a zenekart. Innen már csak felfelé vezetett az út.

Olyan valóban jól megírt, lendületes, mondhatni rockos sikerek következtek, mint a Walk Like An Egyptian, Walking Down The Street stb. A Simon és Garfunkel feldolgozás, Hazy Shade of Winter már második No.1-juk volt. 1988-as Everything albumuk, mint utóbb kiderült már hattyúdaluk lett, noha azon található sokat játszott líraijuk, az ezen válogatást is megihlető Eternal Flame. Addigra ugyanis a csapat másik három tagja megunta, hogy a sajtó is szinte csak az énekes-gitáros Suzanne Hoffs-szal azonosította a zenekart. Ő erre meg is jelentetett egy szólóalbumot (When You're a Boy), amelyről a befutó itt is hallható, My Side of the Bed címmel. A többi hölgy is mindenféle projektekben tűnt fel, de igazából nagy sikert egyikük sem ért el azóta. A kereskedelmi rádiók figyelmébe ajánlanám, hogy valaha az ilyen igényességű dalok számítottak lejátszhatónak. A hölgyzenekarok figyelmébe meg azért, hogy zenélve is lehet sikeres valaki.

66'33" *-rich-*

Puya: Union

MCA/Universal

A Puya szó nem angol eredete elég sok mindent elárul a puerto rico-i származású együttes lemezéről. Itt aztán kőkeményen érvényesül a lokálpatriotizmus, és az, hogy a zenekar tagjai nem fordítanak hátat saját népzenéjüknek. Így a súlyosabb fémmel egyetemben a vérpezsdítő ritmusokra épülő, jellegzetesen latinos muzsika bőrét is vásárra viszik.

Pedig rockzenészek ilyen merészen nem szokták kihangsúlyozni a tradicionális folkzenét, még ha ez - a polka black metalt képviselő Finntroll példájából kiindulva - nagyon hatásos eredményekhez szokott vezetni. Bár a zenei stílusból és a térségből kiindulva teljesen más hangvételű a Puya muzsikája, mint a viking leszármazott, sörvedelő Finntroll-é, azért annyi közös bennük, hogy eredeti ösvényt vágtak maguknak a metalzene agyonterhelt sztrádái között, emellett pedig mindkettőből sugárzik valami ősi életöröm, felhőtlen boldogság. Az albumot hallgatva az első néhány dal után nem is szabad azonnal véleményt formálni, mert csak az anyag közepe felé kezd igazán forrósodni a levegő, a végére meg egyértelműen a tetőfokára hág a karneváli hangulat. A borítón felsorolt dalok elhangzása után pedig, amolyan pótszilveszterként perceken keresztül ömlik a hangfalakból a temperamentumos dél-amerikai zene, szabadon és kötöttségek nélkül.

Persze van egy metalosabb vonatkozása is a műnek, amit a mostanában népszerű ext-rém-metal kategóriával lehetne jellemezni amelyben felbukkan a Machine Head súlyosabb riffelése, a vokálok pedig időnként a FreshFabrik utolsó lemezét juttatják eszembe. Amúgy még így, "magában" is megállná a helyét a zene, de amikor bejönnek a kongák és a többi ütős, fúvós hangszer, akkor a hallgató már nemigen képes parancsolni az ösztöneinek. Hasonló hatásfok elérésére törekszik nagy általában a Cypress Hill is (puerto rico-i taggal!), de az ott hallhatóak babazsúrnak tűnnek a Puya össznépi mulatságához képest. A kvartett mélyen crossover jellegét jól mutatják a hip-hop-os vagy dzsesszes beütések, ezenkívül pedig az énekes két nyelven is nyomja a szövegeket, ingázva a spanyol és az angol között. A zenekari magot pedig vendégmuzsikusok egész garmadája segíti ki abban, hogy valóban sokrétű legyen a csapat salsa-metalos hangzása.

Ha rocker létedre valaha is álmodoztál már arról, hogy végigropod a Riói karnevált kávébarna táncosnők társaságában, akkor köztes megoldásként elég lesz csak feltenned az "Union-t".

65'06" *S.P.*

U.D.O.: Live From Russia

Breaker Rec./SPV/Record Express

Udo Dirkschneider és csapata nagyon tiszteli a kelet-európai közönségét, olyannyira, hogy legfrissebb dupla koncertalbumát az oroszországi turnéjának felvételeiből állította össze. Mind a két CD-n a „nagy testvérek" zászlaja díszeleg, a - digipack - borítóra cirill betűkkel is fel van írva a cím - "iz rosszii sz koncertom" -, amiből egyértelmű, hogy német barátaink kicsit másképp tekintenek az ottani (és itteni) közönségre, mint maguk az érintettek. Szóval fel a fejjel, van, akinek nem csak a nyugati régió fontos.

Bő kétórányi tömény fémzene lett az eredménye az U.D.O. legalább háromezer kilométeres túrájának. És ezt a távot egy országon belül tették meg! Más léptékek... Több mint százezer rajongó volt koncertjeiken - megint csak más léptékek -, és nem véletlen, hogy nagyon várták őket arrafelé, mert az egykori Accept dobossal, Stefan Kaufmannnal az oldalán - aki jelenleg a ritmusgitárosi szerepet tölti be - először járt oroszhonban. Kuriózum, hogy ezen az anyagon számos olyan Accept klasszikus is helyet kapott, amely eddig koncertfelvételen sosem látott napvilágot. Ilyen pl., a TV War, az őrlő Heaven Is Hell, a lírai Winter Dreams, a szexéhes Turn Me On vagy a nyughatatlan I'm A Rebel. Itt azért azt meg kell jegyeznem, hogy egyértelművé válik, hogy az Accept kórusokat élőben még megközelíteni is nehéz, egy az egyben előadni lehetetlen... Ettől függetlenül élményszámba megy hallgatásuk..., és azért a Midnight Mover nagyon rendben van. Nem szabad azonban megfeledkeznünk az U.D.O. dalokról sem, ott van mindjárt az Accept végleges feloszlása utáni viszszatérő lemez, a Solid nyitódala, az Independence Day, a debüt album címadója, az Animal House, vagy a '91-es Timebomb albumról a Metal Eater. A frászt hozták az emberre, hogy legutolsónak hagyták az Animal... korong talán egyik leginkább megragadó tételét, a They Want War-t. Lehetetlenség akár említés szintjén is szólni minden dalról. Nem is írni kell róluk, hanem hallgatni! Közben pedig lapozgathatjuk a belső borítót, nézegethetjük a fotókat, olvasgathatjuk az infóanyagot. Még annyit,

hogy bár manapság nem divat, ők tesznek rá, "gátlástalanul" meghagyták a felvételen a dobszólót...
Nagyon jó keresztmetszetét adja a két lemez Udo és Stefan pályafutásának. Társaik - Igor Gianola gitáros, Fitty Wienhold basszusgitáros és Lorenzo Milani dobos - megfelelnek a kihívásnak. A hangzás is jó, nagyon él az anyag, és valóban hallani, hogy fanatikus a kinti közönség. Nekik saját népdalaikkal kedveskedik a zenekar...

CD I: 64'20", CD II: 69'43" *Deni*

HOBO:
Blues Jim Morrisonnak
BD Rec./MUSIC Budaörs Kft.

Ez a kiadó 1996-ban Amerikai ima (In Memoriam Jim Morrison) címmel már megjelentetett egy Hobo CD-t, ill. kazettát. Az arról "lemaradt" műveket tartalmazza ez a lemez, ill. kazetta. A zenészek ugyan egytől-egyig kicserélődtek Hobo mögött, de a zenei szövet azonos, így jelentősebb változásról nem tudok beszámolni. Egy negyedperces Invokációval indul a lemez, majd következik egy saját darab, a címadó tétel, amelynek zenéjét Nagy Szabolcs zongorista, a HBB új "zeneigazgatója" szerezte, ezek után sorban jönnek elő a Doors-Jim Morrison örökzöldek: Vad srác, Spion, Országúti fogadó blues, Öten egyért, A napra várva, A zenének vége. Közéjük ékelődik Weill és Brecht Alabama Songja. A lemezt a Séta a Pere Lachaise temetőben című Hobo vers zárja, alatta Chopin zenéjével. Ezt a zongorista egyedül játssza. Ez a lemez, - mely Morrison halálának harmincadik évfordulójára jelent meg, - a korábban kiadott Amerikai imával hivatott betölteni azt az űrt a CD-piacon, melyet az 1987-ben, a Hungarotonnál kiadott dupla bakelit nagylemez (Vándor az úton) digitális változatának hiánya okozhatna. A kiadó a nyár folyamán a karácsonyi lemezpiacra valamiféle díszdobozos változatot ígért bónusz felvételekkel kiegészítve... Külön érdekesség, hogy a lemez fotóit Tomsits Rudolf trombitás, jazzművész készítette.
Hobo-rajongóknak és a vele megbékélt Morrison-fanoknak kötelező.

45'55"

Dick Morrison

Michael Schenker Group:
Be Aware Of Scorpions
SPV/Record Express

Vannak muzsikusok, akiknek pályáját szinte lehetetlen lépésről-lépésre nyomon követni. Nos, az egykori Scorpions, UFO stb. gitáros, Michael Schenker ezek közé tartozik. Kíváncsi lennék rá, hogy ő maga fejből el tudná-e sorolni, hogy mikor, milyen formációban tűnt fel éppen. Tavaly még az volt a nagy szenzáció, hogy ismét az UFO-t erősíti, meg is jelent az album (Covenant), ám hamarosan már arról szólt a fáma, hogy hősünk ki is lépett a csapatból, a turnéra sem ment velük.

Az MSG esetében sem könnyű a dolgunk, hiszen legutóbbi albumuk, az Unforgiven óta - amely sajnos nem jutott el hozzánk, az időközben megjelent három instrumentális albumról már nem is beszélve - teljesen kicserélődött a tagság, a főnököt kivéve természetesen. Ezúttal Chris Logan áll a mikrofon mögött, Reverand Jones bassusgitározik, a dobok mögött pedig Jeff Martin ül.
Az továbbra sem kétséges, hogy Schenker zseniális gitáros, emellett új társai is tehetséges muzsikusok, ebből következően vannak nagyon jó pillanatai az új lemeznek. Az ének és a gitár ezen a CD-n tökéletes összhangban van, az már más kérdés, hogy a régi MSG, ne adj Isten McAuley-Schenker dalokat hogyan adja elő élőben. Arra gondolok, hogy meglehetősen eltér elődjeiétől Mr. Logan hangja. (Egyébként jelenleg javában turnéznak az USA-ban, ha valaki arra jár, és látja őket, kérem, írja meg nekem!)
De félre a tréfával, mivel az MSG se poénkodik! Olyannyira, hogy ez az album többszöri meghallgatás után kezd el beérni, és a régi rajongóknak ez után is jelenthet némi nehézséget megemésztése. Ettől függetlenül az idő dönti el, hogy a Schenker életműben milyen helyet foglal majd el ez a korong. No, meg
a z ,

Leonard Cohen:
Ten New Songs
Columbia/Sony

"Too cool to be Canadian!" - mondta egy amerikai ismerősöm Cohen jellemzéseként. Az- az ilyen frankó dolgokat nem csinálnak kanadai emberek. Pedig Cohen valóban kanadai. Rá- adásul hamarabb volt költő és novellista, mint ismert énekes. Pedig már az ötvenes évek végé- től próbálkozott versekkel és azok megzenésítésével, az igazi reflektorfényt azonban az jelentette, amikor mások is elkezdték költeményeit-dalait feldolgozni. (pld. Judy Collins a Suzanne-t, Aaron Neville a Bird On A Wire-t)
Azt nem lehet mondani Cohen-re, hogy csak úgy ontaná magából a lemezeket. 34 éve jelentet meg albumokat, ez eddig a nyolcadik stúdióalbuma, ha jól számolom... Sebaj, van ideje, még csak hatvanhét éves. Persze pont ez az oka, hogy Cohen olyan "cool". És természetesen az a hang, amely utánozhatatlanná és egyből felismerhetővé teszi dalait. Az a dörmögés, mely kis hangterjedelem ellenére annyi érzelmet fejez ki.
Na és a szövegek! A Ten New Songs-ra is igaz, hogy akkor válik kellemes hallgatnivalóból élménnyé, ha veszi az ember a fáradságot és versekkel együtt figyeli mit mormol az öreg. Egyedül a végig programozott zene zavar kicsit, de ez sem újdonság. Lehet, hogy direkt ellenpontja az öreg énekének?
Nagy újdonság, hogy a CD mindenese-énekesnője-társszerzője-producere Sharon Robinson. A fiatal hölgy a borítón is feltűnik és gyaníthatóan nemcsak a fénykép kedvéért álltak egymás mellé.
A tíz új dal hosszú érési idejű, egyelőre nem jöttek át Everybody Knows vagy I'm Your Man szintű örökzöldek, de nem elképzelhetetlen, hogy a lemezhez illő aszú vagy valami sokéves barique savignon kortyolgatása közben ezek is megszületnek. Benne rejlik lehetőség. Na persze egy hatvanhét éves férfi nem adja olyan olcsón a titkait és élete- tét...

hogy mennyi-
re lesz stabil ez a felállás, lesz-e idejük hosszabb távon bizonyítani a társaknak...

57'06" *Deni*

A Camp
Stockholm Rec./Universal

A lemez körüli meglehetősen sok misztériumból egyet gyorsan fel is oldanék: az A Camp Nina Persson, a Cardigans énekesnőjének projektje/szólólemeze. Ennyit biztosan lehet tudni, sok más elég homályos.
Először is az anyagot 1998-ban vették fel Svédországban és az Egyesült Államokban. Vajon ezek valahonnan lemaradt számok vagy direkt ide készültek? Nina segítőtársai Nicols Frisk (ex-Atomic Swing) és producerként Mark Linkous (Sparklehorse).
Hangzásában nem lehet azt mondani, hogy klisés lenne a lemez. Nem csoda, a Cardigans szédületes sebességgel jutott el a hatvanas évek retro-beat-jétől utolsó lemezéig, mely minden volt csak nem visszatekintő. Egypár évvel megelőzték a korukat no. Az A Camp úgy a kettő közé lövi be magát, ami kronológiailag is érthető, tekintve, hogy az ominózus Cardigans album, a Gran Turismo is 1998-ban jelent meg.
Márcsak Nina hangja miatt is felismerhető bizonyos Cardigans-íz a lemezen, de nem az dominál. Kevésbé tiszták, egyenes vonalvezetésűek a dalok, sokkal inkább épülnek egy-egy merengő hangulatra. Úgy általában elég melankolikus az album, mindenféle depresszió nélkül. Csak folynak-folynak előre...
A lemez és Nina Persson célját most sem értem, de kiegészítőnek az eddigi Cardigans munkássághoz megfelelő. Ezt az anyagot inkább a neve, mint a zenéje fogja eladni.

55'27" *Balage*

Fekete sereg:
Halott vidék, mit jártam...
Nail Rec./Hammer

Ha jól emlékszem, már foglalkoztam a csapat korábbi lemezével is. Már a történelmi kapcsolat - Mátyás fekete serege - felkeltette érdeklődésemet, hiszen nem túl gyakori a magyar történelem vegyítése a metál' műfajjal. A bortón látható kosztümös fotók, a vérrel áztatott, havas csatatér régmúlt korok tragédiáját vetíti elénk. Ez a megjelenítés, a szövegtémák, a kétgitáros szólók valahogy az énekestől is ideillő hozzáállást kívánták volna meg, úgy ahogy Dio és Tony Martin tette korábban. Sajnálatosnak tartom, hogy az alapjában jó ütemeket és riffeket nem kellő mértékben erősíti a dalnok. Ez a fajta hörgésszerű stílus nagyon megy mostanában, de akkor sem tudom őket bátorítani, hogy ebbe az irányba tempózzanak. Ezt hagyják meg azoknak, akiknél csak ennyire futja. Ennél ugyanis bennük lényegesen több van, ám ez az előny előbb - utóbb el fog sikkadni, és elvész a csupán riffekre építő tucatbandák sorában. E műfaj másik érthetetlen ismérve a teljesen magyartalan hangsúlyozás. Fel nem foghatom, hogy egy ilyen tehetséges zenekar miért fogadja el azt az alacsony mércét, amelynél jóval magasabb kategóriába tartozhatna. Ennek bizonyítéka a lemez profi felépítése, amely úgy az 5. számtól kezdve fordul a célegyenesbe és onnantól egyre nagyobb sebességgel száguld a finis felé. Bár ne legyen igazam, de attól tartok, hogy a jó alapok ellenére megfelelő dallamok hiányában néhány év múlva már nem sokan fog-

nak emlékezni a felvételekre, ha csak nem sikerül éjjel-nappal koncertezniük.

63'21" *Captain Cook*

Saxon:
Masters Of Rock
EMI

A válogatás a zenekar 1979-ben megjelent első és 1986-os albuma közötti időszakból vadássza le a legjellegzetesebb 15 epizódot. Ha valaki nem tudná, a Saxon a 70-es évek végén a megfáradt rock helyébe lépett punk és új hullám kihívásra a New Wave Of British Heavy Metal színeiben vette fel a kesztyűt. Nem akarta ugyan szóról szóra a nagy elődök lábanyomát taposni, ám elege volt az igénytelen, és nem ritkán tehetségtelen előadók kardoskodásából. A Saxon ereje a dallamosságban, a jól elkapott gitárszólókban rejlett, legtöbb felvételük egyfajta szabad szárnyalás érzetét kelti. Hátrányuk Byford mindig és mindenkor felismerhető, ám jellegtelen, a legcsekélyebb érzelmi megnyilvánulást is mellőző hangja, valamint a dalok egymáshoz való hasonlósága, amelynek mintapéldája ez a válogatás. Amennyire harapós a Strangers In The Night, legalább annyira unalmas a Never Surrender címének végtelen ismételgetése, vagy a Dallas 1 PM csaknem kétperces intrója. A 20.000 Feet megtévesztésig hasonlít a Motörhead döngetésére, egyedül az ének tér el Lemmy krákogásától. Ha valaki mindezen túlteszi magát, akkor egy olyan csapatot láthat vendégül saját otthonában, amely - divattól függetlenül - több mint két évtizede képes saját útját járni. Példaértékű szemlélet.

67'03" *Captain Cook*

Four Fathers:
Hang-Lemez
Rock Hard Rec./Universal

Ez a kiadó korábban Hobo, ill. a HBB lemezeivel jelentkezett. A négy nagyszerű éne-

kes, Boros Sándor (tenor), Mukli Gyula (tenor), Batki László (bariton) és Frech' Zoltán (basszus) alkotta kitűnő vokálegyüttes ezúttal tizenhárom hazai rock, ill. pop slágert, vagy inkább klasszikust dolgozott fel. Bátran ki merem jelenteni, hogy klasszikusak ezek a dalok, hisz olyanok vannak köztük, mint a Csavard fel a szőnyeget, a Szállj fel magasra, Az utcán, a Gyere, gyere ki a hegyoldalba, a Sohase mondd vagy a Gedeon bácsi, amelyek még ma is szinte naponta mennek a különböző rádióállomások nosztalgia műsoraiban.

A zenekari kíséretet mellőzték, minden hangot a szájukon keresztül adtak ki, ill. esetleg csak a tenyerüket verték össze. A legősibb hangszerekkel (emberi énekhang, taps) előadott lemez ebben a zeneileg is elgépiesedett világban üdítő színfolt. Különösen akkor kapkodtam a fejem, amikor rock and roll számok feldolgozásait adták elő. A dalos apák nyelve csak úgy pörgött, amikor szájzongoráztak, torokgitároztak, szájbőgőztek, ajakszaxofonoztak. Egyszerűen zseniális a lemez!

A CD mellett egy karácsonyi maxit is piacra dobtak, természetesen ünnepi hangulatot árasztó dalokkal. A White Christmas eredeti nyelven, míg a Stille Nacht (Csendes éj) angolul és magyarul csendül fel. A Katona Klári által énekelt Demjén szerzemény, a Legyen ünnep és a Piramis örökzöld Szállj fel magasra teszi kerekké ezt a kiadványt. Ez utóbbiak a "rendes" CD-n is hallhatók.

Tiszta emberi hangok, kulturális környezetvédőknek különösen ajánlott!

46'38"/14'40"

(enenpé)

Pulp:
We Love Life
Island/Universal

Hosszas tanakodás után a Pulp-nak sikerült eldöntenie, mi is legyen új nagylemezük címe. A korábban napvilágot látott Pulp Love Life verzió helyett a We Love Life véglegesült, vagyis mindkét cím azt sugallja, hogy Jarvis Cocker-ék szeretik az életet. Mi pedig szeretjük a Pulpot. Hogyan is ne lehetne kedvelni egy olyan figurát, aki a kilencvenhatos Brit Awards-on hülyét csinált a "királyból", a nagy Michael Jacksonból, tönkretéve ezzel a nagy felhajtással megkoreografált öntömjénező műsorszámát. És hogyan is ne lehetne rajongani azért a zenekarért, mely olyan dalokkal ajándékozott már meg minket, mint a Babies, Common People, vagy a Disco 2000, hogy csak néhányat említsek a régi nagy slágerek közül. A love és a life szó vissza-visszatérő témául szolgált már régebbi dalaikban is, de most a címben még nagyobb hangsúlyt kapnak. A sorrendben hetedik (a legelső It címet viselő mini-albumot is beleszámítva) stúdiólemez két részre bontható. Az első mindössze két, kissé pszichedelikus dalból áll (Weeds, Origin Of The Species), melyek az élet eredetét, kialakulását fürkészik és valójában annyira összetartoznak, hogy még szünet sincs köztük. E majd nyolc perc hangulata azonban annyira erős, hogy valahogyan még a többi számot is áthatja, melyekben már a hagyományos értelemben vett britpopos Pulpot hallhatjuk viszont. Ezek közül is talán a Trees, az I Love Life, ill. a Birds In Your Garden a legkiemelkedőbb. Azért mondom, hogy talán, mert csakúgy, mint az első "rész" esetében, ez a nyolc szám szintén egy egészet alkot. Végül az utolsó Sunrise visszatér a kezdéshez és a lemezen máshol nem hallható "elszállós" gitárjátékkal keretbe foglalja ezt az ötvennégy percnyi zenei anyagot. A sötétebb hangulatú, sokakat elriasztó This Is Hardcore után tehát a Pulp újra ismerős vizeken indult el, hogy felfedezze az ismeretlent. Sikerült nekik. Felkelt a Nap, megvilágosodtunk.

53'56" *szabógé*

New Order:
Get Ready
London/Warner

Az egész úgy kezdődött, hogy Ian Curtis - a dark/post-punk/underground egyik legnagyobb hatású zenekarának a frontembere - 1980 májusában felakasztotta magát. A fáma (legenda?) úgy szól, hogy aznap amikor első No.1. sikerüket érték el. A Joy Divisiont nem lehetett továbbvinni. A három megmaradt tag, a billentyűs/gitáros Gillian Gilbert csatlakozásával New Order néven folytatták. Az első "Ceremony" single még Joy Division hagyaték volt, de "új törvényt" írtak, független bandaként a toplistákat megcélozva. A maxi és remix kultúrával együtt felnőve minden lemezükről került ki sláger. A legismertebb "Blue Monday", minden idők legnagyobb eladását produkáló 12-inches single-je lett Britanniában a '83-as "Power, Corruption and Lies" c. második albumukról, amelyen a Thatcher-i rendszert tövig a f...ukra húzták... Ez a lemez volt első, sokkoló találkozásom velük. Bár megtartották az Élvezeti Hadosztály neurotikus, apatikus hangvételét, Peter Hook mély, visszhangos, rezonáns basszusát és Stephen Morris szakadatlanul szóló dobjait, mégis stílusalapítókká váltak az új technológiák elektronikus eszköztárainak bevetésével. A dance-szubkultúra első fecskéi közé tartoztak a legendás manchesteri Hacienda klubban, amely a brit dance/acid-house/techno színtér melegágya lett idővel, "mindendenszek" és klubok kezdete.

Sorban adták ki sikeres, listavezető lemezeiket (Low-Life '85, Brotherhood '86, Technique '89) olyan slágerekkel, mint a "The Perfect Kiss" vagy a "True Faith". Mégis az évtized végére megrogytak, az egyre populárisabb "ibizai, baleári stílt" és az angliai foci- vb "World In Motion" c. - természetesen listavezető - főcímdalát már "árulásként" értékelték a Joy Division egykori rajongói, így - az állandó turnézásba is belefáradva - jobbnak látták beszüntetni működésüket. Az énekes/gitáros Bernard Sumner az ex-The Smiths gitáros Johnny Marr-ral Electronic néven alapított zenekart, Hook előbb a Revenge-ben, majd '96-tól a Monaco-ban töketlenkedett, a maradék két tag pedig a frappáns nevű, de sikertelen The Other Two formációban keresgélte lelki békéjét. A New Order mindvégig kitartott a független, "kicsi" Factory kiadó mellett. Ezt bizonyítja, hogy '93-ban - amikor már javában zajlott a '80-as években oly sikeres és a multikkal ellentétben, az eredetiséget és a skatulyázhatatlan zenéket képviselő "kiskiadók" szétverése, felvásárlása, ellehetetlenítése (Istenem: 4AD, Rough Trade...) - a "Republic" c. lemezre összejöttek megmenteni a Factory-t, későn.

A nyolcéves tetszhalált csak a "The Beach" c. film soundtrack-jére összedobott számmal törték meg három éve. Most viszont újra itt vannak, a húzós "Crystal" klipjét már agyonjátszották a zenei tévécsatornák, jelenleg a kellemesen múltidéző - a fiataloknak talán mégis korszerű, dance-alterock hibridnek tűnő - "60 Miles An Hour" vezeti az alternatív listákat. A "Turn My Way"-ben a New Order fanatikus Billy Corgan duettezik Sumnerrel, akár a Smashing Pumpkins "Adore"-ján is ott lehetett volna ez a dal mély tónusával, álmos és lusta lebegésével. A "monsztergitáros", tombolós "Rock The Shack"-ben Bobby Gillespie, a Primal Scream frontembere a vendég. Saját, jellegzetes világuk mellett tehát beleszippantanak korunk levegőjébe is rendesen. Ezt a "Primitive Notion" vegyíti a legfényesebben, míg a "Slow Jam" groove-os tripje az indie-gitár- és az elektronikus zenéket húzza összébb. Az ultradallamos "Close Range" után, tizedikként az egyáltalán nem vadul rohanó, akusztikus gitáros, szájherflis, "divine comedys" vonósaival az Andromeda-ködébe vesző "Run Wild" csengeti le a lemezt, amely minimum kiadja a brit-pop javának átlagát, de nem fog új legendát feltámasztani. Az egyrészt a '80-as években ragadt, másrészt az igazit, a felejthetetlent, a kötélről vágták le...

50'56" *- Luca de Mammogi -*

MonkeyHead:
MonkeyHead
Frontiers

Megfizethetetlen az olasz Frontiers kiadó munkássága. Azon kevesek közé tartoznak, akik a - szélesebb rétegek közömbös érdeklődése ellenére is - életben tartják a dallamos rockzene műfaját. Gyűjtögetnek, tartalékolnak, bízva egy szebb jövőben. S akkor majd ők lesznek az egyeduralkodók. Merthogy jó pár tehetséges formációra tették már rá a kezüket. Az amerikai Monkeyhead csak egy közülük.

Ördög tudja csak az okát, de hozzám a lazább, vadabb hajbandák mindig is közelebb álltak, így a Monkeyhead is megfogott magának. Vagy fordítva, de ne bonyolódjunk bele. Lényeg a lényeg: kvartettünk szép emlékeket idéz bennünk feelinges, energikus heavy rockjával. Tipikusan amerikai szerzeményeik alapján hol egy húzósabb Every Mother's Nightmare ("Stark Raving Mad"), hol egy glamesebb Skid Row benyomását keltik ("Anything For Money"), adagolják a Danger Danger partizós ("Morphine"), a Warrant enyhén westernes témáit ("Adriana"), a Dokken-es tekeréseket (pld. "Dragon Fly"), érzelmesebb pillanataikban ("Temptation") pedig a Firehouse-tól sem állnak annyira távol. Szóval királyok (vagy inkább hercegek) a maguk műfajában, a '80-as évek közepének közegében, kommersz rádió rockjukból nem hiányoznak sem az emlékezetes dallamok, sem a keményebb riffek. Nem véletlenül dolgozik a csapat soraiban két nevesebb dalszerző is: Jason Hook (BulletBoys, Mandy Moore), illetve Simon Davies...

Tizenegy számos bemutatkozásukat Monkeyheadék amúgy saját stúdiójukban vették fel Beau Hill producer (Alice Cooper, Europe, Ratt, Warrant, Winger) hathatós közreműködésével, de a hangzás ennek ellenére sem lett hipermodern. Ez is leragadt a két évtizeddel ezelőtti törekvéseknél. Elvégre így hiteles a dolog.

Internetes majomkodás= http://www.monkeyheadmusic.com

50'22" *Bánfalvisszaemlékező*

Moonspell:
Darkness And Hope
Century Media/MusiCDome

A Moonspell az utóbbi években - zenei értelemben - nem igazán találta a helyét a világban, viszont az új albummal majdnem régi dicsőségében fürödhet. Abban ugyanis nem igazán hiszek, hogy a második lemez megjelenése körüli Moonspell hisztériát még egyszer sikerül előidézniük, miután kiadtak két olyan albumot is, amelynek újító, frissítőnek szánt hangjait és effektjeit sok régi hallgató füle nem tudta befogadni.

A "Darkness And Hope" cím egyébként kifejez sok mindent, még talán többet is a kelleténél. A sötétség elsősorban arra utalhat, hogy a zenekar ébenfekete dark rockot illetve metalt játszik új lemezén, a Fields Of Nephilim, a Cure vagy saját maga igazi szellemében, a remény pedig azoknak az elpártolt rajongóknak lett címezve, akikről az imént szóltam. Mivel a Moonspell itt tényleg azt a formáját hozza, amely pályájuk első szakaszát jellemezte (csak sokkal rockosabban , talán feelingesebben), azt nem is nagyon kell ragoznom, hogy évek óta nem érkezett ilyen stílusos anyag a portugál góterektől. Vannak keményebb, metalosabb szerzemények, viszont akad bőven az olyan, dallamvezetésük alapján slágeresnek mondható nótákból is, mint a Than The Serpents In My Arms vagy a Ghostsong. Ezekben azonnal feltűnik a HIM hatása, de ez csak addig okoz meglepetést, amíg el nem olvassuk a produceri székben helyet foglaló, és korábban Valo-ékkal is közösködő Hiili Hiilesmaa nevét. Egyébként is kár lenne egy lapon emlegetni a két zenekart, hiszen a HIM az utóbbi időben (minőségi) popzenét játszik, a Moonspell pedig elég messze tartózkodik ettől a kategóriától.

Fernando Ribeiro nem sokat változtatott énekjátékán a banda működése alatt, amellett, hogy egyre kevesebbet hörög. Viszont helyenként még mindig felvállalja a karcosabb hangot is, szélesítve és színesítve ezzel a palettát. A hangszeres zenészek sokat nem cicomáznak, viszont átéléssel és érzéssel nyomják a lehangolt, sötét tónusú, melodikus darkot. Zajos, idegen hangok még mindig feltűnnek a csapat eszköztárából, de jelentőségük rendkívül lecsökkent, és a samplerek helyét elsősorban a lágy aláfestést szolgáló szinti vette át.

Mivel a Finnvox stúdióból az utóbbi években nem került ki gyenge hangzású anyag, így a Moonspell is tökéletesen szól. Miként a "Darkness And Hope" is egy lélekkel készített remek album, az év egyik "fény"pontja.

51'34" *Simkó*

Republic:
A reklám után
EMI

Ha olcsó viccel akarnám kezdeni a Republic új albumának kritikáját, akkor csak annyit írnék: a lemez valóban olyan, hogy dalai

bármelyik kereskedelmi televízióban megszólalhatnának, a "reklám után". Azonban azt, hogy a Republic lemezei jó ideje egyre népszerűbbek, már mindenki tudja, ezért a "felfedezésért" nem szokás lemezkritikát írni.

(Figyelem! A fenti jelző önmagában nem határoz meg értéket, csak minőséget: az egész műfaj elnevezése a melléknév francia megfelelőjéből származik.) Hogy tárgyilagosan tudjuk értékelni ezt a lemezt - és vele lényegében a Republic 91' utáni teljes életművét (!) -, ahhoz definiálnunk kell a zenekar stílusát.

A "Köztársaságpártiak" hajója a második, "Hoppá-hoppá!" című lemezük óta egyre messzebb sodródott a rockzenétől, ami nem baj, csak tény. Mára egyfajta modernizált beatzenét játszanak, mely inkább a szűken értelmezett popba hajlik, mintsem a rockba: gyökerei a hatvanas-hetvenes évekig nyúlnak vissza. Mindezt az "Én vagyok a világ" ('92) óta népzenei motívumokkal színesítették - ez a törekvésük a "Tüzet viszek" ('95) lemezen érte el csúcsát -, ám ezen a téren mára nem sikerült továbblépniük. Azonban egyre több nagyzenekari szimfo-rock-hatást építenek dalaikba, ami a fent jellemzett zenei közegben egészen jól szól.

Így jutunk el "A reklám után"-ig, amin szintén jól megférnek egymás mellett a népzenei és nagyzenekari motívumok. Kellemes dalok csokrát nyújtja át a zenekar ezen a lemezén is nagyszámú közönségtáborának. Az igényesen hangszerelt, kerek melódiák között mindössze két gyorsabb, a "régi Republic" mércéjével is mérhető dalt találunk - (az) "Az ember remekmű" és az "Ültess el!!!" jól eltalált dalok -, a többi tempósabb szerzemény inkább "középtempósnak" mondható, nem kifejezetten karakteres dal. ("Szerelmes mindenkibe", "A teve a tű fokán" stb.)

A mára hagyományosnak nevezhető népdal-műdal-játékok itt üresnek tűnnek, a "Nem fér bele..."- című szerzemény "népi-[illegible]" próbálkozik. (Csirkevágás.) A szövegekben néha egy-egy sor többet ér, mint a dal zenei és szövegi egysége, remek például a "Legyen ön is koldus!" alapötlete, de végül nem bontják ki a benne rejlő lehetőséget. A lassú dalok viszont tényleg szépek, kellemes hallgatnivalót kínálnak, Cipő kiválóan érzi a lírát.

Akik eddig is szerették a zenekart, azok ezúttal sem fognak csalódni kedvenceikben - bátran ajánlható nekik "A reklám után". Viszont azok, akik tíz évvel ezelőtt, az "ellágyulás" kezdetén csalódtak a Republicban, azok most se számítsanak másra. A Republic ma a legsikeresebb és egyben a legminőségibb zenét játszó popzenekar Magyarországon, legyen ez egyelőre elég.

(A Repuliccal készült interjút lásd lapunk 29. oldalán.)

47'13" *B. Németh B.*

Zanzibár:
Nem vagyok tökéletes
EMI

A Zanzibár zenekar átlagéletkora jóval harminc év alatt van, azonban bemutatkozó lemezük minőségéről szólva nyugodt szívvel kijelenthetjük: "ezt még a »nagyok« is megirigyelhetnék".

A lemezen a siker majd' minden elemét sikerült ötvözniük az alkotóknak. A dalok alapvetően nem bonyolultak, az akkordmenetek itt-ott ismerősnek tűnnek, sőt néha visszaköszön egy-egy rokséma is - ez egy elsőlemezes zenekarnál egyébként elfogadható -, de az originális ötletek áradata végül magával sodorja a hallgatót. Mondjuk inkább úgy: néhány témát talán kissé slágeresre vettek Zanzibárék, de (emellett) a változatosan hangszerelt, ritmikájában, érzelem-kifejezésében ötletgazdag anyag éppen ezáltal lesz egyszerre szórakoztató (a pontatlan recenzőr-szakkifejezései: "jól hallgatható"), és tartalmas (sőt megkockáztatom: néhol elgondolkodtató) is.

A szerzemények a két gitáros - Nagy és Sidlovics Gáborok - képességeit dicsérik, emiatt még szimpatikusabb, hogy a hangszerelés során meglehetősen tág teret hagytak a ritmusszekciónak, amit Steklács Miklós (bg.) és Kovács András (dob) alaposan ki is használ. Mindemellett úgy hiszem, az énekesnő, Terecskei Rita hangja, előadásmódja az az összetevő, ami teljessé teszi a Zanzibár-dalait. Rita amilyen lendülettel adja elő a gyors dalokat, ugyanolyan érzelemdúsan tolmácsolja a lassú tételeket.

A műfaj pontosan meghatározhatatlan, a zenészek ízlése - saját elmondásuk szerint - kifejezetten kemény muzsikákon edződött, majd a metál-monomániából egyre sokrétűbbé vált. Mindez érződik is a lemezen. Külön érdekesség a Sidlovics Gábor (ő a rasta-frizurás gitáros) által hozott reagge-hatás, melyet sikerült tökéletesen beilleszteniük az alapot jelentő, modern, rockzenei közegbe. (Az albumon vendégénekesként szerepel László Miksa, a LB 27 frontembere.)

Egyedül a dalszövegek vetítik előre egy (!) jövőbeni probléma lehetőségét, mivel szinte kivétel nélkül a szerelem körül forognak - szakítás előtt-után-közben -, annak legkülönfélébb stádiumait bemutatva. Bár néhol - különösen a lassú dalokban - sikerült egészen újszerű módon szólni a témáról, és közhelyekbe sehol sem futnak bele, mégis: a következő lemezen kizárólag a párkapcsolatok körüljárásából már nehéz lesz önismétlés nélkül hasonló színvonalú mondanivalót kicsiholni.

A lemez hangzása is kiváló, jó néhány, sokadik lemezén dolgozgató "profisszeusz" belefülelhetne ezekbe a kristálytisztán megszóló dalokba.

(A Zanzibárral készült interjút lásd lapunk 41. oldalán.)

58'10" *B. Németh B.*

The Beatles:
Live At The BBC
EMI

Ez az év aztán igazán jól alakult a Beatles, és a Beatles tagok rajongóinak. Ugye ha még emlékszünk kiadásra került Sir Paul McCartney & Wings, Wingspan: Hits & History válogatáslemeze, illetve novemberben jelent meg az új zenészek segítségével készített vadonatúj stúdióanyaga a Drivin' Rain. George Harrison sem akart kimaradni. Az ő részéről újra kiadásra került szólókarrierjének első albuma - persze megfelelő bónuszokkal tarkítva az - All Things Must Pass. John Lennon és Yoko Ono nagy sikerű szólólemeze a Milk And Honey is ismét napvilágot látott, persze a mai - tartalmi és minőségi - elvárásoknak megfelelve. Ilyen előzmények után az ember boldogan zárná az évet, tudván azt, hogy lesz mit hallgatnia a közeljövőben - persze, csak még nem tudja mi vár reá! Végre kiadták a BBC archívumában porosodó, ez idáig még sosem hallott kincset érő felvételeket. Olyannyira alapos munkát végeztek, hogy terjedelme miatt csak dupla korongon tudták kereskedelmi forgalomba hozni. Ennek azonban csak örülhetünk! Számos zenekar ebben is követhetné a Beatles példáját! Az anyag az 1962-1965 közötti időszak a BBC által rögzített élő, illetve stúdió fellépések anyagait, valamint interjú részleteket beszélgetéseket tartalmaz. Igazi csemegék ezek a felvételek, ahol olyan neves és a XX. század második felének zenei fejlődését meghatározó előadók dalai is szerepelnek a gombafejűek rögzített műsorán, mint Chuck Berry, Arthur Alexander, Carl Perkins, Phil Spector...de természetesen kóstolót kapunk a Lennon-McCartney szerzőpáros munkásságából is. Meghallgathatjuk a csapat debütáló dalát az I'll Be On My Way-t is, de könnyen belebotolhatunk a Thank You Girl, az I Saw Her Standing There, I Feel Fine, I'm A Loser, Can't Buy Me Love, A Hard Day's Night, All My Loving, She's A Woman, a Ticket To Ride vagy a Love Me Do szerzeményekbe is. A 69 felvételre tagozódó (figyelem ez már magába foglalja a dialógusokat is...) gyűjteményt hallgatva felidézhetjük a csapat kezdeti karrierjének fontosabb mozzanatait. Ehhez egy színes könyvecske is a rendelkezésünkre áll, amelyben mindamellett, hogy megtalálhatóak az egyes CD-n található dalok listája (természetesen ellátva a megfelelő információval), a zenekar ezen időszakának fotóritkaságai is helyet kaptak. A hanganyag minőségére sem lehet különösebb panaszunk, persze azt figyelembe kell venni, hogy sajnos néhány felvétel igen rossz állapotban vészelte át az eltelt közel negyven évet. Azonban hallhatóan mindent elkövettek, hogy a hangminőséget a nagyközönség számára élvezhetővé tegyék. Mindenképpen értékes kiadvány, gyűjtőknek egyenesen kötelező de karácsonyi ajándéknak is igen praktikus.

Európa Kiadó:
Popzene/Szavazz rám
Mambo Rec./Hungaroton

Az URH kettészakadását követően alig fél évvel már első koncertjét adta az E.K. ('81.szeptember 13.), pont az előd első koncertjének egyéves évfordulóján. Ezzel elindult a nyolcvanas évek talán legreményteljesebb hazai underground bandájának meglehetősen egyéni karrierje. Az évekig tartó küzdelem első hivatalos eredménye a '87-ben megjelent Popzene, majd az ezt '89-ben követő Szavazz rám album volt. E két anyagnak korszerűsített (digitalizált) változata most jelent meg egy CD-n, két - az eredeti albumon szereplő (A szem és a száj, Küldj egy jelet) - szám kivételével. A likvidálás oka a CD maximalizált műsoridejében keresendő. A Küldj egy jelet egyébként mindkét lemezen szerepelt, csak más-más hangszerelésben. Az egyik - a '89-es - a compact disc-en is helyet kapott.

A lemez-megjelenésig több műsort összeállító és tagcseréken is túlesett csapat koncepciója szerint nem a régi - akár befutott - slágerekből kívánta összeállítani az első LP anyagát. Erre egyetlen (Ez a város) régebbi dal került fel. A másodiknál már némi engedményt tettek, így szintén a Jó lesz...'84 programból két számot választottak ki (Megalázó durva szerelem, Jó lesz). Hogy mennyire volt gyümölcsöző az akkor egyedüli és felügyelet alatt álló "Lemezgyárral" létrejött fúzió, az ma már más megítélés alá esik. Így legalább jó minőségű korrajzok maradtak ránk, még ha hiányos dokumentálással is, de vannak. Az kétségtelen, hogy részben mást kaptunk lemezen, mint amit a párhuzamosan futó koncerteken éppen hallhattunk. Egyrészt az élő programban szerepeltek a klasszikus E.K. számok, melyek megkerülhetetlenek voltak, másrészt a lemezeken felbukkanó daloknál tetten érhető egyfajta új - a koncertverzióktól részben eltérő - hangzásra való törekvés. Ezt a stúdió adta lehetőségek és a számos közreműködő jelenlétéből adódó hangszerelési lehetőségek gerjesztették. Így állt elő az a helyzet, hogy élőben jóval nyersebb változatokat kaptunk, míg a lemezen egy kifinomultabb többrétű hangszereléssel szembesülhettünk. A zenekar és főleg az énekes, Menyhárt Jenő szuggesztív előadásmódja csak részben tudott áttörni a barázdákon.

Az E.K. munkásságában a zene inkább csak közvetítő szerepet töltött be. Szövegeik a hazai rock történelem legjobbjai, hol a nyolcvanas évek "ujjlenyomatát" tárják elénk, hol a rideg jövőbe kalauzolnak minket. Mindezt megdöbbentő hitelességgel megírva és tolmácsolva, és mindenképpen másként megvilágítva a témákat, mint az akkori "szakvezetés" és a publikálós (lemezes) kortársak nagy része.

Most már tényleg elmondhatjuk, hogy "Jó lesz nekünk..."

76'51" *Paya magát öltöztet-*

64'47 és 68'14 *Sir Paul Horváthky*

Entombed:
Morning Star
Music For Nations/MusiCDome

Az utóbbi időben a svéd, a nyolcvanas évek végén death metálként indult, mára ellazult, kísérletezős Entombed minden második lemeze jut csak el szerkesztőségünkbe. A '96-os To Ride, Shoot Straight And Speak The Truthhoz hasonlóan a számukra csúfos bukást eredményező, felemás '98-as Same Difference után egy évvel később készült durva, Dischrage-os Uprisingból először még, később már nem volt a helyi terjesztőnél...

Pedig az anyagilag számukra nem kifizetődő hardcore-os, rockos kirándulást követően hirtelen talpra álltak, erőre kaptak, alaposan meglendültek a sűrű, karcos szerzeményeikkel teli korongon. Az idén március elején, a stockholmi Polar stúdióban, Nico Elgstrand producer irányítása mellett, két hét alatt rögzített Morning Star is terebélyesedést mutat. Mi több a kevéssé zajos, friss, csípős, érthető és bő hangzású, gyilkos anyag a '92-es Wolverine Blues óta, messze az egyik legjobb, legtökéletesebb művük. Már a nyitó, himnikus, pumpáló, drámai háttér kórusok mögül ordító, érdekes megoldásokat hordozó Chief Rebel Angel hengerlő ereje is bizonyítja: elemében van az ötös. A rombolás a középtempós I For An Eye-ban folytatódik, de az ezt követő Bringer Of Light-ban mintha visszaesne, leülne a lendület, viszont az egyik valaha rögzített leggyorsabb nótájuk, a viharszerűen söprő Ensemble Of The Restless mindent helyre tesz, ez a csúcspont. Innentől kezdve viszont hat, jobb-rosszabb, a Slayer nyomdokán íródott, torzsalkodó, bődületesen brutális szerzemény követi, felváltva egymást (Out Of Heaven, Young Man Nihilist, Year One Now, Fractures, When it Hits Home, City Of Ghosts, About To Die, Mental Twin). Nem rosszak, dinamikusak, csak hát semmi újat nem mutatnak, emellett kissé túlzásba is vitték a dolgot, hiszen ezek a nóták a rövidke játékidő felét kitöltik. Az északi színtér egyik legfontosabb csapatának legfrissebb kiadványa az újabb rajongóik különösen nagy kedvence lesz, a régiek, akik a Same Difference kivételével, fejet hajtottak minden albumuk előtt, meg majd megszeretik valahogy.

37'00"
- norbitam

6:
Válogatás
MTM/Hammer

Az európai kontinensen a dallamos rockmuzsikák, tehát a west coast, az AOR és hard rock stílusok ismételt erőre kapása több kisebb kiadónak is köszönhető, ám a két vezető hatalom kétségkívül a német MTM és az olasz Frontiers Records. Bizonyos időközönként mindkét istálló válogatáslemezen szedi csokorba az aktuális időszak legjobbnak ítélt dalait, ám az MTM ebben némileg előrébb tart, hiszen már a hatodik részt tarthatom a kezemben. Róluk annyit érdemes tudni, hogy a három utónév kezdőbetűiből képzett mozaikszó "T" tagja a százszoros német válogatott Thomas Hassler-t jelöli, aki amilyen remek focista volt fénykorában, két társával egyetemben olyan kiváló bandáknak adtak szerződést az istálló '96-os alapításánál. Azóta már megszületett az MTM Music kistestvére is MTM Metal névvel, ám velük korántsem tudnak olyan sikereket bonyolítani, mint mondjuk a Ten első három anyagával (akik időközben átsétáltak a talján konkurenshez).

A válogatás széria hatodik felvonása a kiadó fennállásának ötödik évfordulóját hivatott ünnepelni, és most valóban igazi különlegességgel gazdagodhat a vásárló, ha befektet a korongba. Ugyanis európai fül számára csupa-csupa érdekességet kínál a lemez, amelynek egy részét azok a dalok teszik ki, amelyek japán nyomások bónusz nótáiként látták meg a felkelő napot. Ilyen tétellel szerepel a Kharma, a 101 South, a Harlan Cage vagy a House Of Shakira (ők kettővel is, köztük a Journey Stone In Love-jának feldolgozásával). A többi számot pedig a previosly unreleased kísérővel látták el, amik arra utalnak, hogy a hivatalos megjelenésük előtt csupán itt hozzáférhetőek. Miként a szóbanforgó hatos rész már több hónapja megjelent, így ezek a nóták elvesztették exkluzivitásukat, ám mégis szívesen hallgatja az ember a Snakes Of Paradise vagy a Jaded Heart zenéjét. De nem akarom lehagyni a mezőny (szerintem) legjobbjának számító és az ex-Thin Lizzy billentyűs Darren Wharton által vezetett Dare-t sem, amely gyönyörű szép kelta motívumokkal díszíti érzéki és lírai AOR-ját.

Az igényes digis csomagolás mellett el bírtam volna viselni némi infót a csapatokról, ha már szülinapot ülünk. Ezt leszámítva azonban az itt fellépő tizenöt zenekar valós keresztmetszetét nyújtja a cég profiljának. Vagyis az MTM Music az elsőosztályú, tradicionális rockmuzsikák fellegvára, éppen ezét bízom abban, hogy a jövőben gyakrabban is hírt adhatunk a kiadványaikról.

72'44" *S.P.*

Simple Minds:
Neon Lights
Eagle Rec./BMG

Mivel minden lemezt kizárólag a stílusán belül Iehet elbírálni, ezen összeállítás minősítése is attól függ, hogy kedveli-é valaki a gépies, szinte indusztriális megszólalást, vagy sem. Aki ezen nőtt fel, el lesz ájulva, aki más (zene)kultúrát szívott magába, az vakarja a fejét. A szimpatizálók aligha méláznak rajta, hogy jó vagy sem, mert ráadásul 10, uszkve 20-30 éves dal feldolgozásáról szól a történet. Magam inkább azon töprengek, hogy adott-é valami extrát ez a változat Van Morrison (Gloria), a Doors (Hello I Love You), a Roxy Music (For Your Pleasure), Neil Young (The Needle & The Damage Done) eredeti elképzeléséhez. Nem érzem, éspedig azért, mert a gépek generálszószával leöntött dalok egyike sem nyert önálló arculatot. Ez a vállalkozás ugyanolyan értelmetlen mint Gary Moore (Different Beat), Chris Rea, Glenn Danzig motorizált és szükségszerűen megbukott próbálkozása. Egy jó feldolgozás magán viseli az ősgondolatot, azt egészíti ki, mert ha nem ezt teszi, akkor mindenki marad az alapoknál. Ezért is hangsúlyoztam, ha ismeri. A Simple Minds barátainak persze nem ezen fognak rágódni, hiszen kaptak egy új lemezt, amely összességében a U2 Pop című albumához és Bono énekhangjához hasonlít.

41'42"

Southfork:
Straight Ahead
Black Mark/Record Express

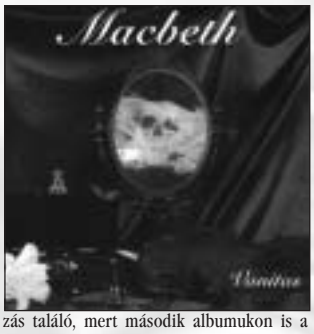

Az oly' távoli és elérhetetlennek tűnő Svédországból ki-kimerészkedő Southforkot habár nem nyomja kiadójuk ezerrel, azért az elmúlt évek folyamán sikerült kultikus státuszt kivívniuk a maguk számára. Ebben fontos fegyverténynek számított - azonos című - első albumuk, melyhez képest a "Straight Ahead" egy sokkal emészthetőbb, nyíltabb alkotás. A legfontosabb változás, hogy kvartettünk teljesen visszament a '80-as évekbeli The Cult világához, kísértetiesek a hasonlóságok mind a zene, mind Gunnar Lööf erősen Ian Astbury-s énektémái terén. Ugyebár az volt az a korszak, amikor a The Cult még egy hippis beállítottságú, a pszichedelikus hatásoktól sem elzárkózó nyers hard rock bandaként aratta kisebb-nagyobb sikereit. Southforkék is hasonló cipőben (inkább bakancsban) járnak. Csak náluk színesedik a kép annyiból, hogy elkalandoznak a jó kis húzós, doomosabb darabok felé is (nevezzük nevén a Down vagy a Floodgate stílusában íródott, délies gyökerekkel átszőtt "Perfect"-et, illetőleg a "Ride Of Your Life"-ot). Becsempésznek némi távol-keleti dallamvilágot a mélyen "pöfögő" "Blame It On Me"-be (egyértelműen The Cult/Kyuss keverék!), továbbá elmozdulnak a stoner rock felé is. Mindent a maguk kedve szerint tesznek, és tudat alatt ezekkel kedveskednek nekünk is. Bejön az "Overlord" jammelős feelingű, bluesos szösszenete, vasparipa módjára húz az erőteljes "When I'm Done", mi pedig el vagyunk halva a hallottaktól. Talán Billy Duffy, a The Cult gitárosa mégsem mondott igazat, amikor azt állította: "Senki sem csinált eddig igazán olyat, amilyet a The Cult annakidején." A Southforkról biztosan nem hallott...

Internetes Dallasozás= http://www.blackmarket.net

48'14" *Bánfalvisszautaló*

MTM Compilation Vol.

zás találó, mert második albumukon is a klasszikus, epikus metal elemeit vegyítik a dark és a gothic stílus egyből felismerhető jegyeivel, sőt ének téren is megpróbálták keverni egy kicsit a kártyát. Az elgondolás, mint a legtöbb olasz bandánál nagyon jó, a végeredmény és a teljesítmény elmarad az elvárhatótól. (Mint a legtöbb olasz bandánál.)

Zeneileg a Machbeth tagjai átlagosan képzett muzsikusok képét "vetítik" elénk. Természetesen a dalok teljes odaadással íródtak, és felépítettségük alapján lehettek volna sokkal-sokkal jobbak is, ám az ereditiség hiányzik. Egy ezerszer elpuffantott epikus metal alapra (monumentális gitáralap,-vontatott, nagyívűnek szánt szólók és gitárdallamok, illetve csilingelő, néha szőnyegező szintijáték, mely zongora hangjaival egészül ki olykor) egy az egyben próbálták meg a Moonspell 'Wolfheart' lemezének izlésvilágát és hangulatát ráhelyezni. Főleg a vezér- és

énekdallamok manipulációjával próbálta meg a hét talján átkopírozni saját lemezére a portugáloknál bevált receptet. Ehhez a férfi ének váltakozó darkos és hörgős oldalát próbálták meg kihasználni, illetve a misztikusan suttogó szövegmondást, melyet csak akusztikus gitár, és más déli, népi hangszerek kísérnek. Andreas, az énekes eleget is tesz ezeknek a követelményeknek, ám nem tud az eredeti árnyékából kilépni. Ami a női éneket illeti (merthogy ilyen is van), Morena a "szirén" hangi adottságai az igazat megvallva, és finoman fogalmazva nem a legjobbak, ráadásul a kiejtése is fülsértően bántó. Az a plusz, amit vele akarnak a fiúk a zenébe vinni, sajnos mínuszba csap át. Nem akarok számokat kiemelni, csak egy dolgot jegyzek meg. Nekem az Of Dream And Drama sokkal jobban tetszik, mint az itt szereplő hatos dal, az El Diablo Y La Luna. A hangzás sem éri el nálam a szintet, néha még demósnak is mondható.

Tanácstalanságtól szenvedő, de jobb sorsa érdemes banda a Macbeth. Zenéjük hangulata bizonyos helyeken már-már egyedinek is mondható, de nem tudják lerázni magukról a dark-gothic béklyóit, sablonra dolgoznak. Persze, aki szereti a fent említett, mára klasszikus Moonspell anyagot, az tehet egy próbát...

61'02" *Greg*

Waylander:
The Dark The Light And The Endless Knot
Blackend/Plastic Head

A Waylender első nagylemeze egy hihetetlenül letaglózó, lendületes, hangulatos szinte táncolható harci dalokat tartalmazott. Egy olyan lemezt, amilyen nem túl sok szület tik a kelta-folk metal stílusában. Gondolták sokan, többek közt én is, hogy azt a lemezt

Macbeth:
Vanitas
SPV/Metal Blade

A Macbeth egy olasz zenekar, mely saját stílusát szimfonikus gothic metal-nak nevezi. Végül is a meghatáro-

Therapy?

A Therapy? nyolcadik stúdióalbumát "Shameless"-re keresztelték, és Európa nagy részén szeptember 17-én jelent meg (Japánban két héttel korábban), limitált első kiadása pedig exkluzív csomagolásban jött ki. Ugyanilyen különlegességnek számított a mindössze Angliában - ugyancsak korlátozott példányszámban - kihozott

Kevés csapatnak adatik meg a lehetőség arra, hogy ebben a zord zenei szakmában elkészíthesse hatodik (ha EP-iket és válogatásukat is beleszámoljuk, akkor a kilencedik) albumát. Mivel a tavalyi "So Much For The Ten Year Plan - A Retrospective 1990-2000" felölelte az ir Therapy? múltját, valamint - két új felvételével - akkori jelenét, az új évezredet illő volt egy vadonatúj albummal ("Shameless") kezdeni.

Tények szárazon...

Miután a csapat 2000 Karácsonya előtt megírt és demóként rögzített húsz friss számot, az ünnepeket követően neki is láttak lemezre venni ezeket. Méghozzá nem is akárhol: január első hetében Seattle-be repültek Bob Lang stúdiójába, Jack Endino producerhez (Nirvana, Babes In Toyland, Mudhoney, Tad, Screaming Trees, Afghan Whigs, Soundgarden). "**Egy teljesen gitáralapú, punk, rock 'n' roll albumot akartunk készíteni, és Jack tudta, hogyan kell felvenni azt a hangzást, ami a fejünkben volt** - mesélte az énekes/gitáros Andy Cairns. **Egy punk album lett, nem Offspring-, hanem öreg angol punk, mert mi inkább egy régi vágású hardcore rock and roll vagy punkbanda vagyunk.**" Ez volt az első alkalom, hogy a csapat Anglián kívül dolgozott, de az anyagot még így is sikerült hat hét alatt rögzíteniük. "**Az olyan lemezeinket, mint az 1992-es "Teethgrinder" dance és techno hatásokkal készítettük el, most csak egy tiszta rock albumot akartunk, mert ez szenzációsan szól élőben. Most már öregebbek vagyunk, nem írunk a tinédzser problémákról, sokkal pozitívabbak lettünk... de továbbra is erőteljesek.**" A srácok jól szórakoztak a stúdióban, és nemcsak azért, mert beköszönt hozzájuk a C.A.F.B.-s Szakácsi Greg. Tizenhat nótát rögzítettek, ebből tizenkettő került fel a lemezre, köztük a Stooges ízű "Wicked Man", melyet már élőben is játszották legutóbbi turnéjukon. A másik ilyen tétel a tavaly júliusban egy észtországii versenyen balesetben elhunyt észak-ír motorversenyzőről, Joey Dunlopról szóló "Joey". Aztán ott van még a "This One's For You" kétperces, gyors punk rock darabja, a horror filmzenékbe illő "Stalk And Slash", vagy a sötétebb oldalukat mutató "Dance", illetve "Theme From DeLorean".

"Gimme Gimme Gimme (Back My Brain)" minialbum augusztus 6-án. Ennek CD változatán a címadó felvételen kívül három exkluzív feldolgozás szerepelt: a "Gimme Gimme Gimme (A Man After Midnight)" az ABBA-tól, a "Gimme Danger" az Iggy And The Stoogestől, illetőleg a "Gimme Nyquil All Night" az EC8OR-tól, továbbá a CD-ROM-os részen a címadó tételnek a németországi Visions Fesztiválon rögzített koncertklipje. A bakelit verzión ugyanakkor a címadó nóta mellett a Black Flag "Gimmie Gimmie Gimmie"-je, valamint a The Ramones "Gimme Shock Treatment"-je kapott helyet. Az anyag klasszikus példa arra, ahogy a Therapy? 2001-ben szól: mintha a Ramonest összedolgoznánk a Motörheaddel. "**Igen, eléggé Ramones-esen szól...** - ismerte el a frontember -, **de nem emlékezésnek írtuk, hiszen már Joey halála előtt megszületett - de a Ramones mindig is az egyik nagy kedvencünk volt...**"

A "Shameless" első "valódi" kislemeze viszont a szeptember 3-án piacra dobott "I Am The Money" lett, amely Angliában és Európában négy különböző számlistával (!) került a lemezboltok polcaira. A ritkaságokat gyűjtők kedvéért, íme a kínálat:

Angol verziók:

CD1 1. "I Am The Money" (album verzió) 2. "Tango Romeo" (original demo) 3. "I Am The Money" (full verzió)

CD2 1. "I Am The Money" (album verzió) 2. "Bad Karma" (live) 3. "Fat Camp 2"

Európai verziók:

CD1 1. "I Am The Money" (album verzió) 2. "Gimme Gimme Shock Treatment" (Ramones cover)

CD2 1. "I Am The Money" (album verzió) 2. "Gimme Therapy" (new original) 3. "Gimme Gimme Shock Treatment" (Ramones) 4. "I Am The Money" (full version)

Idén a Therapy? lebonyolított már egy rövid amerikai turnét (Andy: "*Van néhány fantasztikus amerikai banda, akiket mostanában hallgatunk; a Murder City Devils, az Electric Frankenstein, a Zen Guerilla...*"), valamint ott voltak a nagyobb európai fesztiválokon, sőt a Wembley Arénában is színpadra léptek a Pantera illetve a Slayer társaságában. Az őszt pedig európai körútjukkal, a Shameless Tour 2001-nal töltötték, amely egészen november végéig eltartott.

...és vízen

- Mi volt a legőrültebb hely, ahol valaha is játszottatok?

Andy Cairns: - Mi voltuk a másodikak, akik felléptek Belorussziában, ahol is egy kimustrált kamionra tették fel a dobszerkót meg a cuccainkat egy szupermarket parkolójában. De fantasztikus volt - ötezer ember tolongott a helyszínen azon a szombat estén, és nagyon jól vették a műsort.

- Mi volt a legundokabb tréfa, amit eddig a zenekar valamelyik tagjával műveltél?

A.C.: - Inkább a kísérőszemélyzetünk szokott játszadozni velünk! Olykor, ha visszamegyünk az öltözőbe, a cipőink tele vannak sonkával, mustárral és majonézzel! Mi nem szoktunk szórakozni egymással, mert amikor turnén vagyunk, mindannyiunk agya teljesen le van fáradva.

- Mi volt a legbizarrabb dolog, amit egy rajongó valaha is kért tőled?

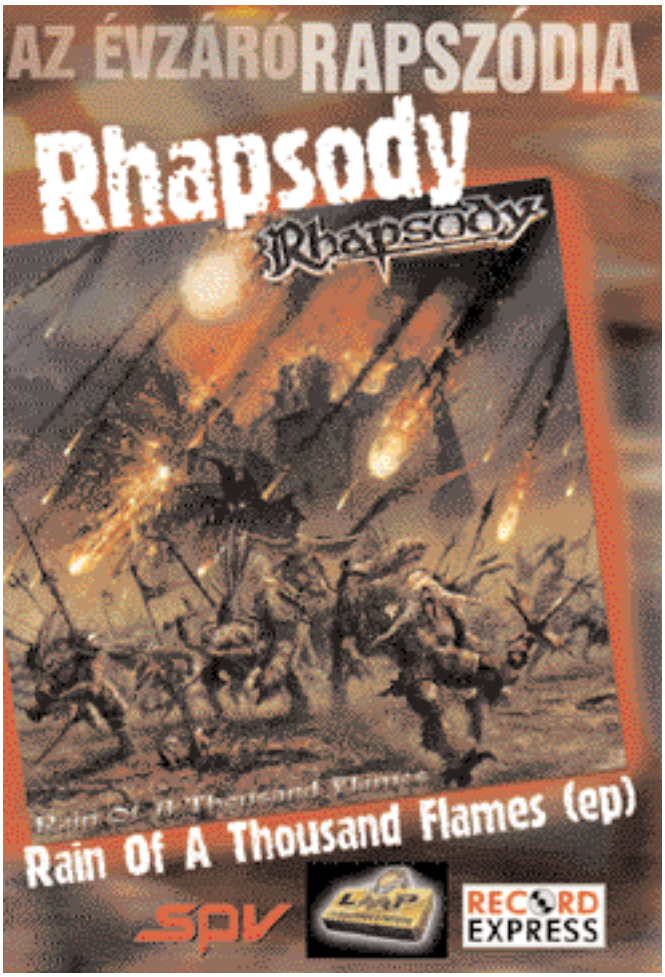
A.C.: - Kaptam egy levelet egy japán lánytól 1993-ban, aki azt írta, hogy ha nem válaszolok neki, megöli magát. Nem tudom, mi történt vele, mert nem írtam vissza neki - sajnálom, de ez nem az én hibám volt! Illetve kaptam egy levelet egy francia lánytól 1995 körül, akit egy elmeklinikán kezeltek. Küldött egy prospektust a klinikáról, útbaigazítással, hogy hol található a szobája, és tudni akarta, hogy elmennék-e, és segítenék-e kijuttatni onnan! Pár hónappal később kaptam egy képet a csajról, ami az őt meglátogató nővérével készült...

- Mi volt a legkínosabb dolog, amit egy turnén részegen valaha is megtettél?

A.C.: - 1994-ben a németországi Rock Am Ringen játszottunk, majd a Pink Popon Hollandiában, amit élőben közvetítettek a holland és a belga televízióban, úgyhogy a nézők lehettek vagy két-három millióan. Fenn voltunk végig az előző éjszakán, s bár csak két vagy három üveg sört ittunk, teljesen leblokkolt az agyam, megállt velem az idő. Így amikor kimentem a színpadra a Pink Popon, úgy indítottam, hogy "Jó estét Rock Am Ring!". Mivel a közönség csak bambán hallgatott, azt gondoltam, hogy "Biztosan nem értik az akcentusomat", de utána valaki beszólt: "Hé Andy! Nem Rock Am Ring, hanem Pink Pop!"

Bánfalvi Ákos

ÚJ CD GYÁR
MAGYARORSZÁGON!
CD-ROM, CD-AUDIO,
CD-VIDEO

SOKSZOROSÍTÁS

KAZETTAGYÁRTÁS
TOVÁBBRA IS,
TÖKELÉTES
MINŐSÉGBEN

MC&CD kft., 2040 Budaörs,
Baross utca 77.
Tel.: (23)416-007
Fax: (23)416-963
E-mail: mccd@mccd.hu

FON TRADE

A nagy sikerű koncert anyaga megjelent CD-n és kazettán

70 perc ZENE

Kiadja a Radics Béla R.B. emléktársaság

www.radicsrb.hu radicsbela@freemail.hu

Pont Mi Stúdió

8000 Székesfehérvár , Olaj u. 41.

Tel: 22/323-939, 30/936-4484

TANKCSAPDA

VENDÉGEK:

CADAVERES DE TORTUGAS

DEPRESSZIÓ

DAWNCORE

TURNÉ 2001

tankcsapda.com

ITT VANNAK A TANKOK!

12.07. SZOMBATHELY Haladás mh

12.08. NAGYKANIZSA Kodály Z.mh

12.14. PÉCS pek

12.15. GYULA Várszínház

12.22. BUDAPEST-PECSA

12.29. DEBRECEN-Oláh G. u. CSARNOK

06-30-30-30-999 TELEFONOS JEGYRENDELÉS

PECSA jegyelővétel: Ticket Express irodák [BP.Jókai u.40*Andrássy u. 18*Déli pu*József krt 50] Headbanger, MusicMix [Váczi u.33] PECSA jegypénztár.

DEBRECEN jegyelővétel: Mezon [Dk. Bathyányi u.2]*Rock-Ness Nyíregyházán: Ifjúsági Centrum.

kapunyitás:19.00

MEINL Ibanez Jim Dunlop ghs strings PESTI

"Ezért vagyunk: mindenkinek szint hozni az életébe, mindenkit egy nagy táncra hívni!"

MANTRA

Kijött a Mantra második stúdióalbuma, az "Életről életre", melyből egyértelműen leszűrhető, hogy hatalmas fejlődésen mentek át a srácok az előző anyaghoz képest. Ennek a bíztató jelnek a kapcsán ugráltunk kérdésről - kérdésre a társaság énekes/basszusgitárosával.

Jaya Hari das: - Nagy energiát fektettünk a dologba, mind a lemezanyag, mind a megjelenés tekintetében. Minden túlzás nélkül állítom, hogy a borító Magyarországon, átlagon felüli, de ugyanez elmondható a multimédiás részről is. Olyan szempontból elégedett vagyok, hogy a második albumnak így kell kinéznie, így kell szólnia, és a dalok is a helyükön vannak. Viszont tudom, hogy a harmadik még jobb lesz, és ez most nem közhely, mert ha valaki egymás mellé rakja a két lemezünket, akkor észrevehető az egyenes arányú fejlődés.

- A CD tényleg már kivitelében is nagyon igényes, kezdve a borítótól egészen a multimédiás részig. Mennyire volt nehéz ezt megvalósítanotok, és milyen céljaitok voltak ezen a téren?

Jaya: - Nálunk egy kicsit más alapokon nyugszik az egész, mint másnál. A grafikus srácot, aki a multimédiát és a borítót tervezte, nem is érdekelte, hogy mit tudunk fizetni, vagy mit nem, egyszerűen csak világszínvonalat akart csinálni. Ennek meg is lett az eredménye, mert ebből, mint referencia, annyi munkája lett, hogy nem győzi utolérni magát. Aki látta, az padlót fogott. A cél pedig megmutatni, hogy önerőből is lehet profi dolgot csinálni.

- Szokás szerint ezen az anyagon is felbukkannak vendégek, köztük a replikás Csató Petivel, illetve a Black-Out-os Kowalsky-val. Hogyan került mindezekre sor?

Jaya: - Kowalsky nagyon érzékeny ember. Ha nem tetszik neki valami, akkor semmi pénzért nem tudod rávenni arra a dologra. Meghallgatta a lemezanyagot, én megkérdeztem, hogy nem énekelne-e rajta, ő pedig azonnal igent mondott. Amikor félve kérdeztem, hogy mi lenne a feltétele ennek, azt válaszolta: "Hülye vagy? Ez a lemezanyag nagyon jó, én örülök a legjobban, hogy hozzá tudok tenni!" A stúdió munka is óriási volt vele, nagyon profi. Azt hiszem, hogy nem ez volt az utolsó közös munkánk. Csató is egy hihetetlen arc, szeretek vele dolgozni. A kezébe nyomod a gitárt, teletömöd a száját süteménnyel, és már nyomja is. A feléneklés is kb. így ment. Egyébként, amikor fent jár Pesten, mindig benéz a vegetáriánus ételbárunkba.
Moldoványi Janika a Dying Wish-ből meg csak úgy beesett, és óriásit ordibált a "Hazudj nekem!" című nótában.

- Melyik a két legellentétesebb tétel az új albumon és miért?

Jaya: - Az egész lemez szerintem nagyon változatos, és direkt úgy csináltuk meg, hogy egy lassú szám után zúzzon szét mindent egy másik, aztán vissza. Ha választanom kellene, akkor a Kovával együtt énekelt "Ugyanúgy, mint régen"-t szembe állítanám a lemezt záró "Úgyis eljön érted"-del. Sokan azt hiszik, hogy a Krisna tudat valamiféle elvonulás a világ elöl, valami rituálé, valami idegen dolog. Amikor ezek az emberek feltesznek egy Mantra albumot, vagy látnak valahol élőben, akkor nem értik, hogyan horzsolhatja le az arcukat ennyire ez a zene. Ezért vagyunk: mindenkinek szint hozni az életébe, mindenkit egy nagy táncra hívni! Krisna azt jelenti: mindenkit vonzó. Ezzel a mindenkit vonzó Istenség Legfelsőbb Személyiségével táncolsz minden Mantra koncerten, minden dalban.

- A hangzás kialakításánál ezúttal mire törekedtetek, és mennyire sikerült elérnetek a célotokat?

Jaya: - Nehéz erőteljesen szólni, de mégis úgy, hogy a lehető legtöbb ember meg tudja hallgatni. Én erre törekszem a hangzás kialakításánál, és ez azt hiszem többékevésbé sikerül is. Magyarországon egyre több jó lemez készül, szeretnénk mi is ezt a tábort erősíteni.

- Egyszerűen lehetetlen meghatározni a stílusotokat. Sikerült már valakinek?

Jaya: - Nem, azt hiszem, ezt én magam sem tudnám meghatározni. Amúgy is egy érdekes zenekar vagyunk: Krisnások, akik jönnek, és olyat csinálnak, amit előttük senki. Nem tartozunk a most divatos heavy metal zenekarok közé, nem vagyunk hardcore csapat, annak ellenére, hogy sokan szeretnék ezt mondani rólunk. Azt hiszem: mi csak egy őszinte magyar zenekar vagyunk mindenkinek. Ennyi a mi történetünk.

- Az énektémáid viszont egyre dallamosabbak, egyre sokszínűbbek...

Jaya: - Hát igen, amikor elkezdtük a Mantrát, jóformán csak ordítottam, mert ez is közel áll ahhoz, amit szeretek. Viszont szeretnék elmenni egy fogósabb, dallamosabb irányba, és ennek egy természetes vetülete az új lemez. Nem azért, mert így többet lehet eladni, vagy ilyesmi, egyszerűen csak vonzódok a dallamokhoz. A következő lemez lesz ebből a szempontból az igazi meglepetés! Többszólamú vokálok, érdekes megoldások, szóval ilyesmiben gondolkozunk. De ne ijedjen meg senki, aki a karcossága miatt szereti a zenekart: ez az oldalunk is megmarad!

- Újra szerzői kiadásban jelentettétek meg az albumot. Ezek szerint így is ki lehet hozni nullára a dolgot. Voltak esetleg érdeklődő kiadók?

Jaya: - Igen, többen is kiadták volna az albumot, de olyan feltételekkel, ami nekünk nem felelt meg. Nem arról van szó, hogy egy nagyigényű és arcoskodó zenekar lennénk, de olyan feltételek, hogy majd csak lesz valami, meg hasonlóak egyszerűen nem felelnek meg. Úgy döntöttünk: inkább megcsináljuk mi magunk "ától zéig", és nem baj, ha belehalunk, de ezért legalább érdemes csinálni! Jelenleg tárgyalunk egy nagy kiadóval, aki elég komoly dolgokat tett le az asztalra idáig, és az egyik legnagyobb német kiadó kizárólagos magyar terjesztője. Most kérték be az összes lemezünket, klipünket, jelenleg Németországban van, és bíztatóak a jelek. Kérdezték is, hogy tudnánk-e kint játszani. Párhuzamosan fordíttatom a szövegeket is, és ha eljön az ideje, meg fog jelenni angolul is. Amikor készítettük a lemezt, mentettünk egy ének nélküli verziót is, mert gondoltunk rá, hogy angolul is megcsináljuk.

- Ha nem tévedek, végre megtaláltátok a megfelelő dobost is...

Jaya: - Ez egy érdekes történet: tavaly nyáron, pont, amikor kész voltunk az "Embert játszani" lemez keverésével, felhívott az előző dobos, hogy most jött rá: más stílusú zenét akar játszani. Krisna völgyben voltam éppen, és álltam a mező közepén és arra gondoltam, hogy most felemeljem-e a hangomat, vagy ne, mert eléggé kiakasztott a dolog. Végül is az első mellett döntöttem szerencsére, mert ezt hallotta meg a közelben álló Borne, aki ismerte a zenekart. Odajött, és megkérdezte, hogy véletlenül nem dobost keresünk? Ő egyébként egri, és azért volt éppen Krisna völgyben, mert fesztivál volt, és ilyenkor nagyon sok Krisnás összegyűlik az országból, hogy együtt egy nagy bulit csapjon. Aki volt már lent Somogyvámoson, az tapasztalta: gyönyörű környezet, a legfinomabb ízek és illatok. Kicsit túl idilli is volt nekem a helyzet, gyanakodtam is, hogy ennyire nem mehet simán a harmadik dobos váltásunk, de aztán ez a gyanakvás alaptalannak bizonyult.

- Turnéfronton hogy néz ki a közeljövő?

Jaya: - Jelenleg a Black-Out társaságában járjuk az országot, jövőre pedig szeretnénk olyan helyekre is visszamenni, ahova a Tankcsapda turnéval eljutottunk. Rengeteg levelet kapunk mindenhonnan, próbálunk a legtöbb helyre eljutni. Gouranga boom!!!
Mantra elérhetőségek: 1683 Budapest, Pf.: 88. Internet: www.mantra.hu E-mail: mantra@mantra.hu

Bánfalvi Ákos

BLUESLEMEZ bemutató

Nemes Nagy Péter rovata

BISTRO BLUES BAND: **Tudod, csak azért...**

Megjelent: 1991. november, Rotary RY 9111-1 (LP-n), ill. RY 9111-4 (MC-n), angol nyelvű változat: You Know Just Because címmel két plusz számmal, Rotary RY 9201-2 (CD-n).
Címek: A-oldal: (1) Tudod, csak azért... (2) Ónos eső blues, (3) Oktogon blues, (4) Lálá-trálá-lálá, (5) Frontátvonulás, (6) Délután (Gézukám) B-oldal: (1) Fölébredtem én az éjjel, (2) Ó, hogy az a... (3) Hazafelé, (4) Bistro boogie, (5) Lassan múlnak a holnapok, (6) Szép új világ.
Közreműködők: Vas Zoltán - ének, gitár, Bocskai István - gitár, slide- és dobrogitár, vokál, Szabó Tamás (Tomasz Pszichoszájdili) - szájharmonika, washboard, vokál, vendég: Bacsa Gyula - tangóharmonika A/2, 3, B/4.
Lejátszási idő: 42 perc 50 mp.

Tíz évvel ezelőtt jelent meg az első magyar nyelvű akusztikus blueslemez, megelőzve az MTV Unplugged koncertsorozatát. Vas Zoli akkor már vagy másfél évtizede koptatta a "művházak" és az akkoriban beinduló blueskocsmák deszkáit egyedül vagy Bocskai Pistával az oldalán. Mostanában megint nyomja ezt a műfajt "Dalok áramszünetben" címmel régi törzshelyén a Fővárosi Művelődési Házban, minden hónap utolsó szombatján. Ha jól számolom, Vas Zoli immár negyedszázada van a pályán, és ez a kettős évforduló elegendő apropót ad ahhoz, hogy erről a lemezről itt megemlékezzek. (Lévén megjelenése idején lapunk még nem létezett.)
Vas dalai nem a robertjohnsoni delta-, vagy a könnyedebb texasi bluesok utánzatai. Sokszor nem is bluesok, hanem gitár rag-ek Szövegei fanyar, ironikus hangulatúak, az angolszász felfogás szerint nagyon tömények, talán túl sok mondanivalót is hordoznak. (Volt is vele elég baja az angol fordítást felügyelő Bob Cohen-nek.) Nekünk magyaroknak azonban így "sütnek" igazán.
A lemez a rendszerváltás körüli korszak tükörképe minden szempontból. A kiadásához egy olajipari cég járult hozzá, a felvételek egy kis magánstúdióban készültek. És persze néhány dal (Oktogon blues, Ó, hogy az a...) idézi azt a kort. Mindhárom hanghordozó korlátozott számban beszerezhető a Magyar Jazzkutatási Társaságnál: tel./fax: (06-1)344-6044 *****

BLUESWEISER **BLUESWEISER**

Megjelent: 2001. október, Indies RecordsMAM 152-2, Magyarországon nem kerül terjesztésre.
Címek: (1) You Got The Blues, (2) Zázrałné Blues, (3) Mnohomo, (4) Bending Like a Willow Tree, (5) The Blues Don't Bother Me, (6) I Got to Find me a Woman, (7) PriŁuchni, (8) Change, (9) You're a Mystery, (10) Dobro Blues, (11) Walking Goldish Blues, (12) Hl'adaŁ.
Közreműködők: Juraj "Dura" Turtev (ének, gitár, dobro-gitár), Ivan TomoviŁ (gitárok), Pavel "Doky" Dole al (szaxofonok), Juraj Gregorik (basszusgitár), Štefan Bugala (dob, ütőhangszerek és zongora), vendégek: Silvia Josifoska (éneke - 4. és 11.), Martin ˇ urdina (trombita - 1.-4. és 6.- 9.).
Lejátszási idő: 51 perc 05 mp.

Ezt a szlovák blues zenekart Juraj "Dura" Turtev és a hazánkban is jól ismert szájharmonikás, Erich "Boboš" Procházka alapították.1985-től akusztikus zenekarként működtek, majd 1989-től fokozatosan előtérbe került az elektromos vonulat. Olyannyira, hogy manapság már az elektromos gitáré a főszerep a számok nagyobb részében. Zenéjük energikus, megtalálhatók benne a blues alapvető ismérvei mellett a jazzes felhangok is, főként, amikor a fúvósok csatlakoznak. Az előadás egyéni, kerüli a másolás csapdáit. A csapat részben blues standardokat, másrészt saját számokat tart műsorán. Az előbbieket eredeti nyelven, az utóbbiakat szlovákul adják elő. Az előadásban gyakran a kántálás, a szövegmondás eszközével él az előadó. Utóbbira példa a Dobro Blues, amelyben a "flasche gina" többszöri emlegetése nyomán éles elmével rájöttem, hogy itt nem a hangszer megszületésének történetéről, de még Gináról sem esik szó. Aztán már nem mertem hályogkovács módjára belemenni a szlovák nyelv elemzésébe, de mondom, elég sok "megfejtésem" van. Korrekt anyag, és ha valaki nem akad fönt a nyelven, akkor kifejezetten kellemes élményben lesz része. ****

PURE BLUES: **Chump Change**

Megjelent: 2001. október, D&B Group DBE/CD0705
Címek: (1) Put your money where your mouth is, (2) Chump change, (3) Hooked on you, (4) All your love, (5) Bottle up and go.
Közreműködők: Szűcs Gábor (gitár, ének), Kiss Zoltán (gitár), Nagy Szabolcs (billentyűs hangszerek), Varga Laca (basszusgitár), Mezőfi "Fifi" István (dob). Kiegészítő muzsikusok: Voga Viki (háttér vokál - 1. és 2.), Gyenes Béla (szaxofon - 1., 2. és 3.), Krivánszky Zoltán (trombita - 1., 2. és 3.)
Lejátszási idő: 21 perc 44 mp.
Ún. maxi CD-vel jelentkezett Szűcs Gábor együttese, amely igen jeles erőkből verbuválódott. Ez a csapat szerény véleményem szerint a legmodernebb bluest játssza idehaza. Friss a megszólalás, a ritmus részleg bátran merít a funky vonalról, sőt az egyik számban nem átallnak samplereket használni. A hangszerelők bátran alkalmazták a fúvósokat, és a női vokálokat is. Szűcs gitárjátéka ízes, úgy használja fel mesterei tapasztalatait,

mintha a sajátja lenne. Az ő szólói uralják a lemezt, a többiek pedig hajszál precízen kiszolgálják a főnököt. Ennek megfelelően Luther Allison, Albert King, Otis Rush és John Lee Hooker témák sorakoznak a lemezen. Hooker épp a felvételek időpontjában hunyt el, így az utolsó darab az ő emlékének lett ajánlva. Az All Your Love nem másolva, hanem átértelmezve lett, csupán a szám elején ismerne rá a gazdája. Kíváncsian várom a folytatást és a saját számokat... *****

Új blueslemezekről dióhéjban

The Blues Band: Scratchin' On My Screen (Hypertension): A Budapesten járt együttes hozta magával a lemezeit. Ez a tavalyi kiadvány akusztikus zenét tartalmaz, négy saját szerzemény mellett a műfaj klasszikusainak feldolgozásait. Plusz a spirituálé jellegű Jesus On The Mainline meg a Georgia On My Mind is hallható. A felvételek élőben, koncerteken készültek 2000. február és május között. ***** (16 szám/60'45")

Tom McGuinness (McMUSIC): Frissiben, saját kiadásban megjelent album. 40 évi zenészi pálya után az első szólólemezével jelentkezett a Manfred Mann, a McGuinness-Flint egykori és a Blues Band jelenlegi gitárosa. Saját szerzeményeket ad elő gitáron, mandolinon és szájharmonikán. Társa Marcus Cliffe, aki Budapesten beugró basszerosként játszott a Blues Band-ben. Itt a lemezen még felvállalta az ütős és billentyűs hangszereket is. Nemcsak bluesok, de kellemes, nyugtató muzsika. **** (13 szám/42'15")

The Blues Band: Stepping Out (Hypertension): Ez a lemez 2002. januárban fog megjelenni. Tipikus Blues Band lemez saját számokkal és a Resting On Jesus feldolgozásával. Már a koncerten is sokat játszottak erről az albumról. Paul Jones és Dave Kelly mellett egy-egy számot kapott McGuinness és a basszeros Gary Fletcher is. **** (12 szám/45'48")

Dave Kelly: Resting My Bones (Hypertension): Ez a lemez is 2002-es megjelenés. '97-es és 99-es svédországi felvételeket tartalmaz szinte baráti társaság (Pete Emery, Marcus Cliffe vagy a Dire Straits-et megjárt Pick Withers és mások) közreműködésével. Nemcsak bluesok (Lovey Dovey, Dock Of The Bay, If I Were Carpenter), de sok slide-gitározás. **** (11 szám/48'30")

The Blues Band: Brassed Up (Hypertension): Ez még 1999-ben jelent meg és a brit jazzéletből kiegészülve sok fúvóssal swinges zenét nyomnak. Befejezésül egy Ellington témát, a Creol Love Call-t is. Zömében saját darabok, de azért egy Baby Please Don't Go és egy-egy Marvin Gaye és Curtis Mayfield dal is rögzült. Négy dalban Georgie Fame is hallható Hammond orgonán. Nálam nagyon bejött. ***** (14 szám/58'30")

REPUBLIC

Főműsoridőben

- a Republic tagjai a zenekar új lemezéről

Mottó: "S dúlt hiteknek kicsoda állít
Káromkodásból katedrálist?"
(Nagy László: Ki viszi át a szerelmet?)

Érkezésemkor az EMI kiadó egyik tárgyalótermében a Republic legénysége már közel hat órája ad interjúkat a sajtó legkülönbözőbb képviselőinek. Az asztal körül ezúttal négy "köztársaságpárti": Bódi "Cipő" László(é) - aki ezen a lemezen Abu Petra művésznéven szerepel - mellett, Boros Csaba(bg.), Tóth Zoltán(g) és Nagy László Attila(d) várja a kérdéseket. A beszélgetésünk fő apropóját a zenekar legújabb nagylemeze, a "Reklám után" adta. Emellett természetesen szóba került a múlt, és a jövő is - ez utóbbi különösen sajátos megvilágításban. A bemutatkozáskor a Rockinform neve kitartó morfondírozásra késztette a zenészeket.

Tóth Zoltán: A Rockinformtól jöttél? Nahát, legalább tíz éve nem jelentünk meg nálatok. Végre kapunk jó kérdéseket is!
Boros Csaba: Nem jelent meg velünk öt éve ott egy interjú?

Nem tudom, én négy éve vagyok a lapnál, de így, vagy úgy: ezek szerint ez egy jubileumi interjú lesz. Ahogy egy szaklaphoz "illik" indítsunk egy meglehetősen bulváros kérdéssel: Cipő miért szerepel a szerzők között Abu Petraként a lemezborítón?
Cipő: Ezt például még nem kérdezte senki. A rokonságomban vannak arabok, ugyanis a húgom férje iraki. Náluk az a hagyomány, hogy az apa felveszi az első gyermek nevét. Amikor ezt elhatároztam, csak egy kedves játéknak tűnt, de most érdekesebb hangulata van. De nincs összefüggésben a New York-i eseményekkel.

Az EMI-honlapon olvastam, hogy az előző lemeznél, a Só és cukornál szerzői koncepció volt, hogy Cipő azért nem rakott fel kész dalokat a lemezre, hogy helyet adjon a többiek szerzeményeinek. Ezúttal is mindenki írt számot a lemezre. Cipő, most is raktál el dalokat a következő albumotokra?
C.: Ilyen akkor sem volt, és most sem. Valószínűleg inkább az hangzott el, hogy az anyag megírásának kezdeti szakaszában néhány dalt meg sem mutattam a többieknek, azért mert egy lemezre nem kell tizenöt lassú szám.

Az tény, hogy bővült a szerzői gárda, hiszen most tényleg mindenki írt dalt, míg korábban a fő csapásirányt Te határoztad meg.
C.: Régebben is részt vett mindenki a munkában, csak kevesebb dalt írt mondjuk a Zoli...
B.CS.: És én is sokkal kevesebbet, mert egyáltalán nem.
C. (Boros Csabához) Te is mindig hoztál egyet-kettőt.

Melyik szerintetek a legsikerültebb Republic album? Tudom, hogy minden zenész az éppen aktuális lemezét szokta megnevezni, mégis megkockáztatom a kérdést.
T.Z.: Mi ilyet nem mondunk: nem ez a legsikerültebb.
C.: Mindegyik más szempontból érdekes. Két-három olyan lemez van, amelyet kevésbé szeretek; ez a mostani azok között van, amelyeket igen.
B.Cs.: Én inkább csak azt tudnám megmondani, hogy melyik dalokat szeretem, melyikeket kevésbé. Úgy gondolom, hogy egy csomó olyan dal van, amelyeket levehetnénk a Só és cukorról és áttehetnénk erre és fordítva. Az új lemez nyilván azért áll most közelebb a szívemhez, mert ezen új dalok találhatóak. Összességében véve a "Reklám után" semmivel sem gyengébb, mint akármelyik Republic-lemez.

Miben más az új album a régebbiekhez képest? Általában, amikor új anyagot írtok, van-e kifejezett szándékotok arra, hogy mindenképpen szerepeljen rajta a régebbiekhez képest valami egészen új is?
T.Z.: Hirtelen változás nincsen.
Nagy László: Úgy hiszen, ez inkább fordítva van. Ha egy lemezen van valami egészen új, akkor nem azért, mert valaki előre kitalálja, hogy most lennie kell, hanem mert a dal írásánál belesző egy új elemet, és a végén derül csak ki, hogy valami teljesen új dolgot csinált.
B.Cs.: Inkább régebben kellett volna megkérdezni, például azt, hogy hogyan kerül fel egy Republic-lemezre hegedű, vonósnégyes, nagyzenekar, vagy egy éppen egy tekerőlant.

Milyen jó kérdés ez... Mondd Csaba, hogy kerül fel egy Republic lemezre éppen egy tekerőlant?
N.L.: Úgy, hogy a Csaba szomszédja a tekerőlantos...

Végül is minden így működik Magyarországon: ha kell valami, szólok a szomszédomnak.
B.Cs.: A Zoli hangszereli bele a nagyzenekari témákat.

Zoltán, amikor belevágtál, azt gondoltad, hogy ez egy jó irány lehet a továbblépésre?
T.Z.: Nem én találtam ki. Én csak leírtam a kottákat... (körbepillant) Kinek az ötlete volt?
C.: Koncertekre jött létre a közös produkció a nagyzenekarral, az ő kezdeményezésükre. Később aztán a stúdióalbumokra is becsempésződött a hegedű mellé a vonósnégyes, ötös, tízes... Ennyi.

Voltatok néhányszor a szomszédos országokban játszani a határon túli magyaroknak...
C.: Sokszor.
B.Cs.: Mondjuk úgy, hogy rendszeresen járunk. Most is megyünk nemsokára.

Egyszóval minden évben. Mondjuk, engem kevésbé a darabszám érdekelne, sokkal inkább a jelenség: a népzenei alapú dalok másként hatnak-e ott? Ezek a motívumok nyilván egészen másként élnek az ott élők lelkében, mint a határ innenső oldalán.
C.: Van olyan dal, amit nem ismernek, amin nagyon csodálkoztunk. A "Fényes utakon" című dalunkba van beleszőve az "Érik a szőlő" motívuma, és míg Magyarországon tömegek éneklik, addig azon a vidéken nem ismerik. Egyébként ez a kérdés már sokszor elhangzott: persze, bizonyos szövegek egészen másként hatnak ott, mint itt, például az hogy "ezt a földet választottam", meg ilyenek.

Jó akkor úgy kérdezem: a popzene mindenütt ugyanúgy működik-e, vagy a határon túli magyarok számára a népzenei dalok hordoznak-e többletjelentést, mondjuk az EFOTT közönségéhez képest?
B.Cs.: Hogy ugyanúgy működik-e? Ott, abban a pillanatban az emberek egy Republic-koncertet hallgatnak, ezek a dalok pedig a koncert szerves részét alkotják. Az más kérdés, hogy valamiből kifolyólag az ottani koncertjeink számomra mindig sokkal elementárisabb erővel bírnak.
C.: Számomra nem. Nemcsak a népdalok, bármely dal értelme megváltozhat ott. Például teljesen másként hat az a sor, hogy "a túlsó parton", mert a túlsó part ott: Szlovákia. Én nem érzem, hogy olyan nagy különbség lenne a dalok jelentésében - szerencsére. Amikor először voltunk Nagyváradon, akkor éreztem valami mást a hazai bulikhoz képest, de ma már nem.

Van az új lemezen egy "Szerelmes mindenkibe" című dal. Nem gondoltatok-e arra, hogy szeptember 11-e, a New York elleni terrortámadás óta ez a dal is egészen új értelmet kapott? Hiszen a refrénje így szól: "Az élet merénylet /Ameddig élek remélek /Repülni jó volna /Zuhanni mindig újra!"
C.: Lehet, hogy másként szól. Ezek szerint van benne valami. Nekem is eszembe jutott ez a "merénylet" szóról, de a "zuhannit" így nem gondoltam végig. Mindezt még jóval az események előtt írtam, és most hirtelen aktuális lett. De mondjuk "A távolban egy fehér vitorla" című dalunkban a "mindenki fél" egészen mást jelenthet most, mint két hónappal ezelőtt.

A Republic most rendkívül sikeres. De mennyire érdekel benneteket a szakma elismerése?
C.: Mondjuk a Kossuth Díj. Talán azt átvesszük. De addig semmit.

Addig is további jó munkát kívánok a zenekarnak.
C.: Viszont kívánom nektek is. Remélem, a következő tíz évben nem fogunk újra találkozni.

Ahogy gondolod. Szervusztok.

B. Németh Balázs

INCUBUS Ébresztő!

2001. augusztus 21-én, mikor a kaliforniai Calabasasból származó Incubus megjelentette kiadás előtt álló negyedik albumának felvezető kislemezét az "I Wish You Were Here"-t (mely nem azonos a Pink Floyd azonos című klasszikusával), még mindenki csak gyanakodott. Rövidesen a sejtések beigazolódtak, mivel a dal elkezdett felfelé kúszni a slágerlistákon, és szeptember elejére a második helyre küzdötte fel magát. Egy álom beteljesült.

Eme bizonyos sikertörténet eredetileg valahogy úgy indult, hogy Brandon Boyd énekes, meg José Pasillas dobos ugyanabba az elemi iskolába jártak, majd 1990-ben, a nyolcadik osztályos José összeismerkedett későbbi gitárosukkal, a Carlos Santana és Steve Vai rajongó Mike Einzigerrel, aki ideje nagy részét gitározással töltötte a hálószobájában. Később, immár a Calabasas Középiskola növendékeiként a páros (vagyis Boyd és Pasillas) barátságot kötött Alex Katunich basszusgitárossal, akit akkoriban rúgtak ki egy jazz csapatból, mert nem tudott kottát olvasni. A trió hamarosan úgy döntött, hogy jamelnek egy kicsit, egyszerűen a zenélés öröme miatt. Először csak Metallica, valamint Megadeth feldolgozásokkal próbálkoztak (bár ezek anynyira nem hozták tűzbe José-t, de el sem riasztották), majd néhány hónap múlva kiderült a számukra, hogy Brandonnak van érzéke az énekléshez, és úgy határoztak, hogy alakítanak egy zenekart, feladják a feldolgozásaikat, és csakis saját szerzeményeikre koncentrálnak a jövőben. Első irományuk, a "Love Sick" még egy teljesen lecsupaszított alkotás volt funkos és thrash-es elemekkel, de ezidőtájt írták továbbá az olyan - címükkel is sokatmondó - dalaikat is, mint a "Purple Kool-Aid", a "Sylvester Polyester", a "My Soul (The Underground)", illetve a "The Milkman Song". 1991-től már különböző partikon játszottak, legelőször egy barátjuknál, Kristennél, s visszaemlékezéseik szerint a show inkább hasonlított egy katasztrófához: az egyik számuk kiállásánál José kipattant a dobja mögül, megpróbálta körülszaladni társait, de beleesett a dobszerelésbe, és egyből kiütötte magát...

Az Incubus nevét (latinul "rémálmot" jelent, a középkori európai folklórban pedig az incubus egy férfi démon, vagy gonosz törpe volt, aki a nőket álmukban látogatta

meg, hogy szellemi síkon szerelmeskedjen velük...) azóta napról-napra többen jegyzik meg, október 23-ai dátummal megjelent, harmadik nagykiadós albumuk, a "Morning View" kapcsán. Merthogy az "I Wish You Were Here" továbbra is a Billboard modern rock listájának Top 10-jében ücsörög. Lemezüket egyébként arról az utcáról nevezték el, ahol a felvételek helyszínéül szolgált nemesi kúria áll, s az anyag tökéletesen bizonyítja, hogy zenészként mennyire boldogok és elégedettek is művükkel, mely már korántsem az a nyers, Red Hot Chili Peppers-ös stílusú funk metal, ami '97/'98 környékén volt. Annál sokkal letisztultabb és melankolikusabb modern rock - mindig is ide akartak eljutni.

- Már előző albumotokon, a "Make Yourself"-en is szemet szúrt, hogy egyre inkább elvonatkoztattok a hiphopos dolgoktól, meg a funk metaltól. Mintha egy magasabb szintre léptetek volna, ahol már nem szükséges keménységeteket bizonygatnotok...

Brandon Boyd: - A zenénk sokkal dallamosabb lett, különösen a vokálok. Ez teljesen szándékos húzás volt a részünkről. A rap metal dolgokat királynak tartjuk, de azok valahogy mégsem mi vagyunk, így eltökélt szándékunk volt, hogy egy más útra lépjünk ezzel a lemezzel.

- Mennyire változtál meg mind zeneileg, mind személyesen az Incubus elindítása óta?

B.B.: - Tizenöt évesen kezdtünk együtt játszani, és már rögtön az első alkalommal jónéhány dalt meg is írtunk, de azóta minden téren jobbak lettünk. Rájöttünk, hogyan kell közösen zenét szerezni. Most már a számok írása kevésbé hasonlít egy foghúzásra, inkább egy ekszatikus kreatív élmény az egész művelet. Voltak idők, amikor ez nehéznek bizonyult a számunkra, ugyanis az induláskor megegyeztünk, hogy nálunk demokrácia lesz, és emiatt öt különböző véleményt, elképzelést kellett összhangba hoznunk, ez pedig olykor nagyon nehéz tudott lenni a kreatív ötleteid kibontása közben. Végül megtanultuk sikeresen megközelíteni ezt a dolgot.

- Hogyan működik ez a módszer a gyakorlatban?

B.B.: - Az egész mindannyiunk ösztönzéséről, gerjesztéséről szól, és hogy az ötleteinkkel a megfelelő időben hozakodjunk elő. A zenének akkor kell íródnia, amikor az emberek izgalomba jönnek egy rendkívüli dallamos vagy ritmikus szekvencia által. Ha nem vagy igazán beindulva, az elképzelések sem ugyanúgy jönnek elő belőled.

Mike Einziger: - Jó fiúk vagyunk. Persze csinálunk rossz dolgokat, egy csomó füvet szívunk és megőrülünk az acidtől, de mindig csak azért, hogy megtaláljuk a lehető legmélyebb spirituális élményt.

- A zenétekben nagyon fontos szerepe van sajátos kifejezésmódodnak, akár a dalszövegek, akár a dallamaid terén. Jól érzem?

B.B.: - Határozottan, a számok szövegeinek megírása egyfajta terápia a számomra. Azért írok, mert úgy érzem, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy kifejezzem, felszínre hozzam a belsőmből az érzéseimet, illetve a gondolataimat, és képes legyek mozgásba hozni ezeket a zenével. És mindez a muzsikát egy következő szintre helyezi a szememben.

- A zenétek - még ha mostanában rejtettebben is -, de mintha egybeolvasztaná a '60-as évek törekvéseit a '70-es és '80-as évek punkjával...

B.B.: - A kettő egy és ugyanaz. A punk- és a hippi mozgalom egyaránt részeit képezték az ellenkultúrának. A szívünkben mi is hippik vagyunk, és hiszünk a békében, illetőleg a szeretetben. Akárcsak az ellenállásban, mert számomra a spirituális ellenszegülés a magja annak, amit csinálok. Elutasítása azoknak a dolgoknak, amiket a mindennapjaim során látok, és amik lassan elpusztítják ezt a társadalmat. Nagyon szerencsések vagyunk, hogy ebben az országban élünk, de ugyanakkor az erőszak itt sokkal veszélyesebb és pusztítóbb, mert

arctalan.

- A "Morning View"-val a nemzetközi siker kapujában álltok. Mit gondolsz, mi fog történni ezek után?

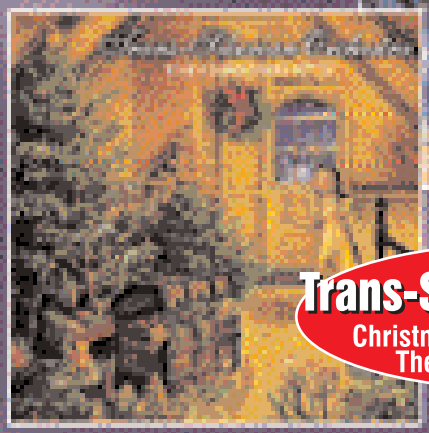
B.B.: - Igazából nem tudom. Most a történet egy olyan pontján vagyunk, ahol ha csak nem csinálunk valamit hamarosan, az egészet fújhatjuk.

Karácsonyi meglepetések az SPV-től!

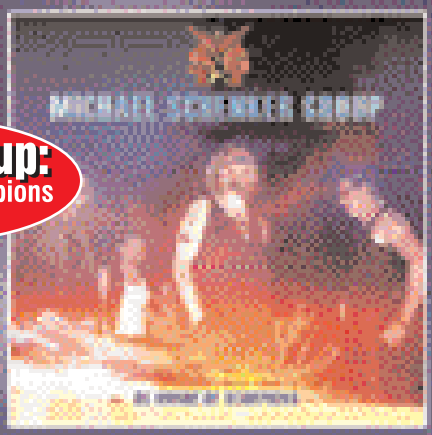

Motörhead:
25 & Alive "Boneshaker"
DVD

Trans-Siberian Orchestra:
Christmas Eve And Other Stories
The Christmas Attic

Michael Schenker Group:
Be Aware Of Scorpions

Ronnie Wood:
Not For Beginners

Angra:
Rebirth

Calvin Russel:
Rebel Radio

RECORD EXPRESS

ROCKINFO AKCIÓ

1

2

3

4

5

6

7

8

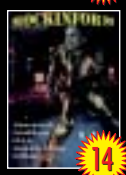

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

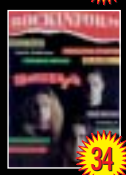

29

30

31

32

33

34

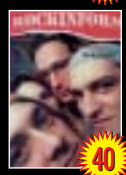

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

Év végi ajándéközön!!!

Akik még 2002. január 15-ig fizetnek elő a Rockinformra, vagy rendelnek a korábbi számainkból, azok részesei lesznek egy sorsolásnak, melynek keretében **közel száz ajándékot (CD-k, MC-k, pólók) lehet nyerni.**

A korábbi számok megrendelése postai utalványon történik, aki ezen feladja az általa kért újságok ellenértékét, az néhány napon belül kézhez kapja a lapot (lapokat). A feladóvevény hátulján tüntessétek fel a kért újságok sorszámát a mellékelt címlapgyűjtemény alapján, illetve az alábbi táblázat is segítségetekre lehet a beazonosításnál.

A példányszám korlátozott, ezért ezen akció keretében érdemes rendelni, mert a későbbiek során már nem biztos a hozzáférés.

A 2002-re vonatkozó előfizetés 2002. január 15-ig - megrendelés szintén postai utalványon - még 305 Ft-os áron érhető el. Egyéves előfizetés (10 szám) 3050 Ft, féléves 1525 Ft.

A múlt havi (96.) számunkban (52. oldal) meghirdetett előfizetési akciónkra reagáló kedves olvasóink is részt vesznek a sorsoláson!

Információ a 46/561-586-os vagy a 20/966-52-05-ös telefonszámokon kérhető.

Természetesen az akció után (2001. január 15.) is elfogadunk megrendeléseket, de akkor már nem kapsz "jutalmat". Az akcióval kapcsolatos tudnivalók a www.rockinform.hu honlapunkon is megtalálhatók!

BMG

Backyard Babies	- Macking Enemis Is Good	(1 db CD)
Clawfinger	- A Whole Lot Of Nothing	(1 db CD)
Extreme Sports Hits	(válogatás lemez)	(1 db CD)
HIM	- Deep Shadows And Brilliant...	(1 db CD)

BORN 33

Diesel vízió	(1 db CD, 1 db MC)

CADAVERES DE TORTUGAS

Diablo De Luxe /maxi	(2 db CD)
Salvo Karma	(1 db CD, 2 db MC)

EMI

Pólók:	Gorillaz	(1 db)
	Pink Floyd	(2 db)
	Radiohead	(1 db)
Lenny Kravitz	- Lenny	(2 db CD)
Paul McCartney	- Driving Rain	(2 db CD)
Pink Floyd	- Greatest Hits	(2 db CD)

HUNGAROTON

Deák Bill Gyula	- Mindhalálig blues	(5 db CD)
Hobo Blues Band	- Csavargók könyve	(5 db CD)
Lord	- 3.	(5 db CD)

RECORD EXPRESS

U.D.O.	- Live From Russia	(2 db CD)

ROCKINFORM

Rockinform pólók	(10 db)

ROCKWORLD

3x5 db MC a Rockworld termékeiből

SONY

Pólók:	Aerosmith	(1 db)
	System Of A Down	(1 db)
Creed	- My Sacrifice	(2 db CD)
Incubus	- Morning View	(2 db CD)
Ozzy Osbourne	- Down To Earth	(3 db CD)

UNIVERSAL

Afroman	- The Good Times (díszdobozos)	(2 db CD)
Billy Bob Thornton	- Private Radio	(2 db CD)
Blink 182	- Take Off Your Pants...	(2 db CD)
The Charlatans	- Wonderland	(2 db CD)
Eels	- Souljacker	(2 db CD)
Limp Bizkit	- New Old Songs	(2 db CD)
Noir Desir	- Des Visages Des Figures	(2 db CD)
Rammstein	- Mutter	(2 db CD)
Ryan Adams	- Gold	(2 db CD)
Sting	- All This Time	(2 db CD)
Sum 41	- All Killer No Filler	(2 db CD)
Therapy	- Shameless	(2 db CD)
Zucchero	- Shake	(2 db CD)

Warner

Linkin Park	- Hybryd Theory	(3 db CD)
Staind	- Break The Cycle	(3 db CD)
Tori Amos	- Strange Little Girls	(3 db CD)

1. '92 július .....elfogyott
2. '92 augusztus ....elfogyott
3. '92 szeptember .....elfogyott
4. '92 október .....59 Ft
5. '92 november .....elfogyott
6. '92 december .....elfogyott
7. '93 jan.-febr. ....elfogyott
8. '93 március .....elfogyott
9. '93 április .....elfogyott
10. '93 május .....elfogyott
11. '93 június .....elfogyott
12. '93 július .....elfogyott
13. '93 augusztus ....elfogyott
14. '93 szeptember .....elfogyott
15. '93 október .....77 Ft
16. '93 november .....85 Ft
17. '93 december .....85 Ft
18. '94 jan.-febr. .....85 Ft
19. '94 március .....97 Ft
20. '94 április .....97 Ft
21. '94 május .....97 Ft
22. '94 június .....97 Ft
23. '94 júl.-aug. .....97 Ft
24. '94 szeptember .....125 Ft
25. '94 október .....125 Ft
26. '94 november .....125 Ft
27. '94 december .....125 Ft
28. '95 jan.-febr. .....125 Ft
29. '95 március .....125 Ft
30. '95 április .....125 Ft
31. '95 május .....125 Ft
32. '95 jún.-1/2 júl. ....150 Ft
33. '95 1/2 júl.-aug. ....150 Ft
34. '95 szeptember .....150 Ft
35. '95 október .....150 Ft
36. '95 november .....150 Ft
37. '95 dec.-1/2 jan. ...150 Ft
38. '96 1/2 jan.-febr. . .elfogyott
39. '96 március .....165 Ft
40. '96 április .....165 Ft
41. '96 május .....165 Ft
42. '96 jún.-1/2 júl. ....165 Ft
43. '96 1/2 júl.-aug. ....165 Ft
44. '96 szeptember .....165 Ft
45. '96 október .....165 Ft
46. '96 november .....165 Ft
47. '96 dec.-1/2 jan. ...165 Ft
48. '97 1/2 jan.-feb. ....178 Ft
49. '97 március .....178 Ft
50. '97 április .....178 Ft
51. '97 május .....178 Ft
52. '97 jún.-1/2 júl. ....178 Ft
53. '97 1/2 júl.-aug. ....178 Ft
54. '97 szeptember ....178 Ft
55. '97 október .....195 Ft
56. '97 november .....195 Ft
57. '97 dec.-1/2jan. .....195 Ft
58. '98 1/2jan.-febr. .....195 Ft
59. '98 március .....195 Ft
60. '98 április .....225 Ft
61. '98 május .....225 Ft
62. '98 júni.-1/2 júli. .....225 Ft
63. '98 1/2 júli.-aug. .....225 Ft
64. '98. szeptember .....225 Ft
65. '98. október .....225 Ft
66. '98. november .....225 Ft
67. '98. dec.-'99. jan. .....225 Ft
68. '99. február .....250 Ft
69. '99. március .....250 Ft
70. '99. április .....250 Ft
71. '99. május .....250 Ft
72. '99. jún.-1/2 júl. ....250 Ft
73. '99. 1/2 júl.-aug. .....250 Ft
74. '99. szeptember .....250 Ft
75. '99. október .....250 Ft
76. '99. november .....250 Ft
77. '99. dec.-2000. jan. .250 Ft
78. 2000. február .....275 Ft
79. 2000. március .....275 Ft
80. 2000. április .....275 Ft
81. 2000. május .....275 Ft
82. 2000. jún-1/2 júl. ...275 Ft
83. 2000. 1/2 júl-aug. ..275 Ft
84. 2000. szeptember ..275 Ft
85. 2000. október .....275 Ft
86. 2000. november ...275 Ft
87. 2000. dec-'01.jan ...275 Ft
88. 2001. február .....305 Ft
89. 2001. március .....305 Ft
90. 2001. április .....305 Ft
91. 2001. május .....305 Ft
92. 2001. júni.-1/2 júl. ..305 Ft
93. 2001 1/2 júl-aug. ...305 Ft
94. 2001 szeptember ...305 Ft
95. 2001 október .....305 Ft
96. 2001 november ....305 Ft

SONY

Rob Zombie

Rock, düh, agresszió, humor, szex, gyors autók, halálfejek, vad csajok és démonok újra együtt - Rob Zombie vadonatúj albumával, a "The Sinister Urge"-dzsel sem okoz csalódást az érte élőknek és halóknak. Az indusztriális pszicho-cyberpunk voodoo főpapjának bizarr zenéje teljességgel leírhatatlan: metal, punk, funk, hardcore, dancefloor, és reggae egyaránt szóhoz jut benne, merthogy ez a "víziója".

Horrorméger

A Robert Cummingsként született Rob Zombie már gyerekként kultikus horror filmeken (pld. "Faster Pussycat", "Texas Chainsaw Massacre") nevelkedett a televízió képernyője előtt. Később - New Yorkba költözve - dolgozott motoros küldönckent, egy pornó magazin művészeti vezetőjeként, illetve a klasszikus, gyerekeknek szóló tévésorozat, a "Pee-wee's Playhouse" produkciós asszisztenseként, majd életet lehelt saját zenekarába, a White Zombie-ba (nevüket egy 1932-es Lugosi Béla horror filmből kölcsönözték). 1998 közepén aztán Rob elkészítette bemutatkozó szólóalbumát, a "Hellbilly Deluxe"-ot, s amikor ebből a megjelenés hetében több fogyott el, mint akármelyik korábbi White Zombie lemezből előzőleg, úgy döntött, hogy feloszlatja csapatát. Ezt követte 1999 őszén remix albuma, az "American Made Music To Strip By". **"Nagyon unalmasnak találom az olyan albumokat, amin csak gitár, basszus és dob van. Ennél többre törekszem; az experimentális hangzásra."** Így aggatták rá muzsikájára az indusztriális go-go meghatározást. **"A technológia egy csomó ajtót nyitott meg a zenében, engem pedig újra komponálásra ösztönzött. Akármilyen őrült szarságot megcsinálhatsz mostanság. Például, ha a "Hands Of Doom" dalom fő riffjét vesszük, az nem egy gitár volt, hanem egy drótkötélpályás felvonó samplerezett hangmintája egy James Bond filmből, és tisztára olyan érzést keltett, mintha egy gitár lett volna. Ilyen típusú zenei szarságokra is kapható vagyok."**

2001. november 13-a Rob Zombie szempontjából a Feltámadás Napja, elvégre ekkor bocsátották kereskedelmi forgalomba legfrissebb albumát, a "The Sinister Urge"-öt. Ezen ismételten a tripla platina "Hellbilly Deluxe" producerével, Scott Humphrey-val dolgozott. **"Most, hogy a banda együtt van egy ideje, sokkal előbb és nyersebb a hangzásunk. Sokkal változatosabban, gördülékenyebben szólunk."** Mellesleg különböző heavy metal ikonok is nevüket adták az anyag egyes tételeihez, köztük Ozzy Osbourne ("Iron Head"), a Slayer-es Kerry King ("Dead Girl Superstar"), valamint az egykori Mötley Crüe dobos, Tommy Lee illetve a Beastie Boys-os DJ Mix Master Mike az előzőekben említett mindkét számból kivették a részüket. És végül, de nem utolsó sorban a Limp Bizkit scratchere, DJ Lethal is eleget tett a felkérésnek a "(Go To) California"-ban, továbbá arra sem volt még soha példa, hogy egy harmincfős nagyzenekarral dolgozzon ("Bring Her Down"). Első kislemezének valamiért mégis a "Feels So Numb"-ot választotta.

Az albumon egyébként szerepel egy "House Of 1000 Corpses"-ra keresztelt darab is, ami megegyezik Mr. Zombie kiadásra váró első horror filmjének címével, bár ez a dal nem került be a filmbe. **"Filmet rendezni - gyerekkorom óta erről álmodoztam. Ez egy óriási, kalandokkal teli új világ a számomra. Mindig is úgy képzeltem el magam, mint aki olcsó költségvetésű kisfilmeket készít egy kultikus közönség számára."** Az Universal Pictures végül is megijedt és visszamondta a film megjelentetését, mivel túl sok volt nekik a véres belső szervek látványa és a durvaság. A Universal Pictures elnöke, Stacey Snider akkor döntött így, amikor megnézte a film még nem végleges verzióját. **"Sokkot kellett volna kapnom emiatt, de nem tettem. Mindig is hülye választásnak tűnt a Universal Studios számára filmet készíteni. Mindenki azt mondta, hogy 'Olyan bizarr, hogy náluk jön ki ez a mozi. Nagyon elb.szott és hozzájuk nem illő'. Szerintem is ez volt az igazság."** Mindezek tudatában már senki sem döbben meg azon, hogy a sátán- és rockellenes gyülekezetek énekesünket egy undorító pestisként emlegetik, aki megfertőzi ártatlan gyermekeiket. Hogy ez most jó vagy rossz reklám-e a számára? **"Egy párszor volt problémám emiatt. A legmókásabb dolog, amikor olyan leveleket kapok egyes lemezboltok tulajaitól, hogy 'Nem árusíthatjuk ezt a lemezt, mert felháborítja az evangélista gyülekezetünket, a vallásos fundamentalistáinkat bosszantják a posztereid'. Ezt nagyon mulatságosnak találom. Mindig is jót szórakozom azon, mikor megkérdezik tőlem, 'Tényleg az ördögöt imádod?'. Pedig azt sem tudom, hogy ez mit jelent..."**

A lemezmegjelenés után Rob és Ozzy Osbourne közös turnéba vágták fejszéjüket. (**"Miután olyan sokáig a filmezéssel valami teljesen eltérőt csináltam, most visszatérve a zenéhez, nagyon könnyűnek tűnik az egész. Ez a film újra teljesen feltöltött, már alig várom, hogy újra útra keljek."**) A Night Of Merry Mayhem fedőnév alatt. A harminchárom várost érintő, körút előzenekarainak a Mudvayne-t, illetőleg a Soilt választották, mellesleg a portya eredetileg Black Christmas Tour név alatt futott volna, de a szeptember 11-ei tragikus események miatt kénytelenek voltak áttérni az A Night Of Merry Mayhemre.

- Ozzy-nak és neked is most jött ki új albumotok, ennél jobb alkalom nem is kínálkozhatott volna egy közös turnéra...

Rob Zombie: - Mindig is jó ötletnek tűnt, de a terveinket sohasem tudtuk összeegyeztetni. Ezúttal viszont tökéletesen passzolt minden. És az a tény sem elhanyagolható, hogy a menedzseremnek volt egy futó kapcsolata Ozzy feleségével (haha)...

- Mire számíthatunk az új turnéval kapcsolatban?

Rob: - Törpékre. Egy csomó törpére.

- Megkönnyebbülsz most, hogy új számokkal kelsz útra? Egyáltalán mennyire tud fárasztó lenni a régi slágerek játszása?

Rob: - Egyáltalán nem. Számomra mindig azokat a dalokat a legszórakoztatóbb játszani, amiket az emberek szeretnek. Ha előveszek egy új nótát, és az nem kap jó reakciókat, biztos, hogy nem fogom újra játszani. Mivel a közönség a saját pénzét adja nekem, azért vagyok, hogy szórakoztassam őket. Azokat a dalokat kell elővenni, amit hallani akarnak. Lehet, hogy eljátszottam már kétmilliószor, de ők élőben még csak egyszer vagy kétszer hallották.

- Színpadon egy hatalmas ijesztő kísértet vagy, aki állandóan készen áll a partizásra. Az egészet csak a show kedvéért csinálod?

Rob: - Kezdetben tényleg tele voltam gyűlölettel, és ha börtönbüntetés nélkül megölhettem volna azokat, akiket akkoriban utáltam, gondolkodás nélkül megtettem volna. Mára kialakítottam a saját világomat, amiben élni tudok, ezt élvezem, és már nem is gyűlölöm az embereket.

Bánfalvi Ákos

The Mission

Wayne Hussey-t az ágyból rángattam ki ezen a ködös reggelen... már tárcsáztam, amikor elgondolkodtam azon, hogy vajon angol, vagy magyar idő szerint gondolta a menedzsment a tíz órát..., de már mindegy volt, a felesége már hallózott a telefonba. Hát elmondtam, ki vagyok, és mit szeretnék, majd öt perc csend után Wayne szólt hozzám, igencsak álmos hangon..., újabb öt perc kávészünetet kért, aztán elkezdhettünk beszélgetni.

Először is, kérlek, mesélj nekem a gyerekkorodról!

Bristolban születtem, és ott is éltem tizenhét éves koromig - tizennégy évesen játszottam egy zenekarban -, amikor is Liverpoolba költöztünk. Egészen addig focista akartam lenni, mint minden kisgyerek, de akkor megláttam a T. Rexet Marc Bolan-nel a TV-ben, és akkor elhatároztam, hogy inkább popsztár leszek, mert az könnyebbnek látszott, ha-ha! Nagyjából így kezdődött. Liverpoolban megint elkezdtem zenélni, ez a hetvenes évek végén volt. Aztán elkezdtünk lemezeket felvenni és kiadni.

Mi volt az első zenekarod?

Ó, Jézusom..., az első zenekarom egy iskolai banda volt, akikkel a suli halljában játszottunk időnként ebédidőben. Rough Justice-nak hívták a zenekart. Nem voltunk nagyon ismertek..

És hogyan csatlakoztál a Dead or Alive-hoz?

Ahogy említettem, Liverpoolban voltam, fellépegettem és lemezeket vettem fel különböző zenekarokkal. Az első ottani csapatom neve - akikkel slágerlistás dalunk is volt - Pauly, Mary and the Invisible Girls volt. Amikor feloszlottunk, Pete Burns megkeresett és felkért, hogy lépjek be a Dead or Alive-ba..., és én mentem! Eltöltöttem velük két évet, felvettünk néhány dalt, aztán a Sonyval kötöttünk szerződést, amit akkor még CBS-nek hívtak. Elkezdtük felvenni a lemezt, aminek fura módon a fiatal Dave Alain volt a hangmérnöke. Szóval az album munkálatai alatt hagytam ott a zenekart, leginkább azért, mert a legtöbb dalt én írtam, a gitárjátékomat mégis átrakták szekvenszerekre, ami a lemezen nem hangzott túl jól, ráadásul az elveim ellen való is volt, hát kiléptem. Aztán néhány héten belül..., vagyis abban az időben, amikor mi vettük fel az albumot a Sonynál, a Systers of Mercyt éppen csábította magához ez a kiadó. Ők új gitárost kerestek, és valaki a Sonytól engem ajánlott nekik, tudván, hogy épp kiszálltam a Dead or Alive-ból. Így hát Andy felhívott, én találkoztam velük..., a többi pedig már történelem!

Tartod még a kapcsolatot Andyvel?

Nem igazán. Tavaly találkoztunk Bristolban, egy fesztiválon játszottunk mindketten, köszöntünk, de nem nagyon volt mit mondanunk egymásnak.

És mi történt a Mission eredeti tagjaival?

Simon 1990-ben lépett ki, egy amerikai turné alatt, illetve egész pontosan éppen Kanadában jártunk. Most Seattleben él, nős, nemrég született meg az első gyerekük, számítógépekkel dolgozik, és nagyon boldog. Sosem volt igazán elkötelezett zenész, mármint zenélni nagyon szeretett, de minden egyéb, ezzel járó dolgot nagyon utált. Például turnézni, interjúkat adni stb. Azért egy kis időnek el kellett telnie, míg elhatározta magát, de várható volt, hogy egyszer abbahagyja. Pár évvel ezelőtt találkoztunk Seattle-ben, amikor ott játszottunk, feljött a színpadra és eljátszott velünk néhány dalt, ami nagyon jó érzés volt. Mick, a dobos most megint Leeds-ben él - ott is született -, és ha jól tudom, sofőrködik. (Kamionsofőr volt, mielőtt zenekarokban kezdett játszani.). Emellett klubokban Dj-skedik. Szóval visszatért a régi életéhez, és ő is nagyon boldog. Nem találkozunk túl gyakran, de Craig-gel sűrűbben látják egymást, hiszen egy városban laknak.

És mit tudsz a régi rajongóidról, az úgynevezett "eszkimók"-ról? Létezik még egyáltalán ez a csoport?

Nem igazán. Tudod, néha-néha még találkozom velük, megnéznek minket egy-egy koncerten, de már nem követnek mindenhová, mint annak idején. Tudod, már munkájuk, családjuk van, már nem tehetik meg. Egy-egy koncertre azért még eljönnek, amikor turnézunk. De hát már negyven évesek..., na jó, harminc és negyven között!

Ha jól tudom, a legutóbbi soralbumotok a '96-os Blue volt. Mi történt veled/veletek azóta?

A Blue után a zenekar igencsak leeresztett, és egyikünk sem volt már igazán lelkes a Mission iránt. Egyfajta lassú halál volt, tudod. Akkor elhatároztam, hogy OK, ennyi elég volt. Én már igazából előbb abba szerettem volna hagyni, de nem akartam, hogy én legyek a zenekar halálának az oka, hiszen akkor azt pusztítottam volna el, amiért évek óta dolgoztam. Úgyhogy úgy döntöttem, összetartom a csapatot és kimászunk a kátyúból. A Blue album és az azt követő turné idején már én is abba a helyzetbe kerültem, hogy azt mondtam, OK, megyek és kipróbálok valami mást, valami újat. Szóval feleségemmel és a lányommal Amerikába mentünk, Kaliforniába, és egy ideig filmzeneket írogattam. Aztán producerkedtem is egy kicsit, elkészítettem néhány remixet egy Cleopatra nevű label számára, akik a hetvenes és nyolcvanas évek slágereinek újrakeverésére specializálódtak. Ezt egy darabig élveztem, egész addig, amíg munkává nem vált. Hiányzott az, hogy a saját számaimat írhassam. Ezt körülbelül háromnégy évig csináltam, amikor is Craig felhívott - 1999-ben -, hogy kaptunk egy felkérést, hogy menjünk Amerikába turnézni. Tulajdonképpen azóta nem koncerteztünk odaát, hogy Simon kilépett. Akkor én épp súlyos személyes problémákon mentem keresztül, és arra volt szükségem, hogy valami mást csinálhassak, ami eltereli a gondolataimat, szóval Craig a legjobbkor hívott. Ugyanakkor

"nem hiszek a megbánásban"

készültem el a Greatest Hits - Resurrection (Feltámadás) albummal, szintén a Cleopatra label számára, és akkor azt gondoltam, ez lesz az utolsó dolog, amit a Missionnel kapcsolatban csinálni fogok. De teljesen véletlenül Craig pont akkor hívott fel, amikor végeztem azzal a lemezzel, így nem csak az albumot, de a turnét is Ressurection-nek neveztük el. Ez a CD tulajdonképpen én vagyok, nem a zenekar, mint olyan, mert ez nem egy Mission album, ez inkább egy "Wayne Hussey feldolgoz néhány Mission dalt" album. Csak én és a számítógép.
Elkezdtünk próbálni az amerikai turnéra, meghallgattuk újra a régi dalokat, hogy felfrissítsük őket, és Craig meg én rögtön a legelejétől könnyedén tudtunk újra együtt dolgozni. Sokat változtunk persze az idők során, és sok mindent átgondoltunk. De ahogy újra elkezdtünk zenélni, nagyon élveztük és nagyon jól is ment, úgyhogy elhatároztuk, hogy nem állunk meg. Először Európába mentünk, aztán a következő évben az egész világot bejártuk, mindezt új album és lemezkiadói támogatás nélkül!

Arra emlékszel, mikor Magyarországon játszottatok?
1990-ben?

Kétszer is jártatok itt!
Tényleg?

Igen! Az emlékezetes volt, amikor épp a taxissztrájk zajlott...
Igen, arra emlékszem! Valami nagy helyen játszottunk... és gyönyörű volt a város, Budapest! Fent laktunk a hegyen a, ...hát a hotel nevére már nem emlékszem, de gyönyörű volt a hotel is, viszont az egyik hídon blokád is volt. Totális káosz, ha-ha! Több napig voltunk ott, emlékszem, és jól éreztük magunkat, bár az országból is nehéz volt kijutni a taxisok miatt!

Viszont ha jól tudom, életetek első koncert turnéján a The Cult előzenekaraként vettetek részt. Azóta Craig és Scott is játszott a Cult-ban..., milyen viszonyban vagytok velük?
Jó. Valahányszor találkozunk, mindig jól kijövünk. Bár nem láttam Ian-t már több éve, Billy-t pedig kb. egy éve, amikor eljött egy bulinkra. Craig és Scott viszont nagyon jóban van velük, Craig, pl. nemrég elment Leeds-be és együtt bulizott velük - igaz, Billy már nem iszik egy ideje. Scott pedig Tokióban töltött el velük pár napot, amikor ott játszottak. Persze volt egy kis ellenérzés, amikor ők is újra összeálltak, és nem hívták Craig-et és Scott-ot, de valószínűleg ezért találta ki Craig, hogy hozzuk össze újra a Missiont. Hamar belátta, hogy az üzlet az üzlet, tudod, a Guns N Roses-os fiút (Matt Sorum - BT.) kérték fel dobolni, mert így jobban megérte nekik.

Azt szeretném megtudni, hogy melyik a mindenkori kedvenc Mission dalod?
Mindenkori kedvenc Mission dalom? Ajjaj... (hosszan gondolkodik) Az egyik mindenképpen a Tower of Strength, egyrészt azért mert rengeteg emberhez eljutott, hiszen egyszerű a dallam, egyszerű a szöveg, és ezért sokakat megérint, másrészt pedig ez volt az egyik legnagyobb slágerünk. Nagyon jó érzés olyan dalt írni, ami sok emberhez elér, erre nagyon büszke is vagyok! A másik pedig a Like a Child Again, ami egy szerelmes dal, és ilyet elég nehéz úgy írni, hogy ne rakd tele klisékkel. Azt hiszem, ez sikerült, ráadásul a zene is nagyon jó lett!

És melyik volt szerinted a legsikeresebb albumotok?
Eladás szempontjából természetesen a Carved in Sand album volt a legjobb, de nekem az a véleményem, hogy bár az első oldal nagyon jó, a második nem igazán egységes. Abban az időben felvettünk egy csomó más nótát is, ami végül a Grains of Sand album anyaga lett. Az volt a baj, hogy a kiadó kérésére, illetve a management és a rajongók bevonásával, beleszólásával válogattuk össze a dalokat a Carved in Sand-re. Egyébként nem bánom, mert nem hiszek a megbánásban, csak úgy gondolom, hiba volt, és sokkal erősebb album lehetett volna, ha az első megérzésemre hallgatok, és úgy választom ki a dalokat. Ez volt a világszerte legtöbb példányban eladott albumunk, de ezzel a lemezzel le is zártunk egy fejezetet az életünkben. Akkor már három anyagunk jelent meg - illetve négy, ha a First Chaptert is számoljuk -, és néhány dolog egy kicsit formálisan működött addigra. Ha viszont azt nézzük, hogy melyik albummal értünk el a legtöbbet, akkor a God's Own Medicine-t kell megemlítenem, mert az volt az első lemezünk, új zenekarként azzal mutatkoztunk be. Nagyon odavagyok érte, izgalmas idők voltak, amikor készült, aztán ahogy elkezdtünk általa sikeresek lenni, és mivel a legtöbb dalt már egy ideje játszottuk élőben, ezért nagyon gyorsan fel is tudtuk venni. Még mindig nagyon jó érzésekkel gondolok rá vissza, és sokat köszönhetünk neki.

OK, akkor most irány a jelen és a jövő! Nem olyan régen a HIM-mel turnéztatok. Hogy jött a felkérés, és hogy sikerült a turné?
Nagyon jól! Az egész ott kezdődött, hogy tavaly egypárszor együtt játszottunk velük fesztiválokon. Sokat beszélgettem Ville-vel, meg persze esténként együtt ittunk, nagyon jól kijöttünk, szinte már testvérekként. Telefonon és e-mailben tartottuk a kapcsolatot utána, és az is felmerült, hogy szívesen énekelne az új albumunkon, de sajnos nem tudtuk összeegyeztetni az időbeosztásunkat. Aztán nekik megjelent a lemezük, amit elkezdtek reklámozni, és amikor összeállt a németországi turnéterv, akkor jelentkeztek, hogy ha akarunk, akkor mehetünk velük. Mi igent mondtunk. Tudtuk, hogy kemény meló lesz, hiszen egy csomó fiatal lány van az ő közönségükben, akik kifejezetten Ville kedvéért jönnek el, nem biztos, hogy kíváncsiak ránk... plusz, egy csomó ember az ő rajongóik közül soha nem is hallott rólunk. De összességében véve nagyon jól sikerült, bemutatkoztunk egy új generációnak, akik lemezeket vesznek, koncertekre járnak és szeretik ezt a fajta zenét, egyszóval szereztünk egy csomó új rajongót. Németországban például nagyon jó volt a visszhangunk, és ez pont jókor jött az új album megjelenése előtt! Mindemellett remek móka is volt, törődtek velünk és jól kijöttünk mindenkivel. Azt hiszem, elértük azt, amit ezzel a turnéval el akartunk érni.

OK Wayne, akkor kérlek, mondj nekünk pár szót az új albumról!
Tizennégy dal található a lemezen. Tavaly augusztusban kezdtük el felvenni, az első négy-öt napban a basszust és a dobokat rögzítettük. Aztán decemberben mentünk vissza legközelebb, újabb nyolc-kilenc napra, aminek az eredménye közel harminc felvétel lett. Azt én magammal vittem Amerikába, a saját stúdiómba, ahol a gitáron, az éneken és a billentyűkön dolgoztam, és összeraktam a darabokat. Tudod, amikor bevonultunk a stúdióba, egyetlen egy dalunk volt készen, a többi csak darabokban létezett. Ezeket összerakni elég hosszadalmas volt, ráadásul még nem is csináltunk ilyet ezelőtt. Scottnak például fogalma nem volt előre, hogy mit fog játszani. Már egészen az elején megvoltak az ötletek a fejemben, minden egyes dalról tudtam, hogy mit akarok belőle kihozni..., így vettük fel őket, aztán én Kaliforniában áprilisig dolgoztam rajta, majd kivettem egy hónap "szabadságot"..., illetve más projecteken dolgoztam, aztán nyáron újra összeültünk és befejeztük a felvételeket. Majd újra Angliába jöttünk, megkevertük és elvégeztük rajta az utolsó simításokat.

Megtudhatunk valamit a szövegekről is?
Tudod, a dalok most is, mint mindig, arról szólnak, hogy éppen hol tartok az életemben, érzelmileg és fizikailag is. Úgy gondolom, ez most pozitívra sikerült, ami a szövegeket illeti, hiszen életem egy nagyon jó periódusát élem, az elmúlt év igen-igen jól sikerült, és ezt írtam ki magamból a szövegekben...

Milyen zenéket hallgatsz manapság?
Igencsak eklektikus zenei ízlésem van, de például egyik nagy kedvencem Frank Sinatra, őt rengeteget hallgatom. A klasszikus zenét is nagyon szeretem, és vezetés közben ilyen adókra van hangolva a rádióm, mert ez a zene megnyugtat. Persze időnként az alternatív sávokra is ráállok, mert ott is lehet találni jó zenéket. A Massive Attack, Björk is bejön, utóbbinak imádom az új albumát. De itt van még PJ Harvey, a Radiohead, az Oasis és a Portishead is... Nincsenek stílusbeli kikötéseim, csak jó zene le-

A használt dobok üzlete!!!

CORD-ON STÚDIÓ

Nagyon olcsón kínálunk:
dobszereléseket, cintányérokat,
egyes részeket stb. ...

Készpénzért vásárolunk!!!

Nézz be hozzánk, vagy telefonálj: 31-29-549

Cord-On Stúdió
1067 Budapest, Szondi u. 15. Nyitva: 10.30-17.00-ig
E-mail: cordonstudio@hdsnet.hu

Judas Priest '77-'79

Megérkezett a második négyes csomag, és ez a Judas Priest CBS-nél eltöltött első időszakát fedi le. (Az elsőről lásd írásunkat a Rockinform 93. számának 11. oldalán.) Ez alkalommal a 'Sin After Sin', a 'Stained Class', a 'Killing Machine' és a fantasztikus koncert az 'Unleashed In The East' kerül terítékre. A zenekar egész történetét tekintve ez az időszak volt a legtermékenyebb. Ez nem véletlen, hiszen ekkor már felszálló ágban volt a Priest, ha még nem is számítottak vér profiknak, már komoly tapasztalatokra tettek szert ennek az évtizednek a végére.

'SIN AFTER SIN' ('77)

Több szempontból is rendhagyó ez a lemez... A 'Sin After Sin' volt az első albuma a csapatnak, amelyet már a CBS kiadó védőszárnyai alatt készített el, másrészt ebben az időszakban nem volt dobosuk, és - első és utolsó alkalommal - session zenésszel dolgoztak a fiúk. Alan Moore hirtelen távozása után Simon Phillips segítette ki Tiptonékat. A próbákra a Londontól nem messze található Pinewood Studios-ban került sor. A dolog érdekessége, hogy itt készültek a James Bond és Supeman c. filmek hanganyagai, valamint, hogy a környéken az egyetlen szállás egy apácazárda volt (a nővérek szoba kiadással jutottak némi mellékeshez), ahová a metal (bár akkoriban inkább még "csak" hard rock...) brigád rövid úton be is vette magát. Az egyetlen ok, amiért az apácák szállást adtak a zenészeknek, az az volt, hogy a Judas Priest név miatt azt hitték, hogy egyfajta vallásos társaságról van szó. A vezető apáca még meg is kérte a zenekart, hogy játsszanak a garden partijukon is...

Az album egyik érdekessége, hogy a producer a Deep Purple basszusgitárosa, Roger Glover volt. A felvételek egyébként a londoni Ramport Studios-ban zajlottak, amely a The Who zenekar sajátja volt. Glovernek köszönhetően a hangzás meglehetősen "finom", semmi karcosság, ezért komoly meglepetés érheti azokat a gyanútlan rajongókat, akik csak a '80-as években, ne adj Isten csak a '90-es években ismerték meg a zenekart.

Mindettől függetlenül itt már olyan örökérvényű Priest dalokat találunk, mint pl. a "Sinner", a "Starbreaker", vagy a Joan Baez-átirat, a "Diamonds And Rust", de nem szabad elfeledkeznünk a Slayer által feldolgozott "Dissident Aggressor"-ról sem. Bónuszként felkerült a kissé Uriah Heep-ízű, "Race With The Devil" című dal, amely egy jam-session eredménye. Némileg zavaró viszont az ezt követő koncert tétel, a "Jawbreaker", amelynek semmi köze ehhez az időszakhoz (a '84-es 'Defenders Of The Faith' c. albumon jelent meg). Ezért kár, érdemes lett volna inkább egy a '70-es évek végéről származó koncert dalt elővenni.

8 + 2 dal, 47'46"

'STAINED CLASS' ('78)

A 'Sin After Sin' album turnéjára már nem tartott a zenekarral Simon Phillips, és ezzel megnyílt a lehetőség Les Binks (James Leslie Binks) előtt, hogy két stúdió- és egy koncertlemez erejéig a zenekarban kamatoztassa tudását. Visszatekintve az összes Priest korongra, bizonyosan Les volt az a dobos, akinek játéka a legérzelemdúsabb mind között. Roger Glover jó barátja volt, és pl. a Roger Glover and Friends projektben többek között David Coverdale-lel, Ronnie James Dio-val játszott a '74-es 'Butterfly Ball' c. lemezen.

A 'Stained Class' idejében már az USA-ban is igen népszerűek voltak Downingék, hiszen a REO Speedwagon és a Foreigner előzenekaraként eljutottak egészen a nyugati partig, valamint a Day On The Green fesztiválon játszottak a Led Zeppelin előtt is. (Két nap alatt százhúszezren (!) látták-hallották őket.)

Nem véletlen, hogy hihetetlen lendületben volt ekkor a Judas Priest, nem is tököltek sokat, és Dennis MacKay producer vezetésével, a Chipping Norton stúdióban rögzítették soron következő albumukat. Itt is találunk igazi nagy "slágereket", ott van mindjárt a nyitó "Exciter", vagy a "Beyond The Realms Of Death", amely egy haldokló balladája. Ez utóbbi mind a mai napig a koncertprogram része... Egy dalt - a "Better By You, Better Than Me" - James Guthrie producerelt, amely egy Spooky Tooth szerzemény, és lehetséges kislemezes dal gyanánt, a lemez munkálatainak befejezése után rögzítette a csapat. Telitalálatnak bizonyult, ugyanis tizenkét évvel a 'Stained Class'-en történt megjelenése után bíróság elé citálták a csapatot, mivel két nevadai fiatal öngyilkosságot követett el, közvetlenül e lemez meghallgatása után, és ezzel a számmal hozták összefüggésbe a fiatalok tettét...

Az újra masterizált CD-re felkerült a "Fire Burns Below", amely egy dob szekvenciára épül, amit meghagytak eredeti kidolgozatlan formájában, és erre játszottak rá némi akusztikus- és szólógitár részt. Zárásként pedig az ominózus "Better By You, Better Than Me" korai koncertváltozatát hallgathatjuk. Szimpatikus, hogy nem javítgatták ki a hibákat.

9 + 2 dal, 54'18"

'KILLING MACHINE' ('79)

Még '78-ban rögzítették ezt az albumot, ám megjelenésére az új esztendőben került sor. Hihetetlen a munkatempó, mert ne felejtsük el, hogy két stúdiózás között bejárták szinte az egész világot. S mégis ez az egyik legváltozatosabb lemezük, és ezt nem csak azért írom, mert a belső borítóban is valami hasonló áll. E sokszínűségnek köszönhető az, hogy a jópár fantasztikus szám közül nem mind lett olyan ismert és kedvelt a rajongók körében, mint ahogy az megillette volna. A bőség zavara...

Ezúttal már a teljes egészében James Guthrie kezében volt a karmesteri (pontosabban a produceri) pálca. A végeredmény pedig az egyik legjobb Priest anyag, amely segítségével olyan TV-show-kba is bekerültek, amelyekbe addig elképzelhetetlen lett volna, hogy talpig bőrbe öltözött metal fejek feltűnjenek. Ebben az időszakban valós veszélye volt annak, hogy társadalmilag elfogadottá válik a heavy metal műfaj.

Ez nem véletlen, ugyanis, ha bárki meg akarja lágyítani egy nőismerőse szívét, tegye csak fel a "Before The Down"-t, és nyert ügye van. Következő lépésben jöhet az "Evening Star", és a hölgy el is indult a lejtőn... Egy-két hét és már szeretni fogja a kemény muzsikát, és némi gyakorlással a záró, igen nyers "Evil Fantasies" sem áll majd távol tőle.

A bónuszok ismét időugrást hajtanak végre, mivel a "Fight For Your Life" valójában a 'Deffenders...' albumon található "Rock Hard Ride Free", csak egy korábbi demo változatban. Kimondott érdekesség, nagyon jó hogy megjelent, de talán érdemesebb lett volna a maga korszakában elhelyezni. Ugyanez érvényes a záró "Riding On The Wind" élő változatára is!

11 + 2 dal, 45'58"

'UNLEASHED IN THE EAST' ('79)

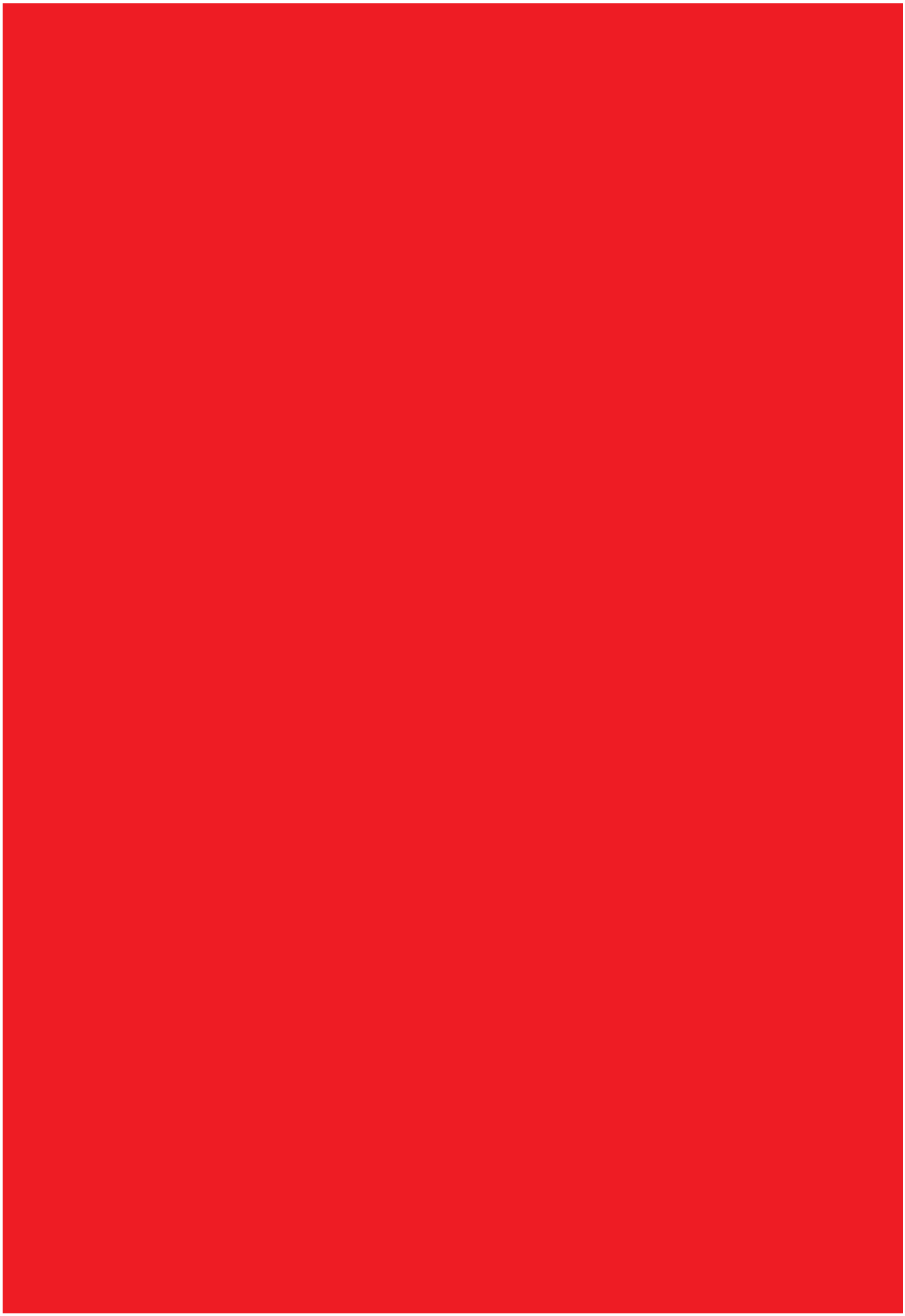

A Tom Allom producerelte koncert album az első az eddig megjelent három élő Priest lemez közül. Abszolút kordokumentum, emellett sodró anyag, főleg így, hogy most a remasterrel jól felturbózták a hangzást. Be kell vallanom, hogy mindig is elégedetlen voltam a bakelit változat soundjával - persze érte "haragudtam", nem ellene! -, ám most helyükre kerültek a dolgok. Mai füllel hallgatva is megállja a helyét ez a felvétel, és mégsem vesztette el azt a sajátos ízét, amely legelső megjelenésekor már a sajátja volt. Abszolút telitalálat, attól pedig végképp padlót fog a rajongó, hogy most még plusz négy tétel (Rock Forever, Delivering The Goods, Hell Bent For Leather, Starbreaker) felkerült a végére, amelyek szintén a '79-es Killing Machine/Hell Bent For Leather turné japán bulijain lettek rögzítve. Nem véletlen, hogy a világ egyik legsikeresebb metal koncertlemeze lett az évek során...

9 + 4 dal, 60'57"

Zárásként még annyit, hogy a tizenkét "férőhelyes" dobozhoz az első körben dombornyomásos borítóval jár a négy CD!

Deni

POWER SOLUTION

A professzionális megoldás

BOSE

Hangstúdió

Budapest VIII., József krt. 19.

Tel.: (36-1) 266-1862, 484-0247, 267-5412

M-1000 P-3200 S-4000

interM

megjelent • megjelent • megjelent • megjelent • megjelent • megjelent

Szakács Gábor:

„Maradsz, aki voltál (?)"

A Gesarol és a P. Mobil története

A 2001-es FRANKFURTI KÖNYVVÁSÁRra MEGHÍVOTT KIADVÁNY!

A kiadvány 2.400 Ft-os áron kapható a jobb boltokban, illetve a következő címen megrendelhető (pkg. kb. 180 Ft):
1163 Bp., Sasvár u. 52. Tel.: 403-10-86

FEAR FACTORY: DIGITAL CONNECTIVITY

DVD/HOME VIDEO

MÁR A BOLTOKBAN!

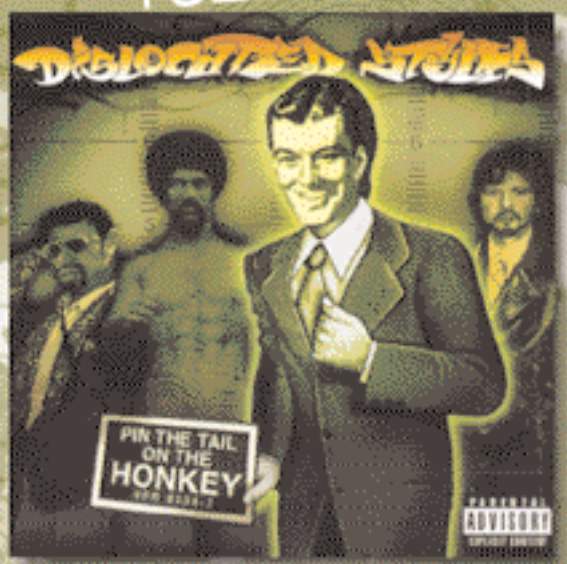
A zenekar összes videóklipje, koncertvideók és 8 eddig kiadatlan audio felvétel!

RECORD EXPRESS

ROADRUNNER RECORDS

AZ IGAZI TÜZES KOKTÉL!

Dislocated Styles:

Pin The Tail On The Honkey

ROADRUNNER RECORDS

CD/MC

RECORD EXPRESS

NEMESIS
Külföldi visszhang

A hazai progresszív metal bandák egyik legígéretesebbjének, a Nemesis-nek a nagyszabású terveiről egyik nyári számunkban már részletesen beszámoltunk. A zenekar azóta átfogó offenzívába lendült, és széleskörű promóciós tevékenységének meg is lett - az elsősorban külföldi - visszajelzése. Az együttes mindezek tetejébe egy olyan szereplési lehetőség birtokába jutott, amit Oscar-osan szólva bátran nevezhetünk a nyugati karrier előszobájának is. Az elmúlt időszak eseményeit a gitáros, Fábi foglalta össze.

- Nem olyan régen elkészült a rendes, színes borítóval is illusztrált promóciós CD-tek. Ez kereskedelmi forgalomba fog kerülni?
Fábi: - Ez az anyag boltokban nem kapható, csak azoknak a cégeknek lett elpostázva, akik érdeklődtek irántunk. Elég sok visszajelzés érkezett Európából, Ázsiából, Amerikából, Ausztráliából. Érdekes, hogy hazai kiadóhoz is eljuttattuk a korongot, és a magyar helyzetet jól tükrözi az az eset, amikor az egyik cég annyit írt vissza, hogy nem tudnak mit kezdeni ezzel az angol nyelvű zenével, és hová tudnák visszaküldeni a CD-t... Persze itthon nem is számítottunk többre. A komolyabb külföldi partnereknek már kiküldtük az újrarögzített két lemezünk kópiáit és borítóit is, aztán majd meglátjuk, hogy ki teszi le elénk a legelőnyösebb ajánlatot.

- A promóciós kampány során hány helyre juttattátok el a demonstrációs lemezt?
Fábi:- Vagy nyolcvan címre adtuk fel a CD-ket.

- Elsősorban kiadót kerestek külföldön, vagy inkább terjesztőt?
Fábi: - Az is hamarosan el fog dőlni. Ezt annak alapján fogjuk megítélni, hogy a nagylemezeink letesztelése után milyen komolyan állnak a dologhoz a külföldi felek. Többen már a jövő nyárra tervezett harmadik lemezünk után is kérdezősködtek, de ennek a sorsát is az dönti majd el, hogy kivel, milyen szerződést sikerül kötnünk.

- Arról már korábban beszámoltunk, hogy az első két lemezeteket újravettétek, méghozzá angolul...
Fábi: - Mivel a zenekar soraiban három poszton, többek között az énekes személyében is változás történt, így érdemesnek találtuk újravenni az anyagokat. Néhány helyen, különösen a hangszerelést illetően még változtatni is tudtunk. Egy zenésznek meg igazán megnyugtató dolog, hogy utólag bele tud piszkálni a korábbi dolgaiba, mert az interjúk nyolcvan százalékában fel szokott tűnni az, hogy a szerzők nincsenek teljesen megelégedve néhány éves lemezeikkel. Természetesen nem teljes revíziót akartunk, a változások elsősorban az ének terén tapasztalhatók, illetve Linka Péter barátunk fordításainak köszönhetően a magyar helyett angolul szólalnak meg a nóták.

- Teljes egészében befejeztétek már a felvételeket?
Fábi: - Igen már végeztünk a munkával, hiszen a keverésen és a masteringen is túl vagyunk. Ismét a Pont-Mi stúdióban vertünk tanyát, ahol egy kéthetes periódusban megcsináltuk a zenei részt, az ének viszont a többnapos kihagyásoknak köszönhetően picikét elhúzódott.

- Az utóbbi hónapok a frissen érkezett emberek beilleszkedésével és az imént vázolt stúdió-munkálatokkal teltek el. Menynyire törekedtetek arra, hogy "élőben" is pályán maradjatok?
Fábi: - Felléptünk a Progresszív fesztiválon, amin sikerült bizonyítanunk azt, hogy érdemes volt váltani. Ezenkívül további fesztiválokon is játszottunk, köztük a Sziget is nagyon jól sült el. Amúgy nem vihettük túlzásba az élő fellépéseket, hiszen a stúdiózás mellett elkezdtük írni az új nótákat is. A dobosunknak pedig volt egy otthoni balesete - elvágta a kezét -, így a felépülésével eltelt utóbbi két hónapot bulik és próbák szempontjából szinte teljesen ki kellett hagynunk.

- Szó esett korábban egy Goddes Nemesis nevű progresszív formációról, amiben After Crying-os vendégek is szerepet kapnának. Hányadán álltok most ezzel a project-tel?
Fábi: - A Goddes Nemesis az együttesünk project-je és az énekes nélküli Nemesis-t takarja. Mind a rendes zenekarunk harmadik albumának, mind pedig ennek a munkálatai a dalszerzés fázisában tartanak. Folyamatosan jönnek az ötletek, és utólag döntjük el, hogy az énekes vagy az instrumentális anyagunkhoz használjuk-e fel. Aztán persze utólag úgyis változtatunk a leosztáson...

- Ami mindenképpen biztató a Nemesis jövőjére nézve, hogy az egyik dala hamarosan egy olyan válogatás CD-n fog szerepelni, ami ugródeszkának számíthat a kinti hírnév elérésében.
Fábi: - A világ egyik legnagyobb metal magazinjának számító Rock Hard minden év végén készít egy összeállítást azon, szerződéssel még nem rendelkező bandák számaiból, amelyeket az adott évben a legjobbaknak ítélnek meg. Ezen a tizennégy számos válogatáson mi is rajta leszünk, méghozzá a német szerkesztők által választott Eye Of The Snake dalunkkal. Az összes metalstílust felvonultató gyűjtemény a Rock Hard januári számának mellékleteként lesz hozzáférhető, amelyhez még interjút is készített velünk Boris Kaiser.

- A zenekar mennyire van felkészülve egy komolyabb szerződésből fakadó életmódváltásra, például a rendszeres külföldi fellépésekre?
Fábi: - Ha összejön, akkor csinálni kell. Ha nem bíztunk volna egy ilyen dologban, amely természetesen kötelezettségekkel jár, akkor el sem kezdtük volna az egészet.

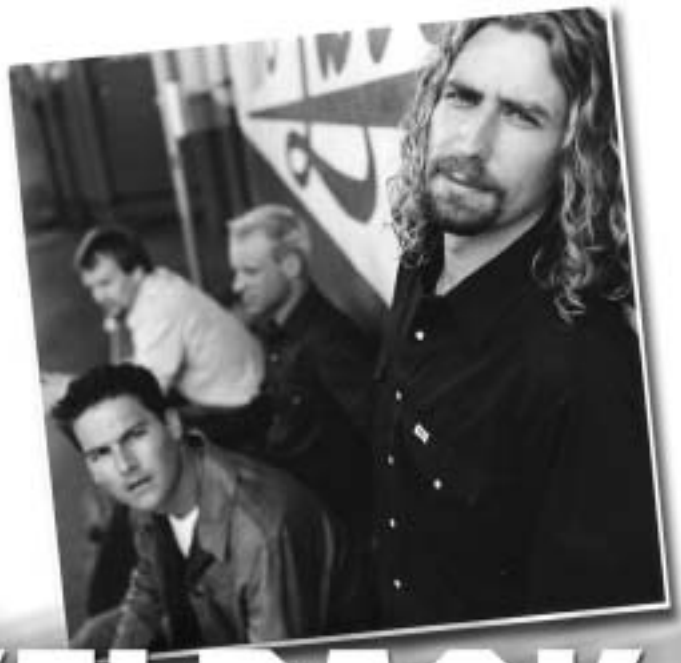
Simkó P. és Paya

Karrier

Bánfalvi Ákos rovata

A kanadai Nickelback vadonatúj CD-jével, a "Silver Side Up"-pal szinte rögtön a Billboard lemezlistájának második helyére tornázta fel magát, mellesleg ezzel letették az asztalra az új millennium rockalbumát. Ők ugyanazok a fickók, akik néhány évvel ezelőtt még azzal nyaggatták a lemezbolti eladókat, hogy ugyan árusítsák már független kiadású albumukat. A Nickelback ideje tehát elérkezett.

NICKELBACK

Diszkográfia:

Hesher (EP)(1996)
Curb (1996)
The State (1999)
Silver Side Up (2001)

Az energikus, modern hard rock képviselőjének tartott Nickelback rövid idő alatt vált legendássá. Még nem is volt annyira régen, amikor 1996-ban Hanna Alberta-ban a Kroeger fivérek, Chad (ének, gitár) és Mike (basszusgitár) elindították a csapatot. Hozzájuk csatlakozott unokatestvérük, Brandon Kroeger (dob), illetve régi barátjuk, Ryan Peake gitáros. Chad elvállalta a dalszövegek írását, a zeneszerzésbe pedig mind a négyen belefolytak, s röviddel ezután fel is vették debütáló CD-jüket Vancouverben, ahol végleg ott is ragadtak, merthogy szülővárosukban szabályszerűen haldoklott a zenei élet. Új székhelyükhöz köthető a zenekar neve is, melynek ötlete Mike-tól származott. "**Az igazat akarod hallani?** - kérdezte a basszeros. **Képtelenek voltunk eldönteni, hogy hogyan hívjuk magunkat, és az első dalaink felvétele után, még mindig nem volt nevünk. Pénztárosként a 3451 Kingswayen található Starbucks Coffee-ban dolgoztam, és fizetéskor folyton azt mondtam a vendégeknek, 'a kávé $1.45', majd mikor visszaadtam, annyit fűztem hozzá: 'itt van a visszajáró ötcentesed'** (vagyis: nickel, back - B.Á.)."

Első kiadványuk 1996 februárjában egy hétszámos mini CD volt, a "Hesher" (a cím egy barátjuktól származott, akinek szavajárása "Hey, sure" volt), és bemutatkozó albumukkal, a '96 decemberében saját kiadásban megjelentetett "Curb"-bal együtt jó fogadtatásban részesült Kanadában. 1997 elején a "Curb"-ért kaptak is egy díjat az 'Év Független Terjesztésű Albuma' kategóriában a Pacific Music Industry Awardson, első videóklipes számukat, a "Fly"-t pedig beválasztották a "Horsey" című film betétdalának. A "Curb" felvétele után viszont eredeti dobosuk, Brandon egy másik karrier miatt elhagyta őket, helyére a Vancouver Island-i Mitch Gandau került, de további négy dobost fogyasztottak el, mire 1998 nyarán megtalálták a megfelelő ütőst: a mind a "The State", mind a "Silver Side Up" albumokon szereplő Ryan Vikedalt, Peake egyik barátját.

A Nickelback közben szakadatlanul turnézott, és olyanokkal lépett fel, mint Mathew Good, a Stabbing Westward, a The Headstones, a Noise Therapy, a Twisted Sister, vagy a DDT. Élő előadásaikat lélegzetelállítónak, meghökkentőnek és hihetetlennek nevezték azok a szerencsések, akiknek alkalmuk nyílt elkapni a csapatot. Mellesleg a rádiók mindig is erős támogatói voltak a Nickelbacknek: csak az első hónapban több mint ötven egyetemi és kereskedelmi állomás tűzte programjára országszerte a "Curb"-ot, a "Hesher" pedig még a Top 100-es albumlistára is bejutott 1996-ban. Nem csoda, elvégre energikus hangzásukban, klasszikus és jelenkori hatások egyaránt megférnek, a Led Zeppelintől egészen a Creedig. Amikor a stílusukról kérdezik őket, gyakran használják a "groove rock" vagy szimplán a "rock" kifejezést, de sohase hívd őket "grunge"-nak, mert attól vérig sértődnek! És ugyan a Roadrunner Recordsnál vannak szerződésben, nem tartják magukat metal zenekarnak sem.

Aztán elérkezettnek látták az időt arra, hogy visszavonuljanak a stúdióba, és a "The State"-et az együttes producelte az ünnepelt kanadai szakember, Dale Penner (Matthew Good Band, Holly McNarland) segítségével, míg a keverést a még híresebb GGGarth Richardson (Rage Against The Machine, Red Hot Chili Peppers) végezte. Kvartettünk a felvételekre a vancouveri Green House stúdiót választotta, ahol már az Aerosmith vagy a The Cult is dolgozott. A munkálatok mindössze húsz napig tartottak '98 júliusa és augusztusa között, ezalatt tíz dalt rögzítettek, köztük a nagyszerű "Breathe"-t is, mely a többi tételükhöz hasonlóan meglehetősen hosszas folyamat során íródott (kivéve a "One Last Run"-t, aminek fő riffje akkor ugrott be nekik, amikor besétáltak a stúdió ajtaján). Zenei szempontból a "The State" - az "Old Enough" elszállós riffjeivel, illetve a "Leader Of Men" átlagosnál is rockosabb hangvételével együtt - érdemes volt a sikerre, a CD hosszú idő óta a nagy fehér Észak egyik legkitűnőbb alkotásának számított. "**A "The State" egy olyan cím, ami sok dolgot jelenthet, nyitott bármire -** nyilatkozta Chad. **Jó érzés, hogy az emberek odajönnek hozzánk a címmel kapcsolatos különböző magyarázatokkal. Ennek a lemeznek a megírása egyébként egyfajta terápia volt. Olyan dolgokat vettünk szalagra, amik bosszantanak, ám most már, ezek után nem zavarnak tovább. Meg aztán lehetőséget adott arra, hogy elmondjak**

történeteket olyan dolgokról, amik megtörténtek velem."

A "The State" független kiadásban, Kanada szerte 1999 januárjában került kereskedelmi forgalomba a csapat saját kiadójánál. Majd mihelyst vezető kislemezük, a himnikus "Leader Of Men" a rocklisták Top 20-jébe került, a lemeztársaságok gyorsan érdeklődni kezdtek irántuk. Erre ők Kanadában az EMI Recordsot, az Államokban pedig a Roadrunner Recordsot választották, akik az anyagot 1999 szeptemberében újra kihozták (Európába csak 2000 márciusában jutott el), méghozzá egy merőben új borítóval. Szokás szerint a társulat ezek után ismételten útra kelt, megállás nélkül turnéztak mindenkivel (pld. Silverchair, Everclear, Oleander), és tüzes koncertjeikkel fanatikus követőkre tettek szert Kanadában. Sőt, még azt sem várták meg, hogy a "The State" kijöjjön az USA-ban. Sokan úgy vették meg a lemezeiket, hogy hallották számaikat a rádiókban, holott ők is tisztában voltak azzal, hogy az élő fellépések jelentik a valódi kulcsot egy komoly rajongóbázis kialakításához. Chad: **"Tudom, hogy a Spice Girls rengeteg lemezt ad el, de még senkitől sem hallottam, hogy vadítóak lennének élőben. El tudsz adni egy csomó albumot turnézás nélkül is, ha országszerte folyamatosan játszanak a rádiók, de ha mindkettővel rendelkezel, ha vannak jó nótáid, amik megragadnak az emberek fejében, ennek hatására eljönnek megnézni élőben is, és ha látják, hogy úgy is megfelelsz az elvárásaiknak, két doboz patronod is van egy helyett."**

A "The State"-ről a "Breathe" és a "Leader Of Men" is Top 10-es helyezett lett a mainstream rock listákon, az "Old Enough" pedig Top 20-s. **"Fantasztikus volt** - lelkendezett Ryan Peake. **Az album hógolyó effektusa teljesen fenomenális volt. Elkezdtük Kanadában, és a moraj elért az Államokba is. Ez egy óriási kezdőlökést adott nekünk!"** Kétszáz koncerttel később a virtuális ismeretlenségből kilépve milliós nézőszámokat produkáltak hol a Creeddel, hol a 3 Doors Downnal, netán a Fuellal. Mellesleg következő albumukra, a "Silver Side Up"-ra felkerült szerzemények nagy része már akkor készen volt, mielőtt a "The State" megjelent volna Amerikában, mi több, már a turnékon is kipróbálták egyes himnikus rock slágereiket ("Money Bought", "Hangnail", "Where Do I Hide"). Tehát volt néhány friss darab a Nickelback repertoárjában, így például a "How You Remind Me" is, ami az első kislemezük lett, és amit próbán írtak, röviddel a stúdióba vonulásuk előtt. **"Ez a király dolog a zeneszerzésben - néha a legjobb dalok tizenöt perc alatt és teljesen váratlanul születnek meg."** - mondta Chad Kroeger ezzel kapcsolatban. Ez a szám egyébként érzelmileg egy nyersebb oldalát mutatta a Nickelbacknek, ámbár egy dallamos gitártémából állt.

A már említett "Silver Side Up" 2001. szeptember 11-én látott napvilágot, keverésével Randy Staub (Metallica, U2) június 29-én végzett, míg a producer személyét illetően a veterán Rick Parashar (Pearl Jam, Temple Of The Dog, Blind Melon, Alice In Chains) mellett döntöttek. A felvételek ugyanabban a stúdióban zajlottak öt teljes hétig, ahol a "The State"-et is rögzítették, s Parashar illetve Staub nagyszerű kombinációja eredményeképpen a Nickelback hangzása nemcsak jobb lett, de új utakra is terelte őket. Drámai irományaikkal szenvedélyességükre koncentráltak, az óriási dalokra fókuszáltak, s fogós gitár akkordokat éppúgy felhasználtak, mint metal riffeket, vagy akusztikus témákat. Az epikus, Days Of The New-s szépségű "Good Times Gone" például tartalmazott néhány spontán slide gitáros témát Ian Thornley (Big Wreck tag) tolmácsolásában, dallamos hard rockot hallhattunk a "Too Bad" képében, továbbá fogós riffekkel és énektémákkal tömték tele a "Just For"-t. Ezenkívül rockzenei gyökereikhez nyúltak vissza a "Never Again" hard rockos himnuszával, az agresszív "Money Bought"-tal, illetőleg a tradicionálisabb "Where Do I Hide"-dal. Az együttes ezzel kapcsolatos filozófiája pedig rendkívül egyszerűnek volt mondható: **"Csak szeretünk jó dalokat írni jó dallamokkal, amiket énekelhetsz a koncertjeinken, és amikre emlékszel, amikor elmész onnan."** - foglalta össze Peake.

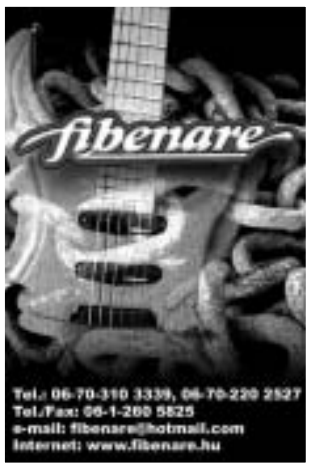
A "Silver Side Up" figyelmesebb hallgatásakor feltűnhetett, hogy Chad elengedett olyan szomorú harmóniákat, amelyek a suttogó dallamoktól az epikus kórusokig és a fogós ritmusokig terjedtek, szövegileg pedig sokkal személyesebb és őszintébb oldalát mutatta, olyan erősen érzelmes témák által, mint az apa-fiú kapcsolat, az elfecsérelt álmodozások, a káros remények, valamint a keserű párkapcsolatok. **"Olyan sok negatív kritikát kaptam a dalszövegeim kapcsán, amiért annyira metaforikusan írtam a múltkori lemezen** - így Chad. **Akkortájt úgy gondoltam, hogy ha metaforikusan és homályosan fogalmazok, azzal megőrizhetem a titkaimat."** Nos a titkok felfedésre kerültek a "Silver Side Up"-on, Kroeger és társai nyíltan szembenéztek démonaikkal, bár Kroeger - nem éppen rá jellemzően - meglehetősen visszafogottnak tűnt a "Too Bad" tolmácsolása közben. **"Ez az apámról szól, a refrénben azt éneklem: 'Ez nagyon rossz, nincs idő,**

hogy visszatekerjük az időt, Menjünk, beszéljük meg'. Az apám ugyanis soha nem volt velem a felnövésem során. Önmagamat adom a számban, remélve, hogy ott lesz az apám, vagyis az egész a reményről szól, arról, hogy visszaforgassuk az időt, és fixáljunk olyan dolgokat, amik teljesen az irányításodon kívül vannak." Egy másik megrendítő példa a felbomlott családok sorsát a középpontba állító "Never Again" volt. **"Ez a tétel a családi erőszakkal foglalkozik, és egy olyan gyalázatos szituációba kalauzol el, ahol a családfő túllépi erejének határait, és mindenkit bánt maga körül. Mindez nem autobiografikus jellegű, de láttam magam körül ilyen családi erőszakosságokat. Azonkívül rengetegen tudnak azonosulni ezzel, és ez teszi jóvá ezt a dalt."**

Nickelbackék mindezen túl integráltak elemeket a poszt-grunge-ból, de még az alternatív metalból is, hogy egy olyan epikus hangzást kreáljanak, aminek ereje és bája is van. Időtlen dallamokat, metsző gitártémákat sugároztak, amelyek alapján a csapatot előszeretettel hasonlították a Creedhez, a Finger Elevenhöz, vagy éppen a Bush-hoz, azonban a "Silver Side Up"-pal stabilizálták saját identitásukat. A Creedhez és a Collective Soulhoz való hasonlítgatásoktól amúgy is égnek állt a szőr a hátukon. Chad: **"Csak a bionkban hasonlítanak minket hozzájuk. Már régebb óta létezünk, mint a Creed, úgyhogy bárki is mondja, hogy úgy szólunk, mint a Creed, az baromság."** Ez mindenesetre nem jelenti azt, hogy a Creed szólna úgy, mint ők. **"Nem, nem igazán. Ugyanazok a hatásaink, mint a legtöbb mai csapatnak a rádiókban. Mostanában számtalan zenekart származtatnak a Pearl Jamtől, a Stone Temple Pilotstól, a Soundgardentől, a Nirvana-tól, az Alice In Chainstől - ettől az öttől. Ha megnézed, hogy mi megy mostanában a rádióban, rájössz, hogy rengeteg együttes hangzása nagyon hasonló, és mi is közéjük tartozunk, elvégre mi is csak egy rock and roll banda vagyunk."**

Néhány mondat erejéig térjünk még ki a Nickelback legfrissebb irományaira, merthogy a munkával egyetlen percre sem állnak le, állandóan dolgoznak. **"Újabb hat dallal máris készen vagyunk, pedig csak nemrég jelent meg az új anyagunk** - árulta el Kroeger. **Hamarosan fel is vesszük a programba ezeket a tételeket, újra lesznek vadonatúj darabok, amiket a srácok fel tudnak majd venni, és átalakítani MP3-as fájlokba. Mert a legtöbben azt mondják, 'Nem tudok addig várni, amíg lemezre veszik ezt a nótát'. Ez a legjobb dolog, amikor egy új nótát játszhatsz a közönségnek. Mellesleg a legtöbbször nagyon szerencsések vagyunk, mert jó**

A szél nomádja Török Ádám és a Mini

Október első szombatján indult Török Ádám és a Mini együttes szokásos klubja a Bem rockparton. Az évadnyitó hangverseny annyiban tért el a megszokottól, hogy az első rész ezúttal lemezbemutató volt. A kis csapat frissen megjelent, A szél nomádja (Nomad of the Winds) című lemezét mutatta be, és itt került először forgalomba az ezüstösen csillogó korong is. (A kiadványt az októberi, 95. számunk 19. oldalán "lemeztelenítettük".) A lemezről, az együttes további terveiről és az újraindult Blues Café tévéműsorról beszélgetett munkatársunk, Nemes Nagy Péter a népszerű "Fuvolalovaggal", Török Ádámmal.

Török Ádám: Egy prog-rock, vagy ahogy a kiadó mondja, szimfo-rock lemezt készítettünk, de én nem skatulyáznám be, mert nagyon sokféle dologból van összerakva a zenei anyag. A régi és új Mini sound, s ha úgy vesszük, tényleg a prog-rock meg a szimfo-rock elemeiből van összegyúrva. A kiadó, a Periferic Records több éve kapacitált, hogy csináljunk egy ilyen lemezt, mivel Amerikában, meg más helyeken, különböző progresszív zenei körökben ismerik a nevemet, a munkásságomat. Különösen a '70-es évekből, amikor tényleg közel álltunk a prog-rock zenéhez. Így végre elhatároztuk, hogy készítünk egy instrumentális lemezt régi és új témáinkból, amivel megpróbálunk kilépni a világpiacra. A Periferic Records több, mint harminc országban forgalmazza kiadványait. Manapság a prog-rock zene rajongói valóságos szektákba tömörülnek. Ez a zenei irányzat megint divatba jön. Kisebb-nagyobb csatornákon keresztül egyre népszerűbb az Egyesült Államokban, továbbá Mexikóban, Dél-Amerikában és Európa egyes részein is. Öntevékeny körök, erre szakosodott kis kiadók és lemezboltok foglalkoznak a progresszív rock stílussal. Nem titkolt vágyunk, hogy megpróbálunk beférni ebbe a körbe, ezért is csináltuk A szél nomádja lemezt. Mi finanszíroztuk a stúdióköltségeket, a Bem rakparti lemezbemutatót. Célunk, hogy kijussunk a négy nagy progresszív zenei fesztiválra, melyeket a prog-rock rajongók szerveznek általában minden évben Los Angelesben, Mexico City-ben, Rio de Janeiróban és Franciaországban. Mauri Varis barátunktól (a paksi Gastroblues fesztiválok egyik finn segítője, több magyar zenekar finnországi fellépését segítette - NNP megjegyzése) hallottam, hogy most már Finnországban is vannak lehetőségek, ilyen rendezvények.

Rockinform: A szél nomádja mennyiben csatlakozik korábbi, hasonló lemezeitekhez? Elsősorban gondolok itt az Alligátor szólólemezedre vagy a Dzsungel album egyes részeire.

Török Ádám: A Mini zenéjében mindig is benne voltak a progresszív elemek. Papp Gyulával - Hammond orgonájával - az akkori progresszív zenéhez nagyon közel álló dolgokat műveltünk. Amikor Németh Karcsi bekerült a bandába a '70-es évek közepén, onnan kezdve rendkívül sok instrumentális darabot készítettünk, amelyeket különböző felvételeinken, lemezeinken is lehetett hallani. Az Alligátor egy kimondottan instrumentális album volt, de azt inkább a fúziós jazz kategóriájába sorolnám. Ott dobgépet is használtam, tehát egy nagyon modern lemeznek számított a maga korában. A szél nomádja egy kicsit visszanyúlás a '70-es évek hangulatához és ahhoz, amit mindig szerettem. A közép-európai hangulatokat is belecsempésztem néhány darabba, a Misztikus repülésben ott vannak a bartókos felhangok, amivel korábban is foglalkoztunk. Ebből ötvöztük azt a zenét, ami a miénk. Remélem, hogy sok embernek fog tetszeni.

Rockinform: Van-e esély arra, hogy elkészüljön végre egy Bartók-feldolgozás lemez?

Török Ádám: A kimondott Bartók témákat feldolgozó lemezt szerzői jogi okok miatt nem tudtuk és nem tudjuk megvalósítani. Gyakorlatilag húsz évvel meghoszszabbították a Bartók-család szerzői jogait. Ebből öt vagy hat év letelt. Tizenöt év múlva én valószínűleg otthon várom pizsamában a nem létező nyugdíja-

Rock-dzsessz felső fokon

A rock nyelvén szólva szupergroup, "dzsesszül" all stars zenekar lépett fel a Petőfi Csarnokban, október utolsó napján. Mindkét megnevezés helytálló, ám a lényeg egy és ugyanaz. Legalább annyira fontos leszögezni, hogy a trió tagjai különböző zenei irányokból érkeztek. Az útjaik - egy koncert erejéig - ezúttal Budapesten találkoztak.

Az első meggondolásra a "főnök" szorul legkevésbé bemutatásra, hiszen a Police-ból mindenki ismerheti őt. Más kérdés, hogy a Police utáni munkáira ki mennyire figyelt. Egyrészt azért, mert nem minden szóló albuma volt könnyen hozzáférhető hazánkban (nekem sem sikerült mindegyiket begyűjteni), másrészt pedig, a kísérletező kedvet nem díjazza mindenki. Summers zenéje ugyanis változások sorozatán ment keresztül. A folyamat egyik fordulópontja a Robert Fripp-pel történt együttműködés, a másik pedig Thelonius Monk és Charles Mingus "felfedezése", feldolgozása. A két dzsessz-óriás "befolyása" Summersnél napjainkban is tart, tehát az ő útja a rockzenétől (sőt, ha elvetjük kissé a sulykot, és összemossuk a Police-t a punkmozgalommal, a punktól) vezet a dzsessz felé.

A basszeros Darryl Jones-nál épp fordított az irány. Mint sokan mások a dzsessz utóbbi néhány évtizedének meghatározó alakjai közül, ő is Miles Davis neveltje. A mostani koncerthez kapcsolható érdekesség, hogy egy másik egykori Police-taggal, Sting-gel is dolgozott, mielőtt a Rolling Stones-hoz került, Bill Wyman helyére.

A trió dobosáról, Dennis Chambersről pedig túlzás nélkül állítható, hogy a vérében van a dzsessz, hiszen az édesapja, Paul, rövid élete ellenére korának egyik meghatározó jelentőségű dzsessz-bőgőse volt. A fiú sem adta alább. Eddig kizárólag a dzsesszvilág krémjével működött együtt. Budapesten például McLaughlin mögött jeleskedett a Budai Parkszínpadon, 1998. július 9-én.

Egy ilyen típusú buli minőségét nagy biztonsággal lehet megjósolni abból, hogy a szakma élvonalából kik és mennyien kíváncsiak rá. Nos, a sok ismerős arcot látva a siker prognosztizálható volt. A közönség is ráérezhetett erre, hiszen a csarnok megtelt. Csupán a drágább ülőhelyekből nem kelt el néhány.

Feszes ritmusú számmal nyitottak a muzsikusok, amelyben a megkomponáltság dominált, az improvizált részek ellenében. Ugyanakkor, nyilvánvalóvá vált, hogy Darryl Jonesnak ezen az estén kizárólag a dzsesszes múltjára, nem pedig a rockos jelenére lesz szüksége. (Naná, a dzsessz-titán Dennis Chambers mellett...)

A zenészeknél frissebben csak a fotósok dolgoztak. Tudták, hogy a szám végén ki fogják terelni őket.

A második kompozíció szemléletes képet vetített előre a koncert egészét tekintve. Bebizonyosodott, hogy Andy Summers-nek esze ágában sincs a dzsessz-gitáros szerepében tetszelegni. Helyette körbejárta szépen a rock, a dzsessz és a kísérleti zene határmezsgyéjét. Eközben lehetetlen volt nem észrevenni Chambers egy-egy szakasz lezárását előkészítő, erőteljes felpörgetéseit.

A harmadikként elővezetett Mingus-szerzeményt Summers - sajátos módon - a pszichedelia felé vitte el.

mat. Nem hiszem, hogy azt az időt, mint aktív muzsikus meg tudnám élni.

Rockinform: Milyen terveitek vannak?

Török Ádám: Turnézunk a kis csapattal, Karcsikával, Pinyókával (ahogy a koncerteken konferálja Ádám: "egy rocklegenda a dobok mögött: Köves Miklós!") és Fülessel ("a basszusgitárnál Kerékgyártó István!"). Próbáljuk az új lemezt népszerűsíteni, mert halljuk, hogy sok probléma van a terjesztéssel. A kiadónk is küszködik ezzel, úgy mint az egész magyar CD-biznisszel. Mi a koncertjeinken áruljuk a lemezt és eljuttatjuk oda, ahová csak tudjuk. Sajnos a lemezboltok még mindig a diszkóra, a rap-re meg Lagzi Lajcsira álltak be, és nagyon nehéz terjeszteni az igényesebb zenéket. De eljut a lemezünk külföldre, Japántól az USA-ig mindenhová. Egyelőre a bemutató példányok kerültek ki és reméljük, hogy megszeretik és megrendelik. Ez egy hosszútávú lemez, egy pár éves kifutást kell engedni neki, hogy rájöjjünk, mennyire volt érdekes.

Rockinform: Mennyire épültek be az új lemez témái a koncertprogramotokba?

Török Ádám: Vannak olyan bulik, ahol az első részben végig az új anyagot játsszuk. Ehhez persze olyan alkalom kell. Rengeteg kocsma van, ahol vegyesen játszunk, mert a közönség elvárja tőlünk a régi Mini slágereket, örökzöldeket is. Volt, ahol nagyon nagy siker volt a Nomad of the Winds blokkunk...

Rockinform: Októberben újra indult a Blues Café című tévéműsorod...

Török Ádám: Igen, a SatElit csatorna befogadta a Blues Cafét. Most minden második vasárnap délután négy órától látható a műsor, amelyet másnap későn este megismételnek. Jó a műsor nézettsége, mert ez egy országos tévécsatorna. Sok telefont és e-mailt kaptam vidékről is, hogy tetszik a műsor, szeretik az emberek, de úgy hallottam, hogy a tévé tulajdonosi körében is tetszést arat. Remélem, hogy fejleszteni tudjuk és ezzel hosszútávon a magyar rock, blues és élőzenének adunk fórumot, ami elsődleges célunk. Sikerült több millió forint értékben a Pro-Audio Systems Kft-től egy nagyon jó Dynacord és Electro-Voice énekberendezést kapnunk. Ezen már élőben nagyon jó bulikat lehet játszani, mivel teljesült az alapvető feltétel, a jó felszerelés. Remélem, minden adásban színvonalas, élő produkciókkal tudunk jelentkezni.

Rockinform: Ehhez, zenekarodhoz és az új lemez sikeres terjesztéséhez kívánok sok sikert lapunk nevében! Köszönöm az interjút.

Andy Summers Trio. Pet□fi Csarnok, 2001. október 31.

Lehetett ámulni és bámulni Chambers ritmusbontásain, miközben Jones maga volt a megbízható side-man élő szobra.

Majd, a Fripp-korszakot idéző, elszállós intróból olyan többváltásos szám kerekedett ki, amelyből más talán négy másikat csinált volna, de hármat bizonyosan. Az egyik tételben valami post-bop téma tűnt fel. Mintha csak beharangozni lett volna hivatott a soron következő, több mint ötven éves Monk-slágert, a "Round Midnight"-ot. Mit mondjak, furcsán szólt kissé két óvatoskodó gitáron az a darab, amely a zongora hangján ivódott az ember porcikájába. A csapat mentségére szolgáljon, hogy az egyetlen volt az egész buli alatt, amely - épp a bátortalansága miatt - sikertelennek tetszett, annak ellenére, hogy Chambers a maga visszafogottságában úgy működött, mint valami kitörni készülő vulkán.

Nos, a "vulkánkitörésre" nem kellett sokat várni, hiszen tört ritmusokkal: hatalmas Chambers-szólóval indult a hetedik szám. A nyomán egy, körkörös, szinte véget nem érő téma bontakozott ki. Monk-szerzeménynek tűnt, de nem a korai, hanem a hard bop-korszakból. A koncert menete itt gyökeres fordulatot vett, annak következtében, hogy Darryl Jones szólisztikus felfogású játékmódra váltott. Annyira belejött, hogy végre megajándékozta a közönséget az első szólójával. Eközben végérvényesen feloldódott a dzsesszmuzsikában. Megjegyzem, Chambers ellenpontozása sokat lendített az ügy menetén.

A remekül felépített műsor egy másik közismert Monk-szerzeménnyel, a "Straight, No Chaser"-rel folytatódott. Ehhez már bátrabban és felszabadultabban nyúltak hozzá, ám Monk szellemére még a szólók közben is vigyáztak.

A kilencedik etapban Chambers dobszerkója "beszélni" kezdett, gazdája hathatós segítségével. A "mondókáját" akkor sem hagyta abba, amikor a másik két hangszer is "beleszólt" a dolgok menetébe. Egy kivételes képességű muzsikussal való találkozás csodálattal vegyes, ritka élményét nyújtotta ez a szám.

A tizedik nóta kiemelkedő momentumai voltak a gitár párbaja a dobbal, valamint az újabb "kísérleti" gitár-effektek.

A soron következő, a változatosság kedvéért dzsesszrockos gitár-téma után most vagy Chambers püfölte szét az aktuális basszusgitár-szólót, vagy Jones kavart bele a dobos dolgába, már nem emlékszem pontosan. Mindenesetre, a "rendes" programot vérpezsdítő szerzeménnyel zárták. A ráadás pedig tömény volt és lendületes. Annyi szépséghibája akadt mindössze, hogy alig több mint másfél óra telt el addig, az első hangok megszólalásától számítva.

Az elképesztő intenzitással dolgozó, invenciózus, kiszámíthatatlan, ördögien technikás dzsesszdobos, a "mindentudó" basszusgitáros és a kimagasló játékintelligenciával bíró rockgitáros számos emlékezetes pillanatot szerzett a budapesti közönségnek. Desszertnek titkon valamelyik Police-szám speciális feldolgozását vártam. Nos, talán ez volt az egyetlen, ami nem adatott meg ezen az estén.

Olasz - Fotó: Szita J.

EREDMÉNYHIRDETÉSEK

A Rockinform 2001. októberi számában megjelent **Southern Special** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Az együttes első videóklipje a "Ne fogadjon senki rám" c. dalra készült. (c)

2. Ne fogadjon senki rám (1993): Nem tőled kapom, Édes figyelj, Néhány pohár barátaimmal, Nekem jó így, Megjött a kedves ...stb. Fogom a fejem (1996): Húz mint egy örvény, Kétszer is, Minden éjjel, Félek, Fehér láz ...stb.

A zenekar által felajánlott CD-t a következő helyes megfejtők nyertek: Hajós Maja - Budapest, Németh Tamás - Székesfehérvár, Tóth Ágnes - Budapest.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

A Rockinform 2001. októberi számában megjelent **Slayer** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Az utolsó lemezük címe: Diabolus In Musica.(Legújabb albumuk a God Hates Us All)

2. A Dracula 2000 filmzene albumon szerepeltek. (a)

3. A hazánkban kétszer járt a zenekar. (b)

Az **Universal Music** által felajánlott pólókat a következő helyes megfejtők nyertek: Ari Péter - Kisújszállás, Kovács Marcell - Budapest, ifj. Kovács Zoltán - Mersevát.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

A Rockinform 2001. októberi számában megjelent **Stereo Kft.** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Varga János a HBB-n, és Varga JP-n kívül a Cikk-Cakk Company zenekarban játszik.

2. A Kada zenekarnak eddig két lemeze jelent meg.

Az **Stereo Kft.** által felajánlott nyereményeket a következő helyes megfejtők nyertek:

Harmath Lajos - Polgárdi (2 db jegy a Kada-Varga J. koncertre/2001. nov. 30. - MOM), Varga Ibolya - Kissikátor (Kada: Búcsúzás c. CD), Szentgyörgyi Gábor - Andornaktálya (Varga János: The Wings Of Revelation c. CD)

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket a Stereo Kft. postázta!

A Rockinform 2001. októberi számában megjelent **System Of A Down** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. A zenekar tagjai örmény származásúak. (b)

2. Az új stúdió lemezük címe: Toxicity. (c)

3. A South Park c. rajzfilm zeneanyagán működtek közre. (a)

Az **Sony Music** által felajánlott pólókat a következő helyes megfejtők nyertek: Paucsa Zoltán - Gutorfölde, Fülöp Zsolt - Zirc, Rédei Dávid - Hatvan.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket a Sony Music postázza!

The Cult

Közös elvi síkon

Sötétség és világosság, háború és béke, szex és felsőbbrendűség, Ian Astbury és Billy Duffy - ezek az ellentétek képezik a The Cult úgymond sarokköveit. Azon zenekarét, mely egy klasszikus, masszív rock and roll banda - és ugyanakkor mégsem, mert zenéjük egy biztonságos kikötő, egy békés, önelemző pillanat, illetve egy robbanásra váró bomba egyszerre. "Itt vagyunk, hogy elmondjuk: az egész nem jó, haver." - foglalta össze visszatérésük okát egyetlen mondatban Billy Duffy gitáros.

Legutóbb a The Cult 1989-ben számított a világ legkelendőbb rockbandájának. Birtokoltak egy multiplatina lemezt ("Sonic Temple"), és olyan kortársaikkal konkuráltak, mint a Guns N' Roses vagy a Jane's Addiction. Tizenkét évvel, két el nem ismert albummal, valamint egy feloszlással később, a csapat visszatért, méghozzá először egy pozitív visszhangokat keltő, teltházas nyári turnéval Amerika szerte. Mert Billy úgy gondolta, hogy a The Cultnak van helye 2001-ben is, és megérzése szerint új albumuk alátámasztja mindezt. "Egy kis távollét úgymond növeszti a szív szeretetét - mesélte a banda hatéves kihagyásáról, amit most szívesebben neveznek inkább hézagnak. Eltűntünk egy időre, de azóta sem csinálta igazán senki azt, amit a The Cult annakidején. Őszintén kívánom, hogy legyenek mindenfelé olyan csapatok, mint a The Cult."

De visszatérve 1994-be, akkor úgy tűnt, hogy kiveszett az érdeklődés irántuk. Azonos című akkori lemezük - egyéni hangvétele ellenére - meglehetősen gyenge kritikákat kapott, s ebből kifolyólag nem is fogyott sok belőle. "Ez vezetett a zenekar feloszlásához - mesélte Duffy. Akkoriban volt az a bizonyos grunge periódus, úgy becsültük, hogy halálos véget ért ez a hard rock dolog, és talán ismét szükségünk van több kísérletezésre." Ez a fajta kísérletezés azonban a korai nagylemezeiket ismerőknek nem volt meglepő, elvégre 1983-as angliai alakulásuk utáni első két korongjuk pszichedelikus hatású hard rockot tartalmazott. Eleinte a The Cultot be is helyezték az alternatív skatulyába, azonban Billy mindig is szimplán "egy rockbandának" tartotta magukat. "Egy alternatív vagy független csapatnak lenni Angliában a '80-as évek elején annyit jelentett, hogy az LP-idet kizárólag alternatív lemezboltokban árusították. Ma már az alternatív - a grunge dolog óta - valami mást jelent. Egy stilisztikai dologgá vált."

1994-ben tehát a The Cult csak egy átlagos, otthon nélküli rockzenekar volt, aminek vége az lett, hogy az oszlopos tagok, nevezetesen Duffy illetve Ian Astbury énekes elváltak egymástól. Astbury ezután készített egy albumot új vállalkozásával, a The Holy Barbariansszel, majd szellemének csiszolása érdekében Tibetbe zarándokolt. Ian már amúgy is régóta érdeklődött az indiánok, a társadalom pusztulása, illetve a szellemi evolúció szükségessége iránt. Mindez akkor kezdődött, amikor a The Cult a siker közelébe került. "Dél-Dakotában turnéztunk, a Metallica-nak nyitottunk '89-ben - emlékezett vissza. Észrevettem egy indián fickót, aki javította a teherkocsiját. Biccentett nekem és megkérdezte, hogy a rezervátumból jöttem-e. Azt mondtam, 'Nem, angol vagyok'. Erre megkérdezte, 'Nem akarsz eljönni a házamba, enni valamit?'." Astbury elment, és örökre a hatása alá került. "Beszéltünk mindenről: zenéről, politikáról, szexualitásról, a lélekről. Főiskolára járt erőforrás-gazdálkodást tanulni, így ő tisztította a törzse ivóvízét. Megkérdezte, én mit csináltam a közösségemben, s egyszerűen nem tudtam rá mit válaszolni. Amikor először bekerültem az együttesbe, azt hittem, hogy a zene ereje meg tudja majd változtatni a világot. Hát nem tudta." Nos, ez az Astbury a jelek szerint már régen nem az a koplaló punk srác Észak-Anglia utcáiról, aki annakidején haverjaival lógott. "Akkoriban senki sem kérdezte, hogy milyen vallású vagyok, milyen családból vagy népcsoportból származom. Egy punk voltam, egy közülük. Kaját loptunk mindannyiunk számára, menedéket kerestünk magunknak. Megosztottuk, amink volt. Szerettem ezt a közösséget." Ian új keletű utazásai Nepálba és Tibetbe pedig még jobban kinyitották a szemeit, megvilágították elméjét. "Láttam egy katonát, aki a puskáját egy öreg férfi fejéhez nyomva taszítgatta az öreget. Láttam egy fickót, akit az üzletéből vonszoltak ki, és feldobták egy kocsi platójára. De hát ez van a világon mindenfelé. Ha ellenszegülnél az ún. főáramnak, gyorsan lelőnének, vagy épp' a társadalom nyelne el. Ez egy különös, alázatos érzés a világban mostanság. Nem igazán tudod megfogni, mert megfoghatatlan. Az egész a spiritualitás hiánya. A rock most tele van sírással, panasszal, meg agresszióval, de senki sem kínál megoldást. Én felajánlok egyet: olvass könyveket. Alakítsd ki a saját egyéniségedet!"

Duffy más módszerekhez folyamodott: a köztes időszakban a Colorsoundban játszott a The Alarm énekesével, Mike Petersszel, kihoztak egy albumot, majd Los Angelesből (ahol a The Culttal 1989 óta székelt) hazaköltözött Angliába.

1999-ben tehát egy új fejezet kezdődött a The Cult számára. Duffy és Astbury újra felvették egymással a kapcsolatot, és egy felejthetetlen éjszakán a Los Angeles-i Viper Roomban megpecsételték szerződésüket zenekarukkal, mikor is Matt Sorum dobossal (a '89-es "Ceremony" lemezen játszott, majd átigazolt a Guns N' Rosesba) közösen léptek színpadra - 1992 óta először. Billy a deszkákon érzett gyönyörűségről: "Az égbolt megnyílt, és a felnőtt férfiak sírtak. Pedig mindössze két nótát nyomtunk el az "Electric" albumunkról. Az a pillanat abban a kis klubban ott Hollywoodban, egyfajta kimondatlan megegyezés volt. Amikor befejeztük, azt mondtam; 'Rendben, most menjünk a következő fázisra'. A legnagyobb kérdés az volt a fejemben, hogy tudunk-e vagy sem újra együtt dolgozni. Aztán, ahogy az emberek meghallották, hogy koncertezünk, és nem szívunk vele, egy csomóan kezdtek érdeklődni irántunk." És habár nem a Lava/Atlantic Records tette le eléjük a legjobb ajánlatot, hozzájuk szerződtek, mert a gitáros szerint zenekarának mindig is itt lett volna a helye.

Diszkográfia:

Dreamtime (1984)
Love (1985)
Electric (1987)
Sonic Temple (1989)
Ceremony (1991)
Pure Cult - For Rockers Ravers Lovers And Sinners (válogatás)(1993)
The Cult (1994)
The Singles 1984-1995 (válogatás)(1995)
Rare Cult (limitált kiadású 6 CD-s doboz)(1998)
Beyond Good And Evil (2001)

▶ Ezután a duó újra nekilátott a komponálásnak, és hatvan számötlet közül válogatták ki a legmegfelelőbbeket a legendás producerrel, a '94-es "The Cult"-on is közreműködött Bob Rockkal. "Először elvetettük a Bobbal való munka ötletét, mert úgy gondoltuk, hogy túl nyilvánvaló lenne - így a hathúros. Nem akartuk a dolgok könnyebb végét megfogni, de rájöttünk, hogy senki más nem képes úgy megtalálni a közös elvi síkot Ian és közöttem, mint Bob." Mindezen túl a "Beyond Good And Evil" egyfajta misszió állásfoglalás is: "Amikor újra összejöttünk, rájöttünk, hogy annakidején még nem végeztünk - magyarázta az énekes. Úgy érzem, mintha száműztek volna minket a hegyekbe, és most, hogy azok a dolgok nem működnek, visszahívtak minket." A frontember a rockzenéről beszél - nem a rap-rockról, nem a metalról, hanem a tiszta, hamisítatlan rock and rollról. "Ez nem nosztalgiázás - folytatta -, hanem egy spirituális szent háború. Ha felmész a színpadra játszani, kib...tul jónak kell lenned a mai elvárások szerint is."

▶ A végeredmény olyan nyers lett, akár az "Electric", és körülbelül annyira csiszolt, mint a "Sonic Temple", ráadásul minden egyes pillanata pont olyan érzelemdús, mint a "Love" volt. "Az új album olyan, akár egy átmenet a Cream, a Motörhead, valamint a Bauhaus között - adta szánkba a megfejtést Duffy. Súlyos és dallamos, innen a Cream. Egy kissé direkt, innen a Motörhead. Sötét és korai '80-as évekbeli, ezért Bauhaus-os. És persze mi is benne vagyunk." Vagyis a "Beyond Good And Evil" nem egyszerűen a régi sikeres recept felmelegítése, hanem vadonatúj Cult muzsika. "Képtelenség különböző feltételekkel dalokat szerezni. Teljesen szabadnak kell lenned a komponáláskor, de ha a teljes szabadság azt jelenti, hogy ezáltal a zenéd olyan lesz, ahogyan tizenhat évvel ezelőtt szólt, az nem annyira király dolog. Mi nem erről szólunk. A The Cult mindig is fejlesztette a hangzását, folyamatosan próbálunk eljutni vele valahova. Igyekeztük összegyúrni a The Cultra jellemző sajátos elemeket, és ezeket egy új szintre helyezni. Ezúttal sokkal szikárabb lett az anyag, de nagyon elégedett vagyok vele."

▶ Miután hetedik albumuk polcokra került, az azt követő turnén mutatkozott be új basszusgitárosuk Billy Morrison, akivel sokkal intenzívebb lett a trió színpadi előadása. Duffy: "Rengeteg fiatal srác van, akik még soha nem látták a The Cultot azelőtt, vagyis egy másik generáció látható ezeken a koncerteken. Ez rockzene, egy olyan stílust mutatunk nekik, amilyet még nem láttak azelőtt, de ez a változás teszi érdekessé a dolgot. A mai tizennyolc vagy tizenkilenc évesek poszt-grungeon nőttek fel, a Pearl Jam okoz jó napokat a számukra, és ez rendben is van, de kiéheztek a rockra, és jól akarják érezni magukat. Egyrészről erről szól a The Cult. A zenénkkel a deréktól lefelé célozzuk meg az embereket, és nem deréktól felfelé. Ezért vagyunk benne a bluesban és a rock 'n' rollban, szemben a metallal. Mindig is arra törekedtünk, hogy a muzsikánk fiatal fiúkhoz szóljon." Magyarul a The Cult bízik abban, hogy megtalálják a közönségüket. "Remélhetőleg egy új generáció fog ránk hangolódni, éppúgy, mint az Aerosmith-re."

Bánfalvi Ákos

jön a Taurus lemez

A TAURUS EX T: 25 75 82 sztori

A Taurus EX T: 25 75 82 a hazai rocktörténet elsőszámú heavy szupergroupja, mely 1972-ben alakult meg Budapesten. Tagjai: BRUNNER GYŐZŐ (dob, zenekarvezető), BALÁZS FERENC (ének, Hammond orgona), SOM LAJOS (ének, basszusgitár), RADICS BÉLA (ének, szólógitár).

Az együttes olyan zenészekből jött létre, akik korábban már komoly szakmai és közönségsikereket értek el: Brunner korábban a Metróban, Balázs Fecó a Neotonban, Som a Neotonban, illetve Radics Béla legendás Tűzkerék nevű formációjában játszott. Az együttes neve mellett szereplő számok Brunner Győző lakástelefonjának számai, ez azt a célt szolgálta, hogy a rajongók közvetlenül is kapcsolatba léphessenek a zenészekkel.

A Taurus EX T: 25 75 82 szakmai bemutatkozó koncertje 1972. április 22-én volt a Gellért-hegyi Citadella klubban, ahol az új hangzás szinte sokkolta a jelenlévő szakmai vendégeket. Ilyen egységes heavy hangzású csapat nem volt addig a hazai rockpalettán. Radics parázs gitárjátéka, a zene dinamikussága, a megszólalás egyedisége óriási rajongó tábort vonzott az együttes későbbi koncertjeire. A sikerben óriási szerepe volt Horváth Attila szövegírónak, aki ráérzett az akkori magyar rockzenéért lelkesedő fiatalokat foglalkoztató kérdésekre. A közönség előtti bemutatkozó koncert május elsején volt a Budai Ifjúsági Parkban, ahol frenetikus sikert értek el.

A hatalmas sikert augusztus 11-én a Kisstadionban megismételték, ahol az angol Free együttessel léptek fel. Nyáron rendszeresen játszottak egy dunai sétahajón, ahol az indulás előtt a rakparton és a belvárosban "Bélát a pártba, Taurus-t a kormányba!" mondat skandálásával üdvözölte őket a tömeg. Az ilyen és ehhez hasonló beszólásokat az akkori politikai, kulturális és hanglemezgyári vezetők meglehetősen rossz néven vették. Ez lehet a fő oka annak, hogy a Taurus EX T: 25 75 82-nek csupán egyetlen kislemeze jelent meg a Zöld Csillag és a Szólíts meg vándor című szerzeményekkel.

Ősszel ORANGE - TAURUS néven huszonkilenc koncertből álló turnéra utaztak Jugoszláviába, a turné szervezője azonban a teljes bevétellel lelépett. A megalakulás után fél évvel Som Lajos kilépett a zenekarból, akik ugyan tovább dolgoztak, de ez már egy másik történet.

Ma már jószerivel csak a negyven év felettiek emlékeznek erre a rocktörténeti bandára, melyben nagy szerepe volt az akkori hazai hanglemezkiadók sanda szándékainak és hozzá nem értésének. Emiatt legendás rockbandák tűntek el nyomtalanul. Az elhallgattatás másik oka: a hanglemezgyár vezetői Radics Bélát nem tartották szalonképesnek. Pedig a fennmaradt, rossz minőségű amatőr felvételeket hallgatva, s a legendás életutat ismerve kiderül, Radicsnak legalább a szerzői lemezét kiadhatták volna nagy példányszámban, a biztos siker jegyében. (Az elsőnek még a borítótervét is elkészítette). Radics a Taurus rövid fennállása alatt írta legjobb nótáit. Manapság amikor a zenei világban a kütyüké és a gépzenéé lett a fő szerep, egyre erősödik Radics Béla legendája. Érték lett egy-egy elfeledett régi fénykép, egy-egy előkerült archív koncert mondjuk a hatvanas évek végéből vagy a hetvenes évek elejéből.

E sorok írója nemrégiben kincsre lelt, rátalált a Taurus EX T: 25 75 82 bemutatkozó koncertjéről készült felvételre, egy "romos" állapotban lévő BASF szalagon. A csoda folytatódott, a közeljövőben a La Ventana kiadó jóvoltából megjelenik az a bizonyos Budai Ifjúsági Park-béli koncert, melynek borítóján nem lehet más, mint az egykori "bikafejes Taurus" plakát.

S bár a felvétel minőségén a mai kor technikájával sokat sikerült javítani, azok nem versenyezhetnek a mai kifinomult stúdiófelvételekkel. Ez a korong azonban így is, kicsit sisteregve, megkopottan is a nagy pillanatok, a zseniális albumok közé tartozik.

Zoltán János

The Smashing Pumpkins
„Chicago leghíresebb zenekara”

"Tipikus történet. A zenekarnak nincs semmije, de keményen próbálkoznak, és sikeresek lesznek. Aztán jönnek a barátok, feleségek, kábítószer, majd minden a darabjaira hull. Már legelső interjúinkban is kihangsúlyoztuk mennyire elszántak vagyunk, hogy ne a szokásos klisé módján végezzük, ám végül mégis így lett." - Billy Corgan

1988: Billy Corgan megismerkedik James Iha-val és úgy döntenek, zenekart alapítanak. Corgan ekkor még egy használt-lemez boltban dolgozik és édesapjával, id. Bill Corgan-nel él, aki maga is hivatásos gitáros. Ugyanakkor Iha a helyi Loyola Egyetemen grafikus művészetet tanul. Később Billy kedvenc klubjában vitába bonyolódik egy D'arcy Wretzky nevű lánnyal, aki történetesen szintén konyít valamit a zenéhez.

Billy Corgan: James-szel legelőször egy közös barátunk révén találkoztam. Gyakran lógtunk négy-öt órát Len házában, ahol dalokat írtunk és vettünk fel. Egyszer James egyik dalával foglalkoztunk és természetemnél fogva valami olyasmit mondtam neki, hogy "jobb lenne, ha ezt így csinálnád, azt ide tenned, ezt pedig oda". Emiatt nagyon mérges lett. Nem is láttam két hónapig és tudtam, hogy nagyon felidegesítettem. Aztán az egyik nap, amikor a lemezboltban dolgoztam, megcsörrent a telefon. James volt az. Azt mondta, hogy szeretné, ha összeállnánk és játszanánk. Beleegyeztem, és ekkor kezdtük el a Pumpkins-t. Ilyen egyszerű volt.

D'arcy-t a Cabaret Metro nevű klubban ismertem meg. Épp egy zenekar játszott és egyszer csak meghallottam, amint a hátam mögött egy lány azt mondja: "szerintem ez a banda nagyon jó". Erre megfordultam és odaszóltam neki: "megőrültél?!". Vitatkozni kezdtünk, ami jól jellemzi kettőnk kapcsolatát: kezdettől fogva csak vitatkoztunk. Azt kérdezte: "miből gondolod, hogy tudod, miről beszélsz?". "Mert van egy zenekarom." - feleltem, de persze akkor még csak James és én voltunk. Erre ő: "Én pedig basszusgitáron és hegedűn játszom". Mire én: "Tényleg? És volna kedved kipróbálni magad a bandámban?

Az immáron háromtagú zenekarnak sikerül felkeltenie a menő helyi klub tulajdonosának érdeklődését, aki fellépési lehetőséget is ajánl nekik a Jane's Addiction előtt, feltéve, hogy szereznek egy dobost. Így kerül képbe Jimmy Chamberlain.

B.C.: Be akartunk kerülni a Cabaret Metro-ba, mert ez volt az a hely, ahol minden helyi banda szeretett volna játszani, ezért elkezdtünk kérdezősködni, hogy ki az, akivel beszélnünk kell ez ügyben. Mindenki azt válaszolta: "Joe Shanahan, Joe Shanahan". Így szemünkben egyfajta misztikus figurává nőtte ki magát. Amikor végre sikerült találkoznunk vele, az egyik haverom a hatás kedvéért valami olyasmit kérdezett tőle, hogy: "Akarod hallani annak a zenekarnak a kazettáját, amely Chicago leghíresebb bandája lesz?". Ettől nagyon zavarba jöttem, de Joe azt mondta: "Persze, hol a szalag?". "Nos, az még nincsen." Így hát James és én dobgép segítségével felvettünk két számot egy kazettára, amit elküldtünk Joe-nak, mire ő levélben azt válaszolta, hogy nagyon tetszik neki, de szükségünk lenne egy dobosra. Így az első Metro-béli fellépésünk előtt kb. négy-hat héttel kezdtünk el Jimmy-vel próbálni. Emlékszem már nagyon izgatottan vártuk, és egyszer csak megjelent rózsaszín pólóban és koptatott farmerben, sárga dobokkal. A többiekkel egymásra néztünk és láttam hogy ők is ugyanazt gondolják, mint én: ez nem lehet igaz, ez biztosan nem az a fickó. De aztán, mintha csak a kisujjából rázta volna ki, egy próba alatt megtanulta a számainkat, s ezzel teljesen lenyűgözött engem.

1989-ben I Am One címmel napvilágot lát a banda debütáló single-je, ezt '90 decemberében a Tristessa követi, mely a seattle-i kiadónál kiérdemli a hónap kislemeze címet. Majd elérkezik 1991 júniusa, amikor a Caroline Records gondozásában megjelenik a zenekar első nagylemeze, mely a Gish címet viseli (rajta az előbbi két dallal) s melyből két és fél millió példányt adnak el.

B.C.: Amikor a Gish dalait elkezdtem írni, már máshol laktam. Az ehhez a helyhez fűződő legkedvesebb emlékem az egyik számhoz, a Crush-hoz kapcsolódik. Az éjszaka kellős közepén írtam meg és emlékszem rá, hogy lekapcsoltam a lámpákat és miközben visszahallgattam a dalt, az jutott eszembe, hogy most találtam valamit. Ekkor jöttem rá, hogy ha igazán meg akarom valósítani az álmaimat és hiszek bennük, akkor azok elérhetővé válnak.

A lemez megjelenése után a zenekar másfél éves turnéra indul, de a koncertkörút során nehézségek merülnek fel: a már egy ideje randizgató James és D'arcy szakítanak és ez érzelmileg a többi tagot is megviseli. Billy Corgan egyre inkább kétségbevonja saját tehetségét és művészi képességeit, s mindez odáig fajul, hogy mire visszatérnek Chicago-ba, gyakorlatilag öngyilkossági gondolatok gyötrik és képtelen lesz a dalszerzésre. Majd Jimmy Chamberlain bevallja, hogy drog- és alkoholfüggőségben szenved. Mindeközben a következő lemez felvételeinek elkezdését illetően a nyomás egyre fokozódik. Végül a megfelelő orvosi kezelésnek és a dalszerzés gyógyító hatásának köszönhetően Billy kilábal a depresszióból és a zenekar egy atlantai stúdióba vonul, hogy hozzáfogjon a következő nagylemezhez, mely a Siamese Dream címet kapja.

B.C.: Ezen a lemezen kiderül milyen gondolatok foglalkoztattak akkoriban, ami most már nem tűnik olyan drámainak, de akkor nekem ez tényleg élet és halál kérdése volt. Az, hogy végül kimondtam amit gondolok, olyan volt, mintha azt mondtam volna: élni akarok. A Siamese Dream és a Mellon Collie néhány dalában kemény vádak érik a családomat, magamat és a későbbi feleségemet. Nagyon nehéz volt mindezt megírni, majd visszazökkeni a normális életembe és megjelenni a karácsonyi vacsoránál, ahol az anyám a Spin magazint tartva a kezében az arcomba vágja: "Mi a francot hordasz te itt össze?". Nekünk a Pumpkins volt az életünk és ha nem hittük volna, hogy többet jelent, mint a szoká-

sos dolgaink, akkor nem jutottunk volna túl mindazokon, amiken keresztülmentünk. Természetesen a Nirvana és a Pearl Jam akkori lemezeladásai által hatalmas nyomás nehezedett ránk és tudtuk, hogy ha nem rukkolunk elő egy óriási lemezzel, akkor nekünk végünk.

A lemez végül 1993 nyarán jelenik meg, de már a Virgin Records kiadónál, és a Billboard listáján a tizedik helyen nyit; az Egyesült Államokban négy-, a világ többi részén öt és félmillió példány fogy belőle. '94-ben a banda feltűnik a Rolling Stone címlapján, majd nyáron a Lollapalooza turnék legsikeresebb évadát produkálják, felülmúlva ezzel olyan zenekarokat, mint a Jane's Addiction, a Red Hot Chili Peppers és az Alice in Chains. Októberben megjelenik egy b-oldalas válogatás, a Pisces Iscariot, majd év végi kiadásában a Spin az év zenekarának választja Corganéket. A sikertörténet tovább folytatódik, amikor hathónapnyi kemény stúdiómunka után 1995. október 24-én a boltokba kerül a Mellon Collie and the Infinite Sadness című dupla album, rajta huszonnyolc dallal. A Billboard első helyén debütáló lemez(ek) minden addigi mutatót megdöntve (nyolcszoros platina az USA-ban, tizenegymillió eladás világszerte) az évtized egyik klasszikusává válik.

B.C.: A Mellon Collie-ban sokéves munkánk csúcsosodott ki és ezzel a dupla albummal meg akartuk mutatni, hogy mi a saját magunk zenekara vagyunk és mindenki mástól el akartuk határolni magunkat.

James Iha: A stúdióban ötven dalt rögzítettünk és emiatt a hatalmas mennyiség miatt a munka szinte ipari méreteket öltött. Új producerrel dolgoztunk, Flood-dal, aki teljesen más hozzáállást hozott magával. Neki az érzelmek számítottak, nem pedig egy tökéletes hangmagasság, és azt hiszem ő ébresztett rá minket arra, hogy hagyatkozzunk az ösztöneinkre és ne gondolkozzunk túl sokat.

A dupla CD szinte a létező összes babért leiratja: az MTV, a Billboard, a Rolling Stone, a Request, a Spin és a Time Magazine is díjak garmadával hal-

mozza el a zenekart, míg a Bullet With Butterfly Wings - hard rock kategóriában - elnyeri a Grammy-díjat. Ennek ellenére - vagy ennek is köszönhetően - a lemez megjelenését követő turné során a zenekar tagjainak komoly problémával kell szembesülniük. 1996. július 12-én Jimmy Chamberlain, aki régóta nem tudja leküzdeni kábítószerfüggőségét, és Jonathan Melvoin, a turné billentyűse, egy new york-i hotelszobában heroinnal lövi be magát. Melvoin belehal, Chamberlaint kirúgják.

B.C.: Karrierünk során öt világkörüli turnét csináltunk végig, melyek közül négy több mint egy évig tartott. Ezek mindegyikén a fellépések száma százhatvan és száznyolcvan között mozgott. A zenészek között sokan nem bírják ezt a tempót és összeroppannak. Jimmy-vel is ez történt.

J.I.: Azt hiszem a zenekar életének bizonyos pillanataiban mindannyian éreztük, hogy túl sokat vállalunk. De a szabályok szigorúak voltak: nincs ital, nincs drog. Ennek ellenére Jimmy esetében voltak nyilvánvaló jelek, de mi mindig adtunk neki egy újabb lehetőséget, ami végül túl soknak bizonyult.

B.C.: Sok kárt okoztunk magunknak, a hírnevünknek és úgy általában is azáltal, hogy nem álltunk le és a "show must go on" elvet követve folytattuk. Szünetet kellett volna tartanunk, hagyni, hogy mindenki kifújja magát, aztán leülni Jimmy-vel és átbeszélni a történteket. Ehelyett nagyon gyorsan cselekedtünk, hülye döntéseket hoztunk, és ezért még a mai napig is fizetnünk kell.

A turné további állomásain a dobok mögé Matt Walker ül, aki a korábbi európai helyszíneken a Pumpkins előzenekaraként szereplő Filter-ből érkezik. Látszólag minden a régi kerékvágásban halad: '98 februárjában a Batman és Robin filmzenéjéhez írt The End Is The Beginning Is The End újabb Grammy-díjhoz juttatja a zenekart, majd június elején megjelenik a következő nagylemez, az Adore.

B.C.: Az eredeti cél az volt, hogy egy nagyon lecsupaszított és akusztikus jellegű lemezt készítsünk, s mindezt nagyon gyorsan. Nem feltétlenül a Mellon Collie-ra való válaszként, hanem azért, hogy minél távolabb kerüljünk a grandiózus dolgoktól. Büszke vagyok rá, hogy ragaszkodtam ahhoz, hogy valami teljesen más csináljunk, ugyanakkor a lehető legnagyobb kockázatot vállaltuk fel. Tudunk-e változni, tudunk-e mások lenni, de mégis sikeresek? Ha bevált volna, zseniként tekintettek volna ránk, de nem vált be, így bolondnak tartottak minket.

Jimmy Chamberlain hiánya nagyon megviseli Corgan-t. Kettőjük között az évek során olyan szoros munkakapcsolat alakult ki, hogy már egy-egy pillantás alapján is megértették, mit akar a másik. Éppen ezért Billy választás elé állítja D'arcy-t és James-t: ha nem veszik vissza Jimmy-t, akkor ő kilép. Ennek hatására 1999-ben Chamberlain visszakerül a zenekarba és a tagok újabb lemez készítésébe fognak. Ez a korong a MACHINA / the machines of God címet kapja, és 2000 februárjában lát napvilágot, ám épp hogy elkészül, D'arcy Wretzky elhagyja a bandát. A turnén Melissa Auf Der Maur, a Hole korábbi basszusgitárosa egészíti ki a megfogyatkozott négyest. Végül május 23-án bejelentik, hogy a zenekar feloszlik.

B.C.: Amikor Jimmy visszajött, összeültünk és megegyeztünk néhány dologban. Az egyik az volt, hogy készítünk egy utolsó lemezt, a másik pedig az, hogy még egy nagy turnéra indulunk, hogy mindenki láthasson minket még egyszer utoljára. Könnyen mondhattuk volna azt is, hogy itt a vége, csinálunk egy-két klipet és kész. De fogadalmat tettünk és az, hogy D'arcy ehhez nem tudta magát tartani, még nem jelentette azt, hogy mi nem ragaszkodtunk az ígéretünkhöz. Azért osztottunk fel, mert többé már nem volt jelen az a kollektív erő, mely mindig is összetartott minket.

2000. december 2.- a Smashing Pumpkins utolsó koncertjét adja a Metro-ban, azon a helyen, ahonnan az egész történet elindult tizenkét évvel ezelőtt.

2001. november 20.- A Virgin records America gondozásában megjelenik a Smashing Pumpkins greatest hits lemeze Rotten Apples címmel.

A Rockworld Bt. ajánlata:

MŰSOROS KAZETTÁK, CD-k:

193. CELLA: GYÚJTSUK FEL!
193. CELLA: MÉLYPONT
193. CELLA: MIT AKARSZ?
193. CELLA: VALAMIT TENNI KELL
A BRIGÁD: ÉLETUNT ROCK & ROLL
A BRIGÁD: MÁSCORE
A BRIGÁD: AZ ÉLET SZÉP!
AGLÉS A FIÚK: CYBERÉVA
AGLÉS A FIÚK: SZÍV, VER, AGY.
AKNAKEMPING: AKNAKEMPING
AKCIÓ EGYSÉG: 10.ÉV. DUPLA CD.
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: JÉZUSNAK VOLT-E.
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: JÓPOFA
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: MASHOL JÁRSZ
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: NEM AKARUNK MI.
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: EMBEREK ÉS ÁLLATOK
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: MIAFASZAZALVIN RÉC?
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: AZ ÉLET SZAGA
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: DRAGON, PIZZA
ALVIN ÉS A MÖKUSOK: PUNK-POP-SUPERSTAR
AURÓRA: BALKÁN EXPRESS
AURÓRA: BEST OF 1993-1999
AURÓRA: ELŐRE KURVÁK, GÉNGSZTEREK
AURÓRA: ILLEGÁLIS BÁL
AURÓRA: NINCS KARÁCSONY
AURÓRA-WIZO: MINDHALÁLIG PUNK
AURÓRA: '88, ÉS ÁLLAT IVAN
AURÓRA: FELTÁMADÁS
AURÓRA: KESERŰ CUKOR
AURÓRA: ANTIKÖRPER: MADE IN EUROPA
BALATON, 6 EURÓPA KIADÓ: ZICHY KASTÉLY.
BALATON: '83
BALATON: A FÉNY KÖZEPE.
BALATON: II.
BARBARO II.
BLACK-OUT: I. LIVE, FEKETE-KÉK,
BOMBER: B-1
BOMBER: PONT ILYEN NŐT AKAROK
BRAINS: SZÍNEK, SEMMI KOMOLY.
C.A.F.B.: MINDEN-HATÓ
C.A.F.B.: KONCERT '92.
C.A.F.B.: SUBKONTAKT
C.P.G.: MINDENT MEGESZÜNK
C.P.G.: 1980-1984.
CADAVERES DE TORTUGAS: OUR WAY
CADAVERES DE TORTUGAS: READY TO...
CARMEN: VITAMIN-C
CADAVERES DE TORTUGAS: SALVO CARMA
COLORSTAR: HEAVEN ICE TRIP!
CROSS BORNS: 1, 2, 3, 4, 5.
CRISTIAN EPIDEMIC: GYÁSZ
CRISTIAN EPIDEMIC: ISTENI ORGIA
CSA MISI: RETRÓ (ALTERNATÍV)
CSIZMÁSKANDÚR: BULIZIK A SKA MAFFIA
CSIZMÁSKANDÚR: VIVA LA SKA
CSONTFEJ: HÁBORÚS BÚNDSÓK
DAWNCORE: SOULBURNE TIME
DEMON LORD: ADVENTURES...
DEMONSTRÁCIÓ I.- III. (VÁLOGATÁS)
Dr. WALTER & THE LAWBREAKERS
Dr. WALTER: BABY RIDE
Dr. WALTER: SITTING ON THE.
DRUMS: III
EGÉSZSÉGES FEJŐR: KRONOLÓGIA
EGÉSZSÉGES FEJŐR: 1996: SZÜLETÉSNAP
EGÉSZSÉGES FEJŐR: CSODASZARVAS
EGÉSZSÉGES FEJŐR: RÓZSA ALEXANDER...
EGÉSZSÉGES FEJŐR: TURULMADÁR, ARCHÍV
EGÉSZSÉGES FEJŐR: OI-MUSIC
EURÓPA KIADÓ: ÉS MINDIG CSAK KÉPEKET
EURÓPA KIADÓ: LOVE '82'
EKTOMORF: KALYI JAG
EKTOMORF: EKTOMORF (CSAK CD)
EURÓPA KIADÓ: JÓ LESZ '84
ÉNOLA GAY: BIRKA
ÉN ÉS A MAGNUM: BEAVATÁS
FALCONGATE: LONG WAY TO GO...
F. O.SYSTEM: F. O.SYSTEM
FRADIMANIA: A LEGUJABB FRADI DALOK
FEHÉR TÖRVÉNY: MEZŐ SKINS- REMIX 2000.
FÜGGETLEN ADÓ: A CÍMZETT ISMERETLEN
FÜRGERÓKA BÁK: RÓKAMÓKA
GESAROL REVIVAL BAND: AKI TEGNAP...
GRAVEWORM: AS THE ANGELS' REACH...
H. O.M. BEST BEFORE ALTER. VÁLOGATÁS
HOBO BLUES BAND: GYÖNGY A SÁRBAN
H-O BAND: FLORT (DYRTI- ROCK)
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: A LÉGJOBB...
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: A TERRORISTA.
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: NYALJÁTOK KI!
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: HANGULAT-J...
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: ISTEN HOZOTT.
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: (UDD TÁBOR-NOK, AVAGY KET MUSZAK, FUSZAG
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: NYALJÁTOK KI!
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: SZELSŐ DAL
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: SZULINAPUNK
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: ARCHÍV + HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: DOLLÁR, HATALOM.
HOOLIGANS: (EX DANCE EGY.)
HUNNIA: HAZATÉRÉS
HUNNIA: ŐSI ERŐ (DUPLA CD)
I LOVE YOU: 1996, MA TE VAGY A KARMA
JUNKERS '88: BÁTRAK VÉRE
KALAPÁCS: ELSŐ MERÉNYLET
KAMONDY AGNES: DALOK NIRVÁNIÁBÓL KAMPEC
DOLORES: '84-'88 , TŰ FOKÁN
KAMPEC DOLORES: ZUGÓ RAPID
KAMPEC DOLORES: LEVITÁCIÓ
KAMPEC DOLORES: A BIVALY HÁTÁN
KÁRPÁT MŐBIUS: KÚRUCZ LEMEZ
KEVÉS: NEM ÉRTETEK, MIÁTTATÓK
KINOPUSKIN: ASZEK, CINEMA VENDETTA
KONFLIKT: MEA CULPA
KONTROLL: '83
KONTROLL: '91, ŐSFELVÉTELEK
KONTROLL: ÉLŐ FELVÉTELEK / CSAK CD-N/
KORAI ÖRÖM: 1993-96-97. RECYCLED.
KORAI ÖRÖM: '92-'96.
KORAI ÖRÖM: 2000 SOUND & VI
KRITIKUS PONT: TOLLAINKAT TÉPKEDŐ
LECSA-PUNK: TE VAGY AZ ELLENSÉG
LECSA-PUNK: REMÁLOM
MACSKANADRÁG: 1988.
MACSKANADRÁG: A LÁTSZAT CSAL
MACSKANADRÁG: MODERN SZERENÁD
MAG. CSERESZNYE: 1991, MULT ÉS JELEN
MAG. CSERESZNYE: A MI HAZÁNK
MAG. CSERESZNYE: NINCS TÖBB KEGYELEM
MAG. CSERESZNYE: OI-MÁNIA
MAG. CSERESZNYE: UTOLSÓ SZÓ JOGÁN
MAG. CSERESZNYE: KIMAGOZVA '96.- MK-CD
MAGNA HUNGÁRIA: VI, MAGYAR ZENÉRE
MAGNA HUNGÁRIA: ŐSEINK FÖLDJÉN
MAK: UTOLSÓ TANGÓ BUDAPESTEN
MALEDICTION: ERITIS SICUT DEUS...
MANTRA: EMBERT JÁTSZANI
MANTRA: ÉLŐ EMBERT JÁTSZANI
MÁSFÉL: KATASZTRÓFAMÁMOR
MÁSFÉL: KINAI NATHA
MÁSFÉL: MESE, VILLÁMOS / CD-ROM/
MÁSFÉL: ANGYALTOJÁS
MÁSFÉL: VIPERAGARZON
MESSENGER: ÉLSZ, AHOGY ÉLSZ
MIG-29: A HANGSEBESSÉGEN IS TÚL
MIG-29: MESEÉLLEK
MYSTIC CIRCLE: INFERNAL SATANIC VERSES
MOBY DICK: MEMENTÓ
MUDDY SHOES: THE REAL... CSAK CD-N
MÜLLER SZIAMI: ÉLJA-BÉREK
MÜLLER SZIAMI: SURGÓS REINKARNÁCIÓ
MÜLLER SZIAMI: HA... EGY, VAGY EGY SEM
MÜLLER SZIAMI: TAPASZTALATOK
MZ/X.: JELENTKEZIK
NAGYAPUNK: MAMGR
NECK SPRAIN: OVERGAIN
NEMESIS: ABRAXAS
NEMESIS: NEMESIS
NEMZETI FRONT: A MOHÁCSI VÉSZ 1526.
NEM MIND 1: ESTE 10.
NO SURRENDER! EUROPEAN OI!
NOTHING B.N. VALÓSÁG EZ A VILÁG
NOTTINGHAM: ANNO...
NULLADIK VÁLTOZAT: A BOLYONGÁS ÉVEI
NULLADIK VÁLTOZAT: CSENDKAPU '97.
NULLADIK VÁLTOZAT: METROPOLISZ TÁNC
NULLADIK VÁLTOZAT: MURMUC
NULLADIK VÁLTOZAT: ÉLŐ
NULLADIK VÁLTOZAT: JÁTÉKOK KÖNYVE
N. S. VÁLOGATÁS II - OUR VOICE: THE REVOLUTION
OI-KOR: ÁBRÁNDOK NÉLKÜL
OI-KOR: ÁRPÁD NÉPE, X. ÉV
ONIX: ERRE SZÜLETTÉL
ORSOLYA ÉS PÉTER: REGGELI
OSSIÁN: FÉMZENE
OSSIÁN: KONCERT
OSSIÁN: UTOLSÓ LÁZADÓ
OSSIÁN: GYÚJTÓPONTBAN
OLIVETI B.BAND: POCSOLYÁBA LÉPTEM
ŐRJÁRAT: SZEMBEN A GONOSSZAL
PAJTÁS DALOLJUNK: PUNK VÁLOGATÁS
PARANOIA: KÁROS AZ ÉLET
PARANOIA: NAP, NAP UTÁN
PERSONA NON GRATA: TAKARMÁNY
PERSONA NON GRATA: SYSTEM OF LOGIC
PERSONA NON GRATA: TIBICSKOI
P.G. CSOPORT: ELMULHAT MINDEN
PRIVÁT NIHIL: THE LAST UNDERGROUND
PROSECTURA: AKI... AZT...
PROSECTURA: AKKOR INKÁBB ÚTHENGER
PROSECTURA: BANÁLIS CÖITUS
PROSECTURA: F. A. S. Z. A.
PROSECTURA: LIVE'98
PROSECTURA: NA MÁR MEGINT...
PROSECTURA: SZÉP AZ ÉLET
PROSECTURA: VULGÁRIA
POKOLGÉP: CSAKAZÉRTIS
POKOLGÉP: LIVE IN P.E.CS.A.
PUNK-TUM: SAJNOS!
RECE-FICE: FAROST LEMEZ
REPLIKA: A FÖLD
REPLIKA: TESTRE ZÁRT LÉLEK
REPLIKA: EGY MÁSIK VILÁG KAPUJÁBAN
ROM. ERŐSZAK: PERDITA SZERELEM
ROM. ERŐSZAK: MAGYAR HISTÓRIA X
RÓZSASZÍN PITBULL: NE LEGYÉ MA GENYÓ
RÓZSASZÍN PITBULL: VILÁGSLÁGEREK
RUDÁN JOE: CODA
SABLE: THE BLACK ART
SANDWICH: AMERICAN POSITIVISM
SEPTICMAN: SEPTEMBER
SEPTICMAN: DOGMA
SEX ACTION: I.
SLANG: SLANG
SNOBB: EGYENES ADÁS
SOCIAL FREE FACE: BELŐLRŐL ÉGET
SÖKK & ROLL: PUNK VÁLOGATÁS
SOUPSHOP: HATE
SUCKERPUNH: PÚDER
STAINLESS STEEL: THE FABLEO...
STAINLESS STEEL: WIGANT
STORY: KONTROLL
STORY: KILLENIUM
STORMLORD: SUPREME ART OF WAR
STRATÉGIA: LÁSS TISZTÁN!
STRONG DEFORMITY: RACKET
SZAKÁCSI GÁBOR: ÉSKÜSZÜNK
THE EXPLOITED: LIVE ANNO (JUD
THIS NO ALL: ÁLOMTEMETŐ
THE 4-SKINS: RARITIES
TITKOLT ELLENÁLLÁS: A HATALOM EMBEREI
TITKOLT ELLENÁLLÁS: FELTÁMADÁS
TITKOLT ELLENÁLLÁS: FORRÓ A LEVEGŐ
TITKOLT ELLENÁLLÁS: VELÜNK, V. ELLENÜNK?
TÓTH BAGI BAND: CRAZYCLOCK
TROTTEL: INTERFERENCE
TROTTEL: MAXI CD. TRÖXX- TRAXX
TROTTEL: THE SAME STORY
TRÖTTEL: ÉRDEKES ZENE KÍVÁNCSIAKNAK
TRÖTTEL-MONODREAM: FLUID
TUDÓSOK: ÁTOM, ÁTOM, AZ A HARCOM
TUDÓSOK: NE AGGYAD AZ AGYAD
TUDÓSOK: REPÜLŐ TUDÓMÁNY
TUDÓSOK: TISZTATISZT
TŰZKERÉK: MEGÁTKOZOTT EMBER
TŰZKERÉK: T6 TÖRNA...
TŰZKERÉK: RADICS BÉLA LIVE
TŰZKERÉK: SÍRIG TARTSD A POFÁD
UTOLSÓ ALKALOM: MINEK?!
ÚJ HAJNAL: EZ A FÖLD AZ OTTHONUNK
UNFITASS: PULSE
URH: VAN-E ÉLET
UZGINŰVER: '99.
VHK: A HALÁL MORESRE TANÍTÁSA
VHK: A SEMMI KAPUIN DÖRÖMBÖLVE
VHK: AZ EDEN VISSZAHÓDÍTÁSA I.
VHK: AZ EDEN VISSZAHÓDÍTÁSA II.
VHK: ŐRIÁS TER
VHK: VILÁGOSZTON KIUGRASZTÁSA
VHK: NAPTÁNC
VIDÁM PARK: CRACOWIA EXPRESS
VIDÁMPARK: 10 SLÁGER
WAHORN: EDD MEG A FÉNYT
WAHORN: KÖMÖLVZENE
WASZLAVIK: A LEGJOBB ZENE A MAGYAR
WASZLAVIK: JÓ SZERENCSÉT ÚJ M. Ö.
WIZO: UUAARRGH!
WIZO: BLEIB TAPFER
WIZO: HERRENHANDTASCHE
WEI WU WEI: ABLAK EGY TÁJRA
WEI WU WEI: KÉSŐRE JÁR
WESTMINSTER APU: ÁLTATÓ
WESTMINSTER APU: NINCS MESE.
ZAKLATÁS: ZAJLIK AZ ÉLET
ZAKLATÁS: KI MONDJA MEG ?
ZUHATAG: EZERREL
YACK: VISSZA KI AZ UTCÁRA

Kazettán: 950.-Ft -tól+ postaköltség
Az alábbiakat termékek CD-n is kaphatók!
CD- k.: 1900 Ft-tól,

PÓLÓK

ALVIN ÉS A MÖKUSOK: TÖBBFÉLE	950.-
HÉTKÖZNAPI CSALÓDÁSOK: TÖBBFÉLE	950.-
TOMI SZOMORÚ: FŰ ALATT	950.-
PICSA: TERRORISTA	950.-
PICSA: NYALJÁTOK KI!	950.-
PICSA: LEGJOBB PICSÁK	950.-

MŰROS VIDEÓK

BEATRICE: MAGYAR VAGYOK	2500.-
BLACK- OUT: LIVE	1900.-
EURÓPA KIADÓ: MINDIG CSAK KÉPEK	2100.-
NEMZETI FRONT: 1993-1997	1900.-
NEMZETI FRONT: MOHÁCSI VÉSZ 1526.	1900.-
PI CSA: SZÜLINAPUNK	2100.-
C.P.G.: POLPOT MEGYE PUNKJAI	2100.-

KÖNYVEK, FANZINOK

TRENDZAVARÓK	1200.-
BLACK SABBATH KÖNXV	1500.-
GÁNGSTA ZOLEE: AZ ELSŐ, AZ UTOLSÓ	1650.-
MARILYN MANSON, ÉS ÉN	1199.-
METAL HAMMER: HAVILAP	450.-
NEMES N. PÉTER: A BLUES NYOMÁBAN	950.-
P. MOBIL KÖNYV	2400.-
ROCKINFORM. HAVILAP	275.-
VÍG MIHÁLY: VERSEIM	950.-

ÁRENGEDMÉNYES MK. CD

AMD: A HÁBORÚ BORZALMAI
AMD: TULÉLŐK MK= 300.-. CD = 1000.-
BELFEGOR: VIHAR UTÁN
DIE KAMERADEN
ESCALATOR: ARBEIT, HELIKOPTER
EXTRACT: KÉPEK
FORCAS; A SZÉL DALA
GOLYÓ ÉS A VADHAJTÁS: NEO ROCKA BILLY
H. O. BAND: ÖH VEAH (SZENVEDÉLY
HAJNALIG SZTRIPTÍZ: VILLGASD, ÉS ÉLVEZD!
HARD LÉGIÓ: HÚLYÉK KÖZT
HISZTÉRIA: GAME OVER VÁLOGATÁS
KEVÉS: HÚSFAL
KRIZIS: SOHASEMVOLTORSZÁG
MARILYN: MARILYN
MASK: ŐRÜLTEK HÁZA
MINDEGY: JÖNNEK
NEW GENERATION
ONIX: NAGY ROBBANÁS
RED MARINETTI: NEUROMANCER
TITKOLT ELLENÁLLÁS: MINDENT VISSZA
TORMA: VADUL, ÉS ENGEDETLENÜL
TOWER: AGYMOSÁS
VIDÁMPARK: KARNEVÁL

MINDEN MK: 300.Ft

Ezek a termékek megrendelhetők,
Postai utánvéttel + posta költség:
ROCKWORLD BT. Budapest.
1399. PF; 701/1025
MEGVÁSÁROLHATÓ:
1070. Bp. BARCSAY U. 8.
TEL.: 413-72-93, 413-72-94
mailto:rockworld@mail.axelero.hu
WWW.EXTRA.HU/ROCKWORLD
WWW.ROCK-WORLD.ORG

ÚJ ÜZLETBE KÖLTÖZTÜNK!

meghallgattuk

Carpetbagger

Szerzői kiadás

A Rádió legendás 8-as stúdiójában a mai napig készülnek felvételek, elsősorban a Produkciós Iroda felfedezettjei részéről. Ilyen a négy tagú Carpetbagger. A tizenöt angol nyelvű dal hangminősége, megszólalása kimondottan jó, amit a fiúk letettek az asztalra, biztató. Előfordul az Eagles-hez hasonló west coast - Mama's Lullaby, Souvenir -, az énekesnek ehhez van a legjobb hangadottsága, másutt a funky pattogása ragadja meg a hallgatót, megint másutt pop-rock vonulat tűnik fel. Talán a rock áll legkevésbé közel a lelkivilágukhoz, mert ezek a riffek már elcsépeltek, különösebb érzelmet sem tudnak belevinni. Eljátszák, eléneklik és kész. A funky-ban nagyon profik, ott érvényesül igazán a hangszeres tudásuk. A pop jellegű témák szintén figyelemre méltóak, ám ezek között nagy a szóródás. Amennyire nyerő az A Thousand Suns, annyira feledhető a Prayer és a Stalker. Úgy tűnik, hogy ennyi nóta túltett szerzői fantáziavilágukon, a kevesebb - ezekből egy válogatás - több lett volna. Ennyi kritikát azért bátorkodom felsorolni, mert amit csinálnak, az már profi színvonal, és ott más a mérce. CD borítójuk fotója, a meztelen hátú hölgy, ugyanilyen kissé megcsavarodó pozícióban több mint két évtizede már megjelent az Eric Clapton Was Here című koncertlemezén. Lehet, hogy véletlen.

56'21" *Captain Cook*

PH: Hatodik érzék

Szerzői kiadás

A Rockinform 1999-ben már foglalkozott a társulat Ellentétek szigete című kiadványával, ám azóta nem kis zenei változás történt a csapat házatáján. Kiléptek a tucatzenekarokra jellemző zenei világból és betértek oda, ahová már nem mindenki nyer bebocsátást. Megjelentek az igazi dalok a maguk változatosságával, a gitárok bátran használják a különböző effekteket, jelen van a keménység és a finomság. A Képek ugyan egy bizonyos szakaszban kísértetiesen átveszi a Black Night riffjét, a Hatodik érzék meg ossiános, de ezen is lehet segíteni, ha úgy gondolják. Tudják, hogyan kell fokozni a feszültséget, mit kell tenni ahhoz, hogy ne üljön le a hangulat, lényegében már saját magukat adják, nem utánoznak. Az énekes Petrik Róbert kissé kétségbeesetten veszi a magasabb tartományokat - ez Kalapács József védjegye - ezen is kell még reszelni valamit, de ez a bő negyedóra már így is sejtet valamit a jövőből, a germán metál területén. Örvendetes a fejlődésük. Ezeket a felvételeket bátran szétküldhetik az ország klubhálózatának, a koncertszervezőknek. Magam részéről nyugodtan várom a folytatást. Elérhetőség: http://ph.ini.hu, phszeged@hotmail.com; Petrik R.: 20/921-02-09

17'43" *Szaki*

Shokk: Szenvedély

Demo

Azzal tisztelt meg a kétújfalui zenekar, hogy a nevemre címezve küldte szerkesztőségünkbe első demóját. A kemény zene nem szakterületem, ám némi huzavona után mégis nálam kötött ki az anyag.

Nem jártam még arrafelé Baranyában, mégis szimpatikus hely számomra Kétújfalu, mert az önkormányzata biztosít próbahelyet a fiúknak. Az egyébként nem rutintalan, 1998. telén alakult Shokk demó-felvétele is a próbateremben készült. Ez önmagában nem lenne probléma, ha a hangminőségre nem nyomná rá a bélyegét, mégpedig alaposan. Annyit mégis sikerült kihámoznom, hogy a dob helyén groove boxot működtetnek a srácok (nem volt nehéz kitalálni, mivel relatíve ez szól a legjobban, ráadásul le is írták a levelükben), meg, hogy valamiféle indusztriális metálról van szó, Cadaveres De Tortugas-hatás(h)okkal.

A szövegek - lehetnének érettebbek, acélosabbak - hardcore-tipusú világlátásról árulkodnak. Sajnos, a gitár-témákat csak sejteni lehet. Az ének (mármint a felvétel) torz. Az alapok érdekesek, ami fantázia jelenlétére utal, ám az érdemi kritikához - az érdemi kritikuson kívül - ennél mindenképpen jobb minőségű felvételre lenne szükség.

A magam részéről ezt a hat számot életjelnek, biztató kezdetnek tekintem.

A zenekar elérhetősége: Szeitz Balázs, 7975 Kétújfalu, Zrínyi M. u. 7. Tel.: 30/264-59-57

olasz

In Vain: Első szavak...

Kétéves fennállását ősszel ünnepelte ez a tizenkilenc éves átlagéletkorú tiszaújvárosi társaság, vagyis van még idejük bőven tanulni. Nem mintha annyira rászorulnának, de ugye hibátlan anyag nem létezik, főleg nem egy tizennyolc óra alatt rögzített, próbatermi felvételnél.

Az In Vain újra egy olyan csapat, ami gondolkodóba ejt, a zenéhez művészi oldala felől közelítenek, ahogy tették azt földijeik, Disorderék is. (Vajon ez a TVK hatása az ottani levegőben?) Nem egyszerű körülírni muzsikájukat eme három szám (plusz az outro szerepét betöltő, enyhén spanyolos, instrumentális darabnak) alapján, azonban ha szabad a szavakkal játszani, akkor nyugodtan használhatjuk rájuk a "depresszív metal-álom-core" kifejezést. Egybeolvasztva a melankóliát és a zaklatott hangvételt, az In Vain egyfajta sötét, kísérletező közegbe merülve tolmácsolja gondolatait. Távol áll tőlük, de a Neurosis különcsége fogható az övékhez, hiszen míg a "Valaki" egy álomszerű világban kalandozik, addig az "Egyedül" egy sokkal nyersebb, ösztönösebb metalcore irányba fordul, grunge-osan fájdalmas refrénjével. A szintén intenzív, egy népzenei dallammal indító "Csak egy levél" ismét egy újabb arcukat mutatja, hiszen ez a típusú "gondolati hardcore" eddig itthon talán csak a Kevés együttest jellemezte. Mostantól már az In Vain-t is.

A zenekar Tiszaújváros vonzáskörzetéből cuccal rendelkező dobost keres. Ezzel és a demóval kapcsolatban érdeklődni lehet: Cserpák Tamás, 3580 Tiszaújváros, Pajtás köz 7. Tel.: 20/445-89-56 vagy 49/344-368 A jelszó: Csak egy levél!

14'40" *B.Ákos*

Thug Life Clan: Demo 2000

Ámbár egy nagyon baráti és közvetlen levelet mellékelt a nyírbátori Thug Life Clan duója eme tavalyi keltezésű demójuk mellé, túl sok jóval nem szolgálhatok. Ugyanis a kazettán szereplő hat tétel egyrészt kissé távol áll lapunk profiljától (az enyémtől egyáltalán nem, de ez még kevés az üdvösséghez), másrészt egy gyengécske szárnypróbálgatás a gettó/gengszter rap műfajban.

Érdekességként még elmegy, hogy az ének alá - meglehetősen halkra - kevert funky-s, fúvósokkal tűzdelt zenét Szasza G és Pety D. egy közeli barátja írta, aki mellesleg egy helyi progresszív rock/metal csapat basszerosa (időközben túltették magukat egy zeneszerző váltáson!), de a rap-rockhoz vagy a hardcore raphez a Thug Life Clannak halvány köze sincsen. Ehelyett kissé amatőr módon, szakadozva rappelik rá a stílushoz illő vagány, szókimondó szövegeiket a műanyag zenei alapokra. Az előadásmód nagyjából kimerül Lory B., Dopeman Lackó, esetleg az Action-ös Szasza témáinak átvételével, ráadásul a dalszövegek sem nyújtanak semmi újat a Ganxsta Zolee és a Kartel, valamint az Action jellegzetes szófordulatainak ismeretében. Sajnos ez a nagy magyar valóság.

A hamarosan érkező bemutatkozó albumig még megrendelhető ez a kazetta 500Ft+pkg. ellenében a következő címen: Thug Life Clan, 4300 Nyírbátor, Kisbogáti u. 11. A borítékra ne felejtsétek el ráírni: Ez itt az élet, a Thug Life tudod, szívja a véred!

Bánfalvi

Zuhatag: Mindent felőrlő

Szerzői

A Rockinform 86. (2000. novemberi) számában írtam a zenekar négyszámos lemezelőzetes anyagáról, és most már itt a teljes album. Hornyák Öcsiék összesen tíz számot rögzítettek a szolnoki Denevér stúdióban Cserfalvi "Töfi" Zoltán vezetésével.

A "Mindent felőrlő" nyílegyenes folytatása a fent említett négyszámos anyagnak, pontosabban annak kibővített változata. Hangszerelési pluszként Kormos Attila közreműködésével billentyű is hallható három tételben. Ezen felül lényegében ugyanazt tudom leírni, amit tavalyi cikkemben is tettem, azaz, hogy jól szól a felvétel - talán a szólók hangszínei vékonyak egy kicsit (ez alól a "Nem véletlen" bevezető szólóbetétje kivétel) -, a szövegek jól kimunkáltak. Lukács Laci és a Tankcsapda szelleme továbbra is keményen kísért, ezt az új dalokban sem sikerült levetkőzniük. Ehhez még annyit tennék hozzá, hogy érdemes lenne kicsit váltogatni a hangnemeket...

A fegyverneki trió jelenleg kiadót keres, ám amíg meg nem találják a megfelelő partnert a lemez megjelentetéséhez, addig sem tétlenkednek, és már el is készítették első klipjüket "A lényeg" című dalukhoz.

Mindent egybevetve érződik, hogy nagyon sok munka áll a 'Mindent felőrlő' mögött, és debütálásként jó. Nem tudom, hogy mennyit koncerteznek manapság, de a legtöbb daluk tipikus koncertnóta - erről volt szerencsém egy miskolci bulijukon meggyőződni -, mivel többnyire húzós középtempókkal operálnak, amelyre karcos, erőteljes gitársound és ének épül.

Ha elég kitartásuk lesz, amellyel némi szerencse is párosul, a saját egyéniségük jobban előtérbe kerül dalaikban - ez utóbbit a lemezelőzetes kapcsán is leírtam -, akkor komoly hazai ismertségre tehetnek szert.

Cím: Kovács Szabolcs, 5231 Fegyvernek, Damjanich út 54., tel.: 56/481-277

36'41" *Deni*

meghallgattuk

Nottingham:
Örökre...

Tízéves fennállását ünnepli a szolnoki Nottingham. Kétségkívül ők az ország egyik legkevésbé becsült, egyben leghányattatottabb sorsú zenekara is. Több albummal a há-

Nottingham

tuk mögött sem tudták kivívni az őket megillető posztot azon a bizonyos zenei ranglétrán. Ők viszont ezzel most már mit sem törődve komponálják újabb és újabb dalaikat, és megosztják azzal, akit érdekel, de legfőképpen a saját maguk szórakoztatására zenélnek. Mielőtt viszont tömjénező dicshimnuszt költenék róluk, térjünk át minél előbb a promóciós célokat szolgáló, ötszámos "Örökre..." tartalmára, mert megérdemel néhány sort, néhány pozitív szót.

Nottinghamék kitartanak annál a stílusnál, amivel annakidején elkezdték, vagyis valódi szerelmüknél, ebből a szempontból megállt körülöttük az idő. Nevezetesen ez a muzsika amolyan dinamikus, mégis dallamos, klaszszikus zenei betétekkel tűzdelt heavy metal, a '80-as évek közepéről. Az irányukba tanúsított közönyösség már csak azért is érthetetlen a számomra, mert az effajta klasszikus metal külföldi zászlóvivői (Rhapsody, Hammerfall stb.) szép sikereket érnek el mindenfelé, és itthon is nagyon népszerűek... A Nottinghamből sem hiányzik semmi: tele vannak erővel, intenzitásukba sem lehet belekötni, ráadásul tradicionális felfogású irományaikba (könyörgöm, csak néhány dalcímet: "Waterloo", "Átölel az éj") némi progresszív hatást is sikerül becsempészniük. Nem is beszélve a hangszeresek technikás játékáról, illetve Matos Zoli egekben szárnyaló hangjáról. Jó, rendben, lehet, hogy kissé összemosódnak a végére dalaik, de ettől még nem kellene kitaszítani őket. Vajon miért fáj ez nekem?

Elérhetőségek: Hommer Attila, 5000 Szolnok, Kassai u. 50. II/9. Tel.: 30/903-76-24 Botos László, 30/207-59-03 Matos Zoltán. E-mail: nottingham@freemail.hu Internet: www.extra.hu/nottingham A jelszó: Örökre veled!

21'08" *Bánf.Ák.*

Másik Oldal:
Te vagy!

Szerzői Kiadás

Másfél éve a - saját bevallásuk szerint - punk/hardcore műfajban nyomuló, viharsarki Másik Oldal triója, az alakulásuk óta eltelt egy év termését - tizenhárom dal - összegzi az idén februárban, a békéscsabai Song-Song stúdióban rögzített, nálunk sajnos csak most recenzálandó demóján.

Other Side (Másik Oldal) elnevezéssel, pár évvel ezelőtt már létezett hasonszőrű csapat ebben az országban. Ez még nem is lenne probléma. Az viszont igen, hogy az általuk megjelölt stíluskategória - bár zenéjük minden kétséget kizáróan tartalmaz ilyen jellegű megnyilvánulásokat - kissé túlzásnak tűnik, nem fedi egészen a valóságot. A Biohazard esetében találó ez a jelző, de a Sepulturanál ostobaság lenne ezt mondani. Ezen a kazettán pedig ez a két ős öröksége érhető tetten. Szóval a '90-es évek elején elindult, és divatossá vált, tört, disszonáns hangokban is gazdag, ugri-bugri metallal állunk szemben, ami itt nem a legkidolgozottabb, legegészségesebb formában jelenik meg. Mentségükre szolgáljon, az énekes/gitáros Csüllög Sándor a Ratos De Poraos Gordo-ra hajazó produkciója - ha nem is eredeti - mindvégig lendületes, ötletes, mi több a trappolós "Valaki jót akar", és a hevesen burjánzó "Senki sem mond igazat" a legjobb old school hardcore - D. R. I., Cryptic Slaughter - pillanatokat hozza. Hogy nem csak reszelni tudnak, nyitottak mindenfélére, annak csattanós bizonyítéka a rövidke, pszichedelikus szösszenettel is felvértezett Mikor, a rapes Szabadság, illetve a címadó Te vagy!

A bemutatkozás megfontolt, kimért lépés általában, itt azonban egy kiforratlan, ütkereső, kísérletező zenekar huszonöt perces előadását kapjuk. Ha a továbbiakban többet próbálnak, karcosabb szerzeményekkel rukkolnak elő, esetleg a következő anyaguk producerének megnyerik Max Cavalerat, biztos hallunk még róluk. Addig is hajrá.

A kazetta 500 Ft + pkg ellenében beszerezhető: Csüllög Sándor, 5530 Vésztő, Munkás u. 43; tel.: 30/856-86-70

-norbitam

Doomsday:
SoLiTuDe

Szerzői kiadás

A gyöngyösi zenekar nevében Petheő Attila azt írja beköszöntő levelében, hogy "SoLiTuDe" című kazettájuk lemeznek elég jó, demónak pedig túlontúl hosszú, így döntsük el mi, hogy melyik rovatban hozzuk le a recenziót. Természetesen az ilyen jellegű anyagoknak (még ha album hosszúságúak is) a Meghallgattuk hasábjain van a bérelt helyük. Viszont Attilába némi optimizmust csepegtetnék, hiszen a zenéjük egyáltalán nem rossz, és a meglévő hibák ellenére is találok biztató jeleket. Na nem úgy, mint a mindenkori labdarúgó szövetségi kapitány a katasztrofális mérkőzések után...

A Doomsday gárdáját hárman alkotják, név szerint Petheő Attila gitáros/énekes, Tachu basszusgitáros és Barna Attila dobok. Sajnos az egyébként ízlésesen elkészített, látványra tetszetős színes borító nem túl információdús, így például nem tudom, hogy ki kezelte a számokban jelentős szereppel bíró szintetizátort. A stílust doom/death metalként lehetne körülírni, amely abban a formájában van jelen, ahogyan az a korai Anathema és My Dying Bride lemezein jelentkezett: pozitív mozzanatok nélkül, végtelen melankóliát árasztva. Különösen az irányzat brit úttörőjét, a My Dying Bride-ot érzem dominánsnak (akik mostani lemezeiken is régi énjüket adják), pláne azoknál a részeknél, ahol a szinti hegedű - szerű hangszínekkel egészíti ki a lassan és végzetesen tempózó gitárokat. A muzsika időnként nagyon fájdalmas és síron túli hangulatot áraszt, amelyhez jól passzolnak az ugyancsak kétségbeesést tükröző, az ember Istenhez fűződő viszonyát firtató szövegek. Utóbbiakból hármat magyarul ad elő a csapat (köztük egy Poe idézetet), a többi pedig angolul hangzik el. Attila hangja a tiszta énekrészeknél némileg kiforratlannak tűnik, de még passzol is a nyers és keserű zenéhez.

A "demo" hibái között lehet felróni a dob mesterkélt, gépies hangzását, ami azért különösen zavaró, mivel eléggé az előtérbe is tolták. A felvétel amúgy sem a hangmérnöki munka csúcsa, viszont ez a tényező elég erősen rányomja a bélyegét a végeredményre. Ám összességében mégis azt tudom mondani, hogy a "SoLiTuDe" egy határozott elképzelésekkel operáló csapat korántsem tökéletes anyaga, amelynek akadnak megkapó részei és dallamai, valamint a srácok is átérezték a nem éppen könnyű muzsikának a súlyát.

Cím: Petheő Attila, 3200 Gyöngyös, Jeruzsálem u. 8. 10/60.

S.P.

Bornholm:
Awakening Of The Ancient Ones

Demo

Külcsín terén meglepő minőségi javulás jellemezte az utóbbi években a hazai amatőr bandákat, így a színes borító és a CD-re kimásolt anyag már-már követelményként írható elő a friss demóval jelentkező csapatok előtt. A helyzettel a szerencsi Bornholm gárdája is tisztában volt, így ők is folytatták a remélhetőleg hagyománnyá váló trendet. A black metalnak egy dallamosabb ágát művelő hattagú csapat első anyagával rukkolt ki az idén, amely ezen a szinten megfelelőnek, sőt tisztának mondható hangzásával már most megkezdheti az udvarlást a kiadók kegyeiért.

A lemezen felcsendülő hat dalból négy saját szerzemény, az utolsó kettő pedig feldolgozás, méghozzá az instrumentális Transylvania az Iron Maiden-től illetve a Fortuna Imperatrix Mundi Carl Orfftól. Amellett, hogy a Bornholm zenéje gyors tempójú, végig kalapáló dobokkal és szélviharszerűen süvítő gitárokkal, az összkép szempontjából kiemelt jelentőségű billentyűs végig dallamos szólamokat játszik, és teszi a muzsikát bestialitása ellenére is muzikálissá. Az anyag változatosságát pedig a középkor sötét hangulatát megidéző (ugyancsak szinti által előállított) mély férfikórusok vagy a Bathory vikinges időszakára oly jellemző akusztikusgitár-hangok garantálják. Nekem az anyag hangzása, a hangszerek aránya és a károgó énekhang a norvég Gehenna első miniCD-jét juttatja eszembe, de nagyjából ezen a földrajzi tájékon kell példák után kutakodnunk, ha be szeretnénk sorolni a muzsikát.

Egy cseppet sem újító az "Awakening Of The Ancient Ones", ám hazai szinten figyelmet érdemel a banda , arról nem is beszélve, hogy egyes külföldi kiadók, - lásd a német Last Episode céget - már sokkal szürkébb zenéket is megjelentettek. A fekete fém híveinek egyfajta meglepetés lehet a borsodiak hirtelen felbukanása, és amellett, hogy ötletek és komponálási készség terén is van még mit fejlődniük, ez egy korrekt debütálás.

A CD 1.500 Ft-ba kerül, megrendelhető a következő címen: Horváth István, 3903 Bekecs, Igazság út 33. E-mail: bornholm@freemail.hu

Hivatlanok R.B.
Koncertfelvétel

Érdekesség, hogy a Hivatlanok videó felvételt küldtek (egy koncertről), melynek minőségéért levelükben is elnézést kérnek. A máriapócsi születésű, és székhelyű csapat 1996-tól színesíti a magyar rhythm and blues - rock palettát. Habár a kísérő levélben a csapatot öt tagúnak titulálták, a színpadon mégis - akár hogy is számolom - hatan vannak. Műsorukban túlnyomórészt a - '70-es évektől kezdve - a hazai rock zenei élet sikerszerzeményei szerepelnek, mint a Hobo B.B., P.Mobil, Piramis, hogy csak néhány nevet említsünk. A felvétel alapján ígéretes csapattal lehet még dogunk, ha: 1. a csapat több hangsúlyt fektet a pontosságra, 2. és a színpadi képre - magyarul a kiállásra. 1. Habár a műsor kidolgozottnak tűnik (hallható hogy nem sajnálták az időt, az energiát) de mégis előfordulnak hangzat és szinkronbeli hibák. Egy amatőr zenekar esetében még elfogadható, de ha tovább akartok lépni, ahhoz az abszolút pontosság szükséges. A hangszeres tudás úgy tűnik rendben, bár a gitárszólókra nem ártana jobban odafigyelni. (A közönségben és a szakvéleményt alkotókban is mindig a hibák maradnak meg leginkább, így az ilyen hangzatbeli szarvashibákat - a gitáros a szólókban (ami egyébként is kiemelt jelentőséggel bír) egy vagy csak egy fél hanggal az alap alá - felé játszik - mindenképp ki kell küszöbölni.)

Az énekes meglehetős biztonsággal kezeli a hangját, de ugyanez érvényes a ritmusszekció, tehát a dob, a basszus, és a billentyűs esetében is. 2. A megfelelő színpadkép is nagyon fontos! Még ha a fellépésekre csak tízen kíváncsiak, akkor is bele kell adni apait-anyait. Azért álltok fel a színpadra, hogy a közönségnek játszatok! Akkor viszont tegyetek is úgy! Képzeljétek el hova jutott volna a Kiss, az AC/DC vagy akár a Limp Bizkit ha a koncertek alkalmával csak egymásnak zenélnek. Megmondom. Sehová! Mindenesetre a tehetség megvan, a kérdés az: lesz-e még elég erő és akarat?!

A zenekar címe: 4326 Hivatalnok R.B. Máriapócs Bogáti út 2.
Tel.:06/20-97-03-715

Hrvth Tbr

SYSTEM OF A DOWN

A toxikus leves receptje

"Az a jó bennük, hogy soha nem lehet tudni, mi fog történni egy-egy számukban a következő percben. Attól, hogy kellemes melódiákkal kedveskednek valamelyik dalukban, még nem kell bedőlni nekik, mert a rákövetkező pillanatban biztosan egy olyan riffzuhatagot kapunk, amit nehéz túlélni. Egy tébolyult idegbeteg kiszámíthatóbb a System Of A Down tagjainál" - írtam három éve a SOAD bemutatkozó albuma kapcsán. Azóta sem változtak sokat. Úgy szólnak, mint senki más, hangzásuk definiálásakor felhozhatjuk a Toolt, a KoRnt vagy a Primust, ehhez keverednek Mr. Bungle-lös, Bad Brains-es, Frank Zappa-s, esetleg Dead Kennedys-es manírok, és mindezt

Diszkográfia:

System Of A Down (1998)
Sugar (EP)(1999)
Toxicity (2001)

Az együttest - háromnegyed részt - Los Angelesbe települt örmények alkotják Kalifornia déli részéről, akik ugyanabba az általános iskolába jártak, bár akkor még nem voltak jó barátok. 1993-ban aztán véletlenül két zenekar demózgatott egy helyi stúdióban, az egyikben a '80-as évek metalján felnőtt, a kaliforniai Glendale-ben született Daron Malakian gitározott, a másikban az örmény forradalmi zenén és folkon nevelkedett, Libanonban született, de kiskorától Los Angelesben élő Serj Tankian billentyűzött(!), s a két zenész úgy határozott, hogy közösen folytatják a Soilban, ahol Serj már a mikrofon mögé állt. Menedzsernek az agreszszív Kiss fanatikus örmény Shavo Odadjiant kérték fel egy mellettük próbáló csapatból: "Megfordultam már más együttesekben is, de leginkább az ő bandájukat kedveltem, ezért sokat lógtam velük, ismertem valamennyiüket, Serjt és Daront például abból a privát hollywoodi örmény iskolából, ahova én is jártam, és ahol mindenki ismert mindenkit. Mikor felkértek, hogy legyek a Soil menedzsere, nagyon büszke voltam magamra, mert iszonyúan bírtam őket" - lelkendezett Shavo. Csak hát a menedzseri teendők helyett a basszusgitárt akasztotta a nyakába, s az új kezdet új nevet (System Of A Down) és új irányvonalat (hard 'n' heavy) eredményezett 1995 februárjában. Serj: "Gondolj bele a nevünkbe azt, amit akarsz. Más-más embernek más-más dolgokat jelent, és ez adja a szépségét. A név egyébként a gitárosunk Daron egyik verséből származik, a Victims Of A Downból. Megmutatta nekünk, csak a 'Victims' helyére behelyettesítettük a 'System'-et, egy jobb, erősebb szót."

Már csak egy dobosra volt szükségük, így akadtak rá a szintén libanoni születésű, majd Torontóban élt, de végül L.A.-ben kikötött John Dolmayanre ("Apám is zenész, ezért a születésem óta klubokban időztem. Ő volt az egyedüli legnagyobb hatásom, bár sohasem akarta, hogy belekeveredjek ebbe a szakmába. Mindent elkövetett, hogy távol tartson tőle, és ebből adódóan egészen tizenötéves koromig nem is kezdtem el dobolni."), akinek egy koncert forgatta fel fenekestől az életét. "A Pink Floyd a Los Angeles Coliseumban lépett fel, a 'Momentary Lapse Of Reason' turné során. Ez az este megváltoztatta az életemet, és világossá vált előttem, hogy én is ott akarok lenni a színpadon. Tavaly nyolcvanezer ember előtt játszottunk a születésnapomon, és ez egy különleges pillanat volt a számomra."

Demózgatva, messze földön elhíresült koncertjeikkel tengették napjaikat, egészen addig, amíg '97 szeptemberében Rick Rubin le nem szerződtette az 'egzotikus' társaságot saját cégéhez, az American Recordingshoz. "A hollywoodi Viper Roomban játszottunk éppen, amikor Guy Oseary a Maverick Recordstól lehozta magával a barátját, Rick Rubin producert. Lenéztem rájuk a színpadról és úgy tűnt, hogy jól érzik magukat" - mesélte Shavo. Bemutatkozó albumuk felvételeinek '97 végén láttak neki Rubin produceri irányításával, hangmérnöknek Sylvia Massey-t (Tool, Babes In Toyland, Green Jelly) választották, a keverést pedig a Barkmarket énekese Dave Sardy (Red Hot Chili Peppers, Slayer) végezte. Persze mondanunk sem kell, hogy a stúdiómunkálatok épp' annyira experimentálisak, változatosak voltak, akárcsak a System Of A Down muzsikája, főleg, hogy az énekrészeket Serj Rubin otthonában üvöltötte fel. "Felvertünk egy sátrat a felvevő szoba közepén, mindenfelé gyönyörű antik bútorok vettek körül bennünket. Sylvia Massey felelt a hangulatért, színes olajlámpásokat állított be a helységbe, egyéb őrültségeket, így az egész egy nagy kaland volt." Mentoruk Rick azonban nemcsak ebben segédkezett a kvartettnek, de zongorázott is a lemezen, illetve samplerezett is a lemezen. Serj: "Rubin azért szeret minket, amik vagyunk és ezért is tudunk jól együtt dolgozni."

A zenekar nevére keresztelt első album a kilencszázezer példányban elkelt "System Of A Down" azonnal felkeltette a figyelmet metalos intenzitásával, a rapre jellemző szociális kommentárokkal, provokatív, tényfeltáró szövegeivel, közelkeleti dallamaival, jazzes, gótikus, hardcore-os, örmény hatású muzsikájával. Shavo: "Súlyos zenét játszunk, viszont az örmény muzsika nem az, esetleg csak dramatikus, ahogy a mi produkciónk is. Nem használunk autentikus örmény hangszereket sem, bár hangulatok lehetnek, amik emlékeztetnek erre, de ez sem tudatos a részünkről, nem szándékosan ennyire közép-keleti, mediterrán a zenénk. Mióta valami eltérőt csinálunk, az emberek szükségét érzik, hogy nevet adjanak neki. Néhányan azt mondják rá örmény rock, ám ez igazságtalanság velünk szemben. Ez csak egy része annak, amik vagyunk, de nem ezt csináljuk. Ha egy másik országban játszunk, nem hiszem, hogy 'örmény rocknak' nevezhetjük." Legyen akkor pszichotikus neo-metal a Jane's Addiction, a Mr. Bungle, a Faith No More vagy a KoRn stílusában. "Játszottunk már együtt a KoRnnal - védekezett Daron -, össze is barátkoztunk, azonban nem tehetnek be bennünket velük egy közös skatu-

lyába. A mi hangzásunk nem hasonlít az övékhez." "Amúgy sem tekintjük magunkat a Los Angeles-i zenei élet részének - csatlakozott Shavo. Egyszerűen ott bukkantunk fel először." Akkor miben maradjunk? Azonkívül persze, hogy a "System Of A Down" az 1998-as esztendő egyik, ha nem a legfontosabb heavy rock albuma volt. "Sokan szeretnek olyanok - folytatta Serj -, akiknek semmi közük sincs a heavy metalhoz. A zene szerelmeseihez szólunk generációktól függetlenül. Azért zenélünk, mert szeretjük és a célunk nemcsak a politikai állásfoglalásunk kinyilvánítása. Nem is csak agresszív érzésekre koncentrálunk, hiába vagyunk tele ilyesmikkel. A düh még erősebb tud lenni, ha elfojtod magadban, s ez a kulcs a dinamizmusunkhoz."

A Slayerrel közös turnéjuk után 1998 nyarán a négy örmény 'fivérrel' az Ozzfest Fesztiválokon ismerkedhetett meg a nézősereg szélesebb rétege, s garantáltan senkit sem hagytak hidegen megdöbbentő, látványos fellépéseik. Daron: "Az örökségünk, a politikánk nagyon fontos, de csak a zenénkkel lesz teljes, igazi. Az élő előadásaink ezt demonstrálják." Erről pedig a magyar rajongók is meggyőződhettek, hiszen - a Slayer turnéjának keretein belül - 1998. október 27-én a Petőfi Csarnokba is eljutott a 'Szisztematikus Brigád', és újra csak megnyíltak. Előttünk is. "Politikailag egy csomó dologról szólunk a koncertjeinken... agykontrollokról, a CIA által használt nem halálos fegyverekről vagy a nyugati intelligens közösségekről - így Serj. Készen állunk, hogy nyíltan beszéljünk dolgokról!" "Mindig is méltányoltam az olyan csapatokat, mint a The Clash, akik nemcsak egy témáról énekeltek - ismerte el Malakian. Tudnak beszélni a politikáról, vagy a szerelemről, vagy a szociális következményekről egyaránt. Mi is próbálunk nem csak egydimenziósak lenni." A System Of A Down titkát pedig ezek után már nem is övezi akkora rejtély, elvégre énekesük közkinccsé tette a legfontosabb gondolatot: "A célunk, hogy nyitottak legyünk bármire, ami keresztül vezet bennünket az életünkön, hogy zeneileg, tematikusan vagy bármilyen úton-módon önmagunk lehessünk."

Ennek jegyében szerepeltek a "Dracula 2000" ("Metro"), a Dee Snider nevével fémjelezett "Strangeland" ("Marmalade"), és a "Blair Witch II" filmzenealbumokon, illetve a "Loud Rocks" válogatáson a Wu-Tang Clannal közösen ("Shame"). Valamint Serj közreműködött a "Strait Up" című Snot Tribute albumon is ("A Snot-os srácokkal nagyon közel álltunk egymáshoz. Ugyanabban az időben bukkantunk fel, és a System a legtöbb bulit a Snottal adta."). Mindezek közben a rajongók serege már nagyon várta új hanghordozójukat. "Olyan sok időt töltöttünk turnézással az elmúlt három évben - kezdte John -, hogy lehetetlen lett volna egyetlen új nótát is írni. A dalszerzők ugyan próbáltak komponálni útközben is, de nagyon nehézkesen ment, így a dolgok csak akkor jöttek össze, amikor végre hazaértünk, ugyanis nem igazán volt időnk pihenni az első lemezünk óta. Szóval kihagytunk két hetet a hazatérésünk után, majd béreltünk egy stúdiót, és 2000 nyarán aztán nekiláttunk a komponálásnak. Hat vagy hét hónapon át dolgoztunk, és harminckét dallal készültünk el. Sohasem henyéltünk, de a jó dolgoknak olykor kell egy kis időt adni, ha minőséget akarsz, várnod kell rá."

A "Toxicity"-re keresztelt alkotást újra Rick Rubin producerrel (Red Hot Chili Peppers, Slayer) vették fel a hollywoodi Cello Stúdióban, a keverést pedig Andy Wallace (Rage Against The Machine, Limp Bizkit) végezte. John: "Ennek a stúdiónak egyedülálló hangzása van, amit képtelenség összetéveszteni. Például a Slayer ott vette fel a "South Of Heaven"-t, az egyik abszolút kedvenc lemezemet." Összesen harminchárom számot rögzítettek, ebből tizennégy került fel az anyagra, s a felvételek során hasznosították azokat a tapasztalatokat, amiket az előző stúdiómunkákból tanultak. "Először is sokkal feszteleneb volt az atmoszféra - részletezte Dolmayan. Miután csináltunk már egy albumot, és tudtuk, hogyan zajlanak a dolgok a stúdióban, nem voltunk olyan meglepettek, vagy rémültek, mint az első LP-nknél. Tudtuk, mit várunk a hangzástól, megvalósítottuk, és pontosan azt kaptuk, amit akartunk. Sokkal rétegesebb soundot kreáltunk az előzőnél." Ilyen előzményekkel (meg ugye felvezető kislemezzel, a "Chop Suey!"-jal) látott tehát napvilágot a "Toxicity" 2001. szeptember 4-én, s rögtön a Billboard lista élére is került, vagyis nemcsak a tagság volt vele elégedett. John: "El vagyok ragadtatva tőle, és egy óriási munkának tartom. Ettől büszkébb már nem is lehetnék rá, hogy őszinte legyek."

Tehát kvintettünk egy tökéletes, skizofréniás crossover remekművel rukkolt elő. Crossoverrel, mert hatásaik a death-től a hardcore-on, a punkon, a rapen és a hiphopon át a gótikus műfajon, a metalon, a jazzen át egészen a danceig, a funkig, a folkig, a rockig, az elektronikus zenéig terjed, illetve merítenek a klasszikus rockból, a popból, a bluesból, az alternatív, az ősi amerikai, európai, örmény és közép-keleti muzsikákból is. Vagyis mindenből. "Az emberek nem tudják meghatározni a zenénket - mosolygott John. Mindenki valami mást lát bennünk, és ez adja ennek a csapatnak a szépségét. Ismét új elemeket, friss ötleteket akartunk becsempészni a zenénkbe, mert unalmas lett volna egy ugyanolyan albumot felvenni." A SOAD emiatt különleges: olyan hatásokat használnak fel, amik más modern rockbandáknál nincsenek meg. "Amikor levest főzöl, különböző fűszerekkel ízesíted, hogy különleges legyen - folytatta John. Minden egyes fűszer hozzájárul az ízéhez, de nem egyetlen fűszer határozza meg, és mi is ilyenek vagyunk."

Ezáltal olyan új szerzeményeik, mint az "Atwa", a "Science", vagy a "Chop Suey!" kislemeze még mélyebbre ásnak a "Toxicity" zenei mélységében. "Ezek azok a típusú dalok, amiket nem találhatsz meg az előző System lemezen - mondta Malakian. Ezek azok a nóták, amik megadják ennek az új albumnak a karakterét. Mind a "Chop Suey!", mind az "Atwa" különleges vokálharmóniákat tartalmaznak Serj és az én tolmácsolásomban, s ilyesmit tőlünk nem hallhattál korábban." "Azonkívül rávettünk egy őrületes művészt, hogy csinálja meg a "Science" középső részét - mondta Tenkian. Az illetőt Arto Tuncboyaciyannek hívják, egy New Jersey-ben élő örmény fickó, aki Törökországban született és nőtt fel. Nagyon, nagyon sok albumot készített, a legtöbbet a világzenében, és egy csomó jazz zenésszel is játszott: Chick Corea-val, a Kodo Drummersszel. Egyszerűen univerzális érzéke van." Akárcsak a SOAD tagjainak, köztük Serjnek, aki nem is olyan régen egy sajátkiadású verses kötettel, a "Cool Gardens"-szel állt elő. Ez a kilencvenhat oldalas, nagyon személyes alkotás, élete elmúlt hét vagy nyolc évét ölelte fel, és ötezer példányban jött ki. A jelek szerint forradalmaraink az élet más területeit is meg kívánják fertőzni, elvégre a zenei világban már elérték céljaikat.

Bánfalvi Ákos

Rec. Exp.

underground híradó

Simkó "Dallas" Péter rovata

Halo:
Guattari (From The West Flows Grey Ash And Pestilence)
Relapse/Record Express

Az ausztrál illetőségű Halo együttes összesen két fős tagsággal bír, ám ha azt nézzük, hogy komoly értelemben vett muzsika nem hallható a lemezen, ezen nem is kell tátani a szánkat. Amilyen lepusztult, sivár a borító, olyan kietlenséget áraszt a Halo félig gépekről gerjesztett, félig rendes hangszerekkel előállított világvégi híradója. A több mint félórás keretben puszta hangulatképek egymás után állítása folyik, Winter szintű doom-olás monoton, ipari zajokkal való keresztezése. A Halo jövőképe mindenestre nagyon borús, egy atomháború utáni tájképet lehet csak ilyen sötétnek és üresnek lefesteni. Élet sehol nem sarjad, az énekszó is máshol száll, ám az irányzat képviselőit érdekelheti ez az Archon Satani féle csupasz ambientektől mozgalmasabb és metalosabb anyag.

7 szám, 34'54"

65%

Madrigal:
I Die, You Soar
Nuclear Blast/Hammer

A Madrigal egy újonc gótikus metalzenekar a Nuclear Blast kiadónál, és lehet még belőlük bármi. Ugyanezt állítottam a szintén hasonló vendégszeretetben részesülő To/Die/For-ról is, akik a második lemezükkel egy tapodtat sem haladtak előre a felnőtté válás útján. Na most elsőre a Madrigal-nál is csupán az eredeti hang megtalálása hiányzik, mert hasonlítanak ők a Paradise Lost-ra, a Darkseed-re vagy akár az utánzat Too/Die/For-ra, csupán magukra nem. Az hallatszik, hogy különösen a Lost "Icon" lemezének fogásait sajátították el, de nem is képesek megidézni azt a nyomorúságos, egyben fájdalmasan szép atmoszférát, másrészt pedig kiemelkedő nótákra sem futotta ebből a zseniális eszköztárból. Az anyag egyébként nagyon szépen és bikaerősen szól, billentyűs hangszer, gitár, dob és ének mind-mind a helyükön vannak. A Madrigal jól játszik, ez tény, már csak igazán magukat kéne adniuk, és akár sokak kedvenceivé is válhatnak.

8 szám, 38'49"

70%

Pig Destroyer:
Prowler In The Yard
Relapse/Record Express

Már-már költői magasságokba csapó megnyilatkozások beteges víziókról, mindez grindcore zenébe csomagolva. A Relapse kiadó újabb felfedezettje ez az amerikai trió, akik bőgős nélkül adják elő átlag egyperces szerzeményeiket. Az öncsonkítást és másokon kiélt perverziót elénk táró borító természetesen le van takarva, meg egyébként is csak a műfajban járatos emberekéknek ajánlom annak a megtapasztalását, hogy milyen pusztításokra képes egy szem gitáros, egy őrült dobos és egy pszichopata énekes. Ha már megvan a Nasum valamelyik lemeze, az elég jó ajánlólevélnek tűnhet.

22 szám, 36'45"

80%

Sinister:
Creative Killings
Hammerheart

Dolgozó nő: az ugyancsak holland Occult ex-frontembere, Rachel most a death metal legenda Sinister élén bizonyítja, hogy a gyengébb nem hangszálai is bírják a kiképzést. Mint mindig, most is kötélidegek szükségeltetnek, hogy végig tudjuk hallgatni a Sinister különös kegyetlenséggel elkövetett, kompromisszummentes zúzását. Tehát a négyes háza táján nem sok változás történt, leszámítva a különös tagcserét a mikrofon mögött. Hangzásuk, zenéjük stílusa egyből felismerhető, a hipergyors témák mellett bizony jól esnek a nyakizmoknak az ügyesen beiktatott középtempók vagy kiállások. Az album lezárásaként pedig ledarálják a Possessed egyik számát, a Storm In My Mind-ot is. Csalódás vagy meglepetés kizárva, a "Creative Killings" az old-school brutalitás egyik mai hordozója.

75%

10 szám, 36' 13"

Twin Obscenity:
Bloodstone
Century Media/MusiCDome

A norvég death/black formáció tízéves fennállását ünnepelte a szóbanforgó, harmadik lemezzel, amin minőségi muzsika hallható a megszokott nordikus hangulattal körítve. A zenekar ráadásul erre az alkalomra kibővítette az amúgy megszokott trió felállását és meghívta a lemezre az első albumon már közreműködő Tonje Ettesvolt énekesnőt, valamint a Forlorn-ból ismerős Dolgar-t, ugyancsak az énekesi front megerősítése céljából. A vendéglátással a zenekar csak jól járt, különösen Tonje természetességet, ártatlanságot sugárzó hangja ellensúlyozza a két férfi mélyebb tónusú, kegyetlenebb előadását. Maga a zene nem feltétlenül gyors, inkább fenségesen, büszkén hömpölygő, kellő teret adva az akusztikus gitár finomabb játékának vagy a dallamok kiteljesedésének. Még korai Paradise Lost-ra utaló jelek is felbukkannak az egyik dalban, ami jelzi, hogy a gótika sem áll távol a Twin Obscenity komor, de magasztos világától. A "Bloodstone" a társulat eddigi legjobb anyaga.

85%

9 szám, 39'16"

A Hónap albuma

Solefald:
Pills Against The Ageless Ills
Century Media/MusiCDome

A király dolgok időnként elkerülik a Rockinform hasábjait, azonban a harmadik lemezüknél végre az a megtiszteltetés érhetett, hogy írhatok az utóbbi évek egyik legkülönösebb, leginnovatívabb progresszív metalcsapatáról. A Solefald egy norvég duó, amit Cornelius (ének, gitár, basszusgitár) és Lazare (ének, szintetizátor, dob) alkotnak. Betegesen jó zenét játszanak a srácok, aminek a határait szinte képtelenség kijelölni. Filozófiai gondolatok sorjáznak szépirodalmi stílusban, mindez az ennek megfelelő zenei köntösbe zárva. Jómagam még mindig az első lemez hatása alatt vagyok, mert talán itt követték egymást a legmeghökkentőbb megoldások, például black metalról hirtelen átruccanás bárzenei környezetbe, de a szimfonikus muzsikák területén is komoly eredményeket mutattak fel. Ehhez párosul valami egészen mélyen izzó szenvedélyesség, például az egyszerre szépnek és fájónak ható, "rikácsolós" énekstílus, amit persze sokak (az idősebb korosztály) gyomra képtelen befogadni, holott a zenei kifejezésmódok egy nagyon hatásos eszközéről van szó. A két elme ének és vokálok terén külön technikákat járatott be, ez a Solefald stílusát az aktuális korongon is nagyon egyedivé, egyben felismerhetővé teszi. Ritmikus szavalásból gyakorta váltanak patetikus énekbe, de a szélsőségesebb megoldásoktól sem ódzkodnak a srácok.

Az első lemez radikális eklektikusságához képest picit homogénebb a "Pills..." zenéje, bár most sem maradunk érdekességek, izgalmas fordulatok nélkül. Az alkotók a képzeletükre hagyatkozva készítették el ezt a megint csak talányosnak nevezhető nagylemezt, és művészetük legfontosabb mozzanatai továbbra is az ének és vokál részek sajátos alkalmazása, a szinti alapozta szimfonikus miliő valamint a szokványostól elütő dalszerkezetek körül csoportosulnak. A szövegek pontos tartalmáról nincsenek információim, ám a Pornographer Cain, a Hate Yourself vagy az USA Dont Exist címek tudatában bizonyára nem a kishivatalnok mindennapjairól kapunk felvilágosítást.

A lemezt elsősorban azon hallgatóknak ajánlom tüzetesebb tanulmányozásra, akik kellően toleránsan tudnak közeledni az ilyen sokoldalú, elmés és új perspektívákat felvázoló muzsikákhoz.

9 szám, 46'16"

85%

Terjesztőink:

Az alábbiakban közöljük azoknak az üzleteknek a listáját, ahol a Rockinform újság megvásárolható. Továbbá várjuk azon lemez- és hangszerboltok jelentkezését, akik ily' módon bekapcsolódnának lapunk terjesztésébe. Info, bővebb felvilágosítás: 46/561-586, 561-587, 561-588, 20/966-52-05.

LEMEZBOLTOK

MUSIC DISCOVERY
1136 Budapest, Pozsonyi u. 22.
Új és használt CD, LP, MC

CSEPELI CD BOLT
1214 Bp., Cservenka M. u. 24.
Tel.: 276-74-24
Új és használt CD-k!

VINTAGE '52 Hangszervíz
1136 Budapest Balzac u.. 54 Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage52@chello.hu
Gitárok, erősítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek értékesítése!

STEREO SHOP
1114 BP., Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferic@mail.datanet.hu

SomAudio
CD-LP, Hi-Fi - High End - Házimozi
3700 Kazincbarcika, Jószerencsét út 10.
h-p.: 9-18 Tel./fax: 48/320-501, 20/9712-864

HANGSZERBOLTOK

SOLTVADKERTI
Hangszerbolt:
6230 Soltvadkert, Bocskai u. 11.
Tel.: 78/481-347

Folio CD Posta Katalógusáruház
7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

STEREOPHONICA Hanglemezbolt
Keszthely, Fejér Gy. u. 5.
Tel./fax: 83/313-691

BUXA HANGSZERKERESKEDÉS
9022 Győr, Széchenyi tér 7. (Lloyd)
Tel./fax: 96/328-930 Tel.: 96/316-642

MUSIC SHOP-RON Hangszerüzlet
IV. László kir. u. 31. Tel.: 0630/9467-136 Fax: 99/312-281 e-mail: musicsop@freemail.c3.hu
musicsop@fullnet.hu,
www.musicsopron.homestead.com

ROCKWORLD BT.
1074 Bp., Barcsai u. 8.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 321-56-83 www.extra.hu/rockworld

TNS Music Trade MISKOLC

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ
VIII. József krt. 30-32. Rákóczi téri bejárat
313-82-88, 210-34-01, 30/948-40-20, 20/947-08-35
Gitárok, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok, hangosítási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Csere és részletfizetési lehetőség, akciók!

MUSIC CITY Hangszerüzlet
7621 Pécs, Citrom u. 5. Tel.: 72/333-375
Új és használt hangszerek adás-vétele!

ROGER'S
CD-AUDIO-VIDEO-DVD
4024 Debrecen, Batthyány u.22. Tel.: 52/454-768
Széles választék, barátságos árak, egyedi igények teljesítése.
Törzsvásárlói és viszonteladói kedvezmények!

VICTOR AUDIÓ Lemezbolt
CD-k és bakelit lemezek vétele-eladása!
Kecskemét, Vörösmarty u. 6. Tel.: 76/417-672
www.extra.hu/victoraudio

Cornett Hangszercentrum
Üzlet és javítás
4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/531-628

S.K. Music HANGSZERBOLT
Új és használt hangszerek adás-vétele. Hangszerek és hangtechnikai eszközök javítása. Hangtechnikai rendszerek telepítése. Kedvező áruvásárlási hitel.
ZENEOKTATÁS ISKOLÁZOTT, ELISMERT ZENÉSZEK VEZETÉSÉVEL!
Miskolc, Andrássy út 15. (Bartók Béla Műv. Ház)
Tel.:46/370-360, 30/987-45-07

NEPHILIM LEMEZBOLT
9022 Győr, Újvilág u. 1.
9022 Győr, Újvilág u. 3.
Tel.: 96/326-291

ROCK-TÉKA Lemezbolt
9200 Mosonmagyaróvár, Fő u. 16.
Tel.: 96/579-763

ELDORÁDÓ HANGSZERKERESKEDÉS
Már két helyen!
1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szo.: 10-13
1067 Budapest
Westend City, Fszt. 13.
Tel.: 238-71-43
h-szo.: 10-21hvas.: 10-18

HEVESI Hangszerbolt
5600 Békéscsaba, Jókai út 10-12.
Tel./fax: 66/326-742

WHITE-FÜL CD
ADÁS - VÉTEL
1024.Lövőház utca 29.
T: 315-14-87

MUSIC BUDAÖRS KFT.
Budaörsi Diszkont Kazetta, CD, videó, DVD nagy- és kiskereskedés, 2040 Budaörs, Budapesti út 47/1. Tel.: 23/440-582, fax: 23/441-446
E-mail: cdmarket@westel900.net

MUSIK WORLD Hangszerbolt
4400 Nyíregyháza, Bercsényi u. 4.
Tel.: 42/414-368, 20/988-12-45,
20/952-48-43 Fax: 42/310-519

MUSIC BOX Hanglemezkereskedés
8600 Siófok, Hock János köz 2.
Tel./fax: 84/319-913

LOOP RECORDS
Használt és új CD-k adása-vétele
Indie- Punk- HC- Ska- Swing- Electro
1065 Budapest Podmaniczky u.19.
Tel.: 302-6859

ARATÓ ZENEDE KFT.
1066 Bp., Zichy J. u. 21.
Tel./fax: 332-65-89, 332-89-20, 301-00-74
Elektronikus, akusztikus hangszerek, orgonák, szintik, gitárok, tartozékok, hangerősítők forgalmazása és szakszervize
"Hűrfonoda" hűrüzem: vonós, pengetős és egyéb hangszerekhez

TAJTI MUSIC Hangszeráruház
1075 Bp., Károly krt. 13-15. Tel: 268-08-20
MONITOR Kkt./ Pellérd Tel.: 72/373-115

HANGLEMEZBIZOMÁNYI
1036 Budapest, Bécsi út 61.
TEL.: 387-2759

musicland
Használt CD vétel-eladás
1085 Budapest, József krt. 14. 313-48-91
www.musicland.hu
Az első magyar internetes használt CD bolt

Gitár ODÚ Megnyílt HANGSZERBOLT Budán

HARMÓNIA HANGSZER ÉS ZENEMŰ-BOLT
Adás-vétel **Mezőkövesd, Mátyás kir. u. 132. Tel.: 49/411-402**
Használt és új billentyűs, fúvós, pengetős, ütős, vonós hangszerek és kellékei, erősítők, keverők, hangfalak, mikrofonok és egyéb hangtechnikai eszközök, és kották forgalmazása!

A-Z-IG ZENEBOLT Hanglemezkereskedés
2510 Dorog, Bécsi út 53. Tel.: 60/340-193
Nyitva: H-P: 8:30-16:30, Sz: 8:30-12.00

OPEN
CD lemezek adás-vétele,cserelehetősége
Bp., Erzsébet krt. 50. Hétköznap: 13-18h

HAMMER ZENEBARLANG
1114 Bp., Villányi út 10.
Tel.: 361-49-64

HAMMER ZENEVÁR
3300 Eger, Csiky S. u. 5.
Tel.: 30/340-51-66

HAMMER ZENEBÁNYA
2800 Tatabánya, Sárberki ltp.
30 évesek parkja.Tel.: 34/319-775

ARÉNA
KÉSZPÉNZÉRT MEGVESZÜNK MINDEN ZENEI CD-t, DVD-t!
SAVE THE PLANET
DAILY PRICE
Vétel és eladás számítógépes napi árral
SPEND YOUR MONEY

Baja, Eötvös u. 7. Telefon: 79/322-582
Szeged, Kígyó u. 1. Telefon: 62/425-108/11m
Cora Törökbálint, Torbágy út 1. Telefon: 23/510-544
Zalaegerszeg, Kovács K. tér 5. Telefon: 92/596-596
Hódmezővásárhely, Szent Antal u. 1. Telefon: 62/239-360
Kaposvár, Fő út 22. Telefon: 82/312-953
Kecskemét, Hornyik J. u. 2. Telefon: 76/484-522
Kiskunfélegyháza, Mártirok u. 1. Telefon: 76/467-399
Sopron, Várkerület 49. Telefon: 99/340-469
Szolnok, Ságvári krt. 1. Telefon: 56/513-660

Rob Zombie rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre az **Universal Music** által felajánlott 5 db Rob Zombie: The Sinister Urge c. CD-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2002. január 21-ig beküldeni.

1. Hanyadik sorlemeze (a) The Sinister Urge az előadónak?
2. Sorolj fel legalább két hírességet, akik szerepelnek az új albumon!
3. Kivel turnézik mostanában Rob?

Eredményhirdetés a 2002. márciusi számban!

ROCKINFORM A NETEN: www.rockinform.hu

Sum-41:

Stevo 32 és Brown Sound

Nem arról vált hírhedté az új világ nyugisabb országa Kanada, hogy tömegesen hihetetlen zenei egyéniségeket sorakoztatott fel a történelem során. Így ez idáig nem is kellett rettegniük a világ, de kiváltképp a U.S. punk-rock képviselőinek attól, hogy esetleg valaki északról csatába indul a trónért.

Most már megtehetik!

A négy főt számláló csoportosulás a SUM-41 névre hallgat, Ajax-i születésű és székhelyű. A legénység fiatal - javarészt 20-21 évesek -, jópofa és még zenélni is tudnak, egyszóval a csapatban megvan a kritikus egyvelege a siker alkotóelemeinek, melynek berobbanásáig talán csak ez idáig kellett várni. A gúnynevekkel megáldott srácok - így Bizzy D (eredeti nevén: Deryck Whibley) gitáros-énekes, Brown Sound (Dave Baksh) gitáros-háttérvokálos, a basszeros Cone (Jay McCaslin), és a mindig ökörködő de állatira jópofa dobos Stevo32 (Steve Jocz) - céltudatosak, tudják honnan jöttek és merre tartanak. Nevük a Blink -182 által divatba hozott "betű-szám megfelelő arányú kombinációja", melynek történetét szívesen megosztják velünk is.

Stevo32: *-Azt a napot jelöli, amikor létrejött a zenekar, 1996-ban, a nyár negyvenegyedik napján. Pontosan már nem emlékszem arra, hogy Deryck, én, vagy a régi basszusgitárosunk volt-e a kiötlője.*

Zenéjük az eltelt öt év, és a debütáló Half Hour Of Power albumuk (ahol a kezdetekben inkább Heavy-s, tempósabb elemeket tartalmazott) óta elég erőteljesen megváltozott. Sokan a Green Day, az Offspring és a Blink-182 hatására kialakult csapatot látják bennük.

Brown Sound: *-A Half Hour Of Power kicsit nyersebb, szürkébb, míg az All Killer No Filler már egy kicsit kifinomultabb és ezen a dalszerzés is jobban sikerült, annak ellenére, hogy csak néhány hónap telt el a felvételek között.*

Stevo32: *-Amikor elkezdtük a zenekart, leginkább heavy metalt hallgattunk, a No Effects és a hozzájuk hasonlókat, de ma már mindent lekagylózunk, a Foo Fighters-től kezdve a Beatles-ig. Nagyon szeretem Kylie Minogue klipjeit, az a lány annyira szenvedélyes.*

Zenéjük azonban nem vet horgonyt az állítólagos példaképek zenei világánál, hanem ismeretlen vizekre evezve előszeretettel keveredik, fogad magába szokatlanabb elemeket, és kísérletezik a hip-hop és a punk rock elegyítésével. Ennek kialakulásáról a következőképpen nyilatkoztak:

Stevo32: *- Egyszerűen csak jó mókának tartottuk, és mivel tényleg nem sok olyan együttest ismertünk, akik ezzel foglalkoztak, úgy gondoltuk, megpróbáljuk, mert mi szeretjük az old-school hip-hop-ot. Már az első lemezünkön is ezt csináltuk és tetszett is, ezért a második albumon, a Fat Lip-el is folytatni akartuk ezt a stílust. Amikor elkezdtük, még nem igazán tudtuk mit is fogunk csinálni, és a rapelés is nehezünkre esett, így elég bénán hangzott.*

A bécsi koncert Programja:
-Nothing On My Back
-Summer
-Rhythms
-Motivation
-Makes No Difference
-T.H.T.
-Never Wake Up
-Funk
-In Too Deep
-Maiden
-All She's Got
-Handle This
-Machine Gun
-Bunkface
-What We're All About
-Fat Lip

Az egészet meg kellett tanulnunk és ebben segítségünkre volt egy New York-i raper is, MC Shan, aki igazán keményen és durván kioktatott minket. Valójában még most se nagyon megy, de már valamivel jobbak vagyunk, mint az elején. Ezért köszönet Shane-nek.

Az első albumuk nem hozta meg számukra a várt nemzetközi elismerést. Erre egészen az ez évben piacra dobott All Killer No Filler anyaguk megjelenéséig várniuk kellett. Az anyag szinte azonnal a slágerlistákon kötött ki és robbant be a köztudatba.

Stevo32: *-Az elsőt nem is terveztük sikernek, az arra volt jó, hogy a nevünket az Egyesült Államokban is megismerjék. Egy egész évet koncertezéssel töltöttünk, hogy rajongótábort szerezzünk odaát, mivel mi kanadaiak vagyunk. Szándékosan nem kapott olyan támogatást, mint az All Killer, No Filler.*

A stratégia úgy látszik bevált, mivel a csapat egyre többet szerepel a médiákban, és egy merész húzással - mivel itt még viszonylag ismeretlennek számítanak, így fogadtatásuk is kérdéses - bevállalnak egy európai turnét is, melynek során végigszántva az öreg kontinenst klubokban játszanak. Egyelőre!!!

Stevo32: *-Eddig azt hittük, hogy a közönség mindenhol ugyanolyan, de itt Európában a srácok sokkal vadabbak és nagyon be tudnak indulni. Annak ellenére, hogy az Államokban a koncertjeink nagyobbak, az itteniek sokkal jobbak. Öt- hétszáz fő az átlag, de ők aztán teljesen be szoktak gerjedni. Sajnos ennek néha áldozata is van, Amszterdamban például egy lánynak több bordája is eltörött, Zürichben pedig áttörték a védőkordont, csoda, hogy ott senki sem sérült meg. Mindezek ellenére azonban európai fellépéseink az eddigi legjobbaknak bizonyultak.*

November 11-én a bécsi Flex-klubban bizonyíthatták be - a javarészt osztrák, egy kiadós vasárnap esti zúzásra éhes hallgatóságnak, tulajdonképpen mire is képesek. A klub - így első látásra - azért valamit sejtetett. Ez a közvetlenül a csatorna partján kialakított szórakozóhely egy nagyjából "Tilos az Á" alapterülettel rendelkezik, ahol a küzdőtér betonlapja praktikusan lefolyónyílásokkal tarkított. (Takarítás szempontjából kíváló, bár attól függ mit akarnak slaggal és megfelelő víznyomással eltakarítani; vért vagy a bárpultnál a megfelelő mennyiségben fogyasztott, és az emésztőrendszer számára már nem kívánatos italegyveleget? Vagy esetleg csak a port?)

A színpadon semmi nyoma alapoknak, mégis összképben úgy szólt minden ahogy az elő van írva. Ez a fajta feszes, energikus zene pedig igazán megkívánja a megfelelő technikai hátteret, ugyanis elég csak arra gondolni milyen "kását" lehet összehozni, főleg torzított gitárok esetén, melyek sound-ja ráadásul egymást megközelíti, vagy fedi. Itt azonban ment simán minden. Olyannyira, hogy az embernek szinte önkéntelenül is vigyorognia kellett, de bármerre is forgattam a fejem mindenkinek az arcán ez a vigyor tanyázott. A hangerővel sem takarékoskodtak, ami így zárt térben még intenzívebbnek hatott, olyannyira hogy kétszer kaptam belső vérzést, és úgy kellett visszavarrni a szívem is... Azonban kárpótolt a színpadon látottak, ott is kiváltképp a dobos Stevo32 teljesítménye. Már a CD-n is iszonyatosan "sűrűn" dobol, de így élőben mindez kiegészítve a hozzátartozó látvánnyal igazán nem semmi. A technikusok és a csapat is megtett mindent, hogy a megközelítőleg ötszáz látogatót maximálisan kiszolgálja, így ez az igyekezet egy veszedelmesen jó hangulatú bulit eredményezett.

Ez a csapat legyűrte Kanada határait, a zenei korlátokat és rendületlenül menetel a végső célja felé. Ha megmarad a kitartásuk, és továbbra is képesek ilyen nótákat írni, akkor jövőre remélem már egy stadionbuli alkalmából láthatom őket. Addig nincs is más dolgom mint az új videóklipjüket az In Too Deep-et (kiváltképp a csapat műugrásait) végigröhögve felidézni a bécsi pillanatokat...

Horváth Tibor-t, kérdésekkel Bánfalvintelligens öltöztette, nyelvi szaktanácsadó Szabó Gábor(oskóla)
Fotó: Dávid Zsolt
Tengermély tisztelet és köszönet Peremenczky Krisztának a Universaltól!

Bizzy D

- a **Zanzibár** zenekar tagjai új lemezükről -

"Nem vagyok tökéletes" - ez kijelentés nem egy publicisztikai fordulatba burkolt önvallomás (bár e sorok írójára fölöttébb igaz), hanem a Zanzibár zenekar első nagylemezének a címe. A Terecskei Rita (ének), Nagy Gábor (gitár), Sidlovics "Sidi" Gábor (gitár), Steklács Miklós (basszusgitár) és Kovács András (dob) felállású zenekarból Rita és a két Gábor ült a riportermagnó elé.

Kezdjük egy ingerszegény, ám roppant informatív kérdéssel: pontosan mikor alakult meg a zenekar?

Rita: Zanzibárként 1999. január 2-án próbáltunk először, de a fiúk már játszottak együtt különböző zenekarokban azelőtt. Gábor és Miki a Spaceboxból, Sidi az Artériából, András pedig a Fear Of Silence-ből érkezett.

Találkozásotok elég sajátos körülmények között történt. Ezt már elmondtátok néhány fórumon, mégis, azt kérem: ne fosszuk meg ettől a történettől a Rockinform olvasóit. Úgy tudom, egy közlekedési szabálysértés alkalmával találkoztatok először...

Rita: Mindnyájan Ceglédiek vagyunk - még odahaza ismertük meg egymást. Akkoriban közrendvédelmi járőrként tevékenykedtem és szilveszter éjszakáján is munkában voltam. Álldogáltam ott a hideg sötétben, amikor egyszer csak feltűnt egy autó, amelyik elég durván kihasználta az úttestet, így lemeszeltem. Utasai úgymond, meglehetősen ittas állapotban voltak. A fiúk ültek benne, éppen egy buliból tartottak hazafelé. Szerencséjük volt: látásból ismertem már őket, mert sokszor ott csápoltam az első sorban a koncertjeiken. Végül sikerült megbeszélnem a kollégámmal, hogy engedjük tovább őket. Később egy szórakozóhelyen futottam össze Sidiékkel, akik ekkor már énekesnőt kerestek. Én az utószilveszteremet tartottam, némileg illuminált állapotban egy asztal tetején táncolva énekeltem egy Janis Joplin-számot. Nekik megtetszett a produkció, és másnap már együtt próbáltunk.

Sidi: Két Kimnowak-dal volt a beugró: a Tűz van babám és a Lődd le a zongoristát. Ezeket tanultuk meg Ritával először.

Most, hogy az első lemezetek ilyen sikeres lett, nincs bennetek egyfajta szorongás, hogy legközelebb még legalább ugyanilyen jó, ha nem jobb dalokat kellene írnotok?

Gábor: Csak a saját nevemben tudok beszélni. Egyrészről most már azt is érezzük, hogy zenészként is kezdenek elismerni minket: nemrégiben például Rácz Gergő, aki a VIP-nek volt a tagja, kért meg minket, hogy írjunk dalokat neki, mert nagyon tetszik neki a Zanzibár-lemez. Azután a Hooligans is meghívott bennünket egy koncertjére, amelyiken egymás dalait dolgoznánk fel, mi Hooligans, ők pedig Zanzibár-dalokat adnának elő. És ez nagyon jó érzés. Másrészről pedig tényleg van bennem egy kis szorongás: tényleg úgy érzem, hogy nagyon jó lemezt sikerült készítenünk, büszke vagyok a dalainkra, de néha megfordul a fejemben, hogy a legközelebbi albumnál jó lenne tartani ezt a színvonalat, sőt emelni is rajta. És ettől kezdve az ember élethez fűződő viszonyán áll, vagy bukik a folytatás. Hiszen, ha valaki optimistán áll ehhez a kihíváshoz, akkor azt mondja: miért ne írhatnánk még egyszer újra ugyanilyen jó dalokat? Mert ehhez csak az kell, hogy történjenek velünk dolgok, elegendő hatás érjen bennünket - és ebben nincs hiba. Már készülnek az új dalok, és biztos vagyok benne, hogy mire a következő lemezt fogjuk készíteni legalább ugyanolyan jó dalaink lesznek, mint amilyenek most voltak.

Sidi: Egyetértek azzal, amit mondtál. Amikor megjelent a lemez, megijedtem egy kicsit, mert iszonyatosan kiégettnek éreztem magam. Amellett, hogy nagyon örültem, úgy éreztem: jó, ezt összehoztuk, óriási energiákat fektettünk be, de mi lesz ezután? Jó pár hónapnak el kellett telnie, hogy letisztuljon a tudatom, most érzelmi-lelki síkon újra elegendő impulzust tudok befogadni, melyeket újra hangszerre viszek, dalba öntök. Minden dalunk egy kis történet és most már újra történeteket gyűjtök és optimistán nézek a jövőbe.

Rita: Eddig én nem írtam sem szöveget, sem zenét, de vannak ötleteim - most szeretnék majd néhány dalszöveggel szerepelni. De mindezzel együtt nagyon bízom a fiúkban, és tudom, hogy a következő lemez is nagyon ötletgazdag lesz. Én inkább úgy érzem, hogy most véget ért egy olyan időszak, amikor egyszerűen csak örültünk a lemeznek, szuszszantunk egyet és egyre többet foglalkozunk azzal, hogy merre induljunk tovább.

Dalszövegeitekből megismerhető egy igen vadóc lány, ugyanakkor egy lelkében nagyon finom hölgy is. Rita, mennyire szólnak rólad ezek a dalok? Melyik szereplő vagy te igazából?

Rita: Azt mondhatnám, hogy korszakaim vannak. Van, hogy nagyon vadóc vagyok, és - mint mindenkinek - vannak mélypontjaim is, amikor, persze csak magamban, legbelül, én is átadom magam az érzelmeimnek. Egy szöveget csak úgy lehet hitelesen előadni, ha az ember képes tökéletesen átélni azt. És ez nem jelent gondot, mert bár a fiúk írják a dalokat, nagyon sokat vagyunk együtt, és ismerem azt, hogy mi inspirálta azt adott szerzeményt. És én mindent meg is teszek, hogy tökéletesen adjam elő a dalt.

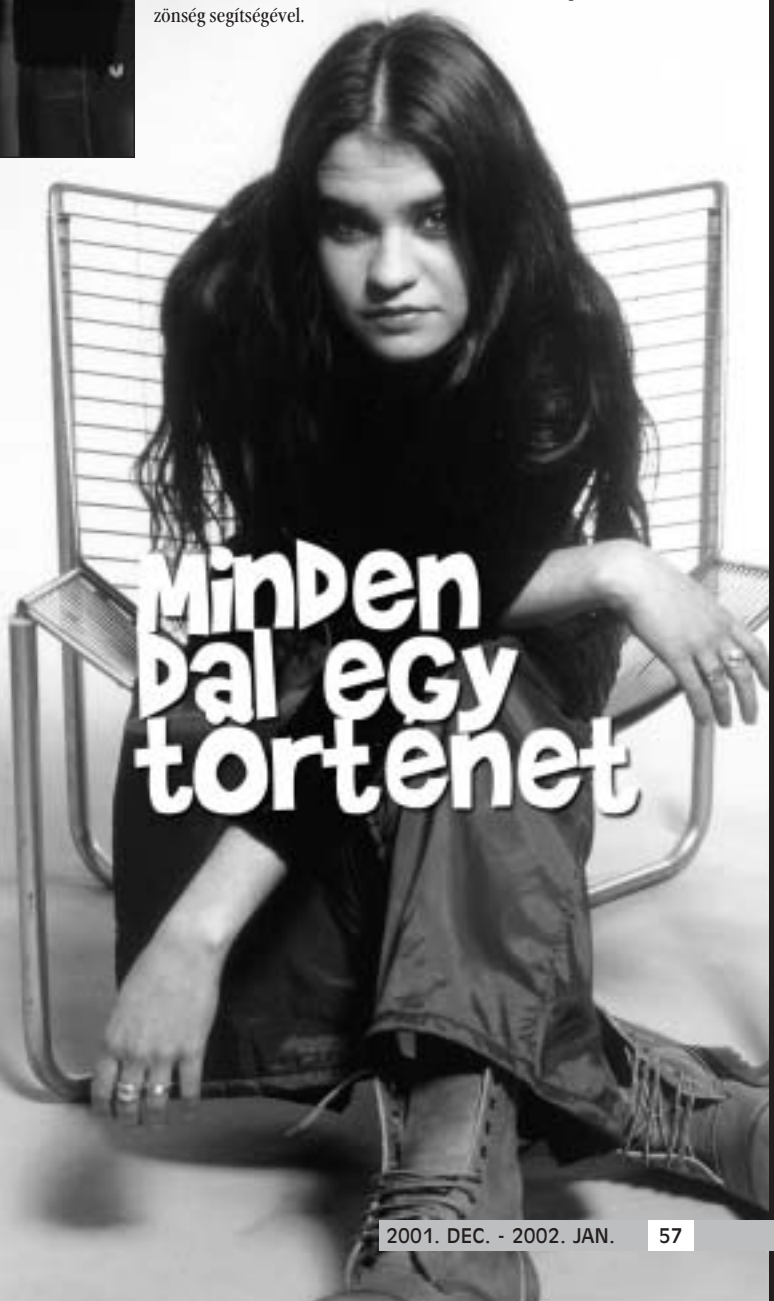
Sidi: Ha Rita esetleg mégsem ismerné azt a konkrét szituációt, amiből a dal született - ez a ritkább eset -, akkor a próbateremben átbeszéljük, és azonnal megvilágosodik a dolog.

Rita: Igen, és ilyenkor már tudom, hogy mi áll a szerzemény hátterében, ugyanazt a motivációt érzem, mint a Gábor, amikor a dalt írta, és megkeresem magamban azt az érzést, a saját életemben azt a történetet, amitől tökletesen át tudom élni az adott dalt. De a közönség is ugyanígy éli át a dalokat: a saját életének a pillanatait találja meg az egyes dalszövegekben.

A lemezborítón egy repülőgépből ugrotok ki - szemmel láthatóan ernyő nélkül. Lent, a mélyben nyilván a kietlen magyar poppiac van. Szemmel láthatóan: most épségben földet értetek. Milyen terveitek vannak a továbbiakban?

Gábor: Mint mondtam, már készülnek az új dalok, nemsokára kijön az új maxi és vele az új videóklip, ezek a Szólj már című dalra készülnek. Szeretnénk egyre jobbak és jobbak lenni, hogyha valaki eljön egy koncertünkre, akkor az mindig értéket kapjon, ne pedig csak egy árucikket. Igyekszünk hosszú távra tervezni.

Sidi: A jövőben szeretnénk abba - ez nagyon rossz szó - zenei elitbe tartozni, amelyik folyamatosan tud koncertezni - ilyen zenekarból valóban csak egy maroknyi van Magyarországon. Szeretnénk folyamatosan képben lenni, és nem erőltetetten, a média által, hanem magunktól - és a közönség segítségével.

A Deep Purple talán a legidősebb együttes a ma is zenélő hard rock zenekarok sorában. Legendáját, vonzerejét második korszakának - a Blackmore-Gillan-Glover-Lord-Paice felállásnak - munkássága alapozta meg. Most az EMI újra megjelentette a Deep Purple első korszakának három albumát. A lemezeket a "Deep Purple Remastered Collection" sorozatcímmel látták el. Mindegyik CD-n öt bónusz számot találunk, közöttük kiadatlan ritkaságokat, új és informatív jegyzetet a CD-füzetben.

Eme új kiadások bemutatása nyújt lehetőséget arra, hogy visszatekintsünk a Deep Purple első korszakára. Az együttes megalakulásáról már írtunk az "In Profile" CD kapcsán (lásd Rockinform 89. szám 27. old.). Tehát öt rockzenész: Ritchie Blackmore (gitár), Rod Evans (ének), Jon Lord (orgona és vokál), Ian Paice (dob) és Nic Simper (basszusgitár és vokál) Roundabout néven alapított együttest 1968-ban. A Deep Purple nevet ugyanekkor egy skandináviai turné alatt vették fel.

A Deep Purple első korszaka

Első lemezük címe: "Shades Of Deep Purple", a Pye Stúdióban készült 1968 májusában és az EMI Parlophone márkaneve alatt jelent meg szeptemberben. Az albumnak érdekes koncepciója van. Valamennyi számot hangeffektusok indítják. Sajátos a szerkesztés is. Az LP mindkét oldala négy számból áll, ám az A oldal utolsó száma két részre oszlik: egy instrumentális nyitányra és a voltaképpeni dalra. Ez utóbbi szerkesztési elvet mindhárom albumon érvényesítették. (Megjegyezzük, hogy a második korszak albumainak szerkesztése - beleértve a dupla "Made In Japan" c. koncertlemezt is - koncepcióra vall, ugyanis valamennyi album következetesen hét számból áll.)

Az LP mindkét oldala négy számból áll, ám az A oldal utolsó száma két részre oszlik: egy instrumentális nyitányra és a voltaképpeni dalra. Ez utóbbi szerkesztési elvet mindhárom albumon érvényesítették. A Deep Purple vezére ekkor kétség kívül a legidősebb és legtapasztaltabb zenész, Jon Lord volt. Az ő kivételes orgonajátékára alapozták a számok többségét. Blackmore még nem találta meg saját stílusát, bár keleties hajlításait már használta. Mégis gitárjának hangja vékony, cincogó.

Az A oldal számai: And The Address (Blackmore, Lord), Hush (Joe South), One More Rainy Day (Lord, Evans), a) Prelude: Happiness (Lord, Evans, Simper, Blackmore, Paice) b) I'm So Glad (Skip James); a B oldal számai: Mandrake Root (Blackmore, Evans, Lord), Help (Lennon, McCartney), Love Help Me (Blackmore, Evans), Hey Joe (Deep Purple).

Sejtelmes orgonahangokkal kezdődik az album nyitó száma, az instrumentális "And The Address". Blackmore és Lord szólói töltik ki a darabot. A "Hush" volt eme lemez sikerszáma, olyannyira, hogy még Gillannel is műsoron tartották, sőt 1988-ban új felvételt is készítettek a "Nobody's Perfect" c. albumukra. A "One More Rainy Day" átlagos dal, dallamvezetése az akkori slágerszámok mintáját követte. A negyedik szám valójában két részből áll: a) "Prelude: Happiness", b) "I'm So Glad". A "Prelude" fő témája Rimszkij-Korszakov "Seherezádé" szvitjéből származik, amelyet Lord kiválóan adaptált. Ez a feldolgozás megszakítás nélkül megy át a "I'm So Glad" c. számba, amelyet Rod Evans és Nick Simples előző együttesükből, a The Maze-ből hozott magával.

A lemez B oldalát a "Mandrake Root" indítja. Ez az a szám, amely sejteti a későbbi Deep Purple stílusát az orgona-gitár kettős kemény riffjével. A hat perces szám második fele instrumentális darab, amelyben kivált Lord jeleskedik, ám Blackmore gitárjával csodás duettet is előadnak Paice elképesztő dobolása felett. A "Mandrake Root" olyannyira megelőzte korát, olyannyira eltalált alkotás volt, hogy az instrumentális rész állandó koncertszám lett: a "Machine Head"-ről származó "Space Truckin'" negyedórásra nyújtott toldaléka, amelyben Lord és Blackmore az eredeti témát alaposan kibővítve hatalmasakat szólózott. A "Help" a Beatles azonos című 1965-os albumáról származik. Alaposan feldobja a számot Lord kísérete és szenvedélyes, virtuóz orgonaszólója. A "Love Help Me" énektémája szinte egyenes folytatása a Beatles-számnak, bár annál rockosabb alapokon. A "Hey Joe" zárja az albumot. Szerzőként a Deep Purple van feltüntetve, de köztudott volt akkor is, hogy ez nem saját számuk. Billy Roberts szerzeménye ez a ballada, amely először a The Leaves együttes azonos című albumán hangzott fel 1966-ban, majd világsikerre Hendrix vitte az 1967-es "Are You Experienced?" c. lemezével. Az eredeti bluest zenekari keretbe foglalták, mégpedig Manuel de Falla "A háromszögletű kalap" balettjéből "A molnár tánca" c. feszes, tüzes témáját vették át. A számot kiválóan adták elő, egyre fokozták a feszültséget, kihasználva, hogy hét percre nyújtották a dalt.

Az új kiadás bónusz számai CD-n most jelentek meg először.

A "Shades Of Deep Purple" nem maradt észrevétlen. A "Hush" Amerikában a sikerlista 4. helyéig kapaszkodott, az album a 24. helyig. A zenekar első nagylemezének megjelenése előtt már koncertezett, utána kötelezően Amerikába is turnét szerveztek.

Közben már a második lemezen járt az eszük, amelyet 1968 szeptemberében vettek fel a londoni De Lane Lea Stúdióban. Címe: "The Book Of Taliesyn", elsőre 1968 decemberében Amerikában jelent meg, Angliában csak 1969 júliusában adta ki a Parlophone.

A lemez A oldala: Listen, Learn, Read On (Blackmore, Evans, Lord, Paice), Wring That Neck (Blackmore, Simper, Lord, Paice), Kentucky Woman (Neil Diamond), a) Exposition (Blackmore, Simper, Lord, Paice) b) We Can Work It Out (Lennon, McCartney); a B oldal számai: Shield (Blackmore, Evans, Lord), Anthem (Lord, Evans), River Deep, Mountain High (Barry, Spector, Greenwich).

A hét számból négy a saját, három átdolgozás, közöttük egy újabb Beatles dal. Tehát nem változtattak az első lemezre kidolgozott elképzelésükön. Viszont a zenekar hangzásán igen. Blackmore gitárja sokkal jobban szól a kíséretben, a szólókban néhol kicsit erőtlen. Lord orgonája már kevésbé van előtérbe állítva, hangszerparkja is bővült, így a számok hangszerelése változatosabb lett. Az első lemezen gyakran szerepelt vokál, ami lágyította az énekes részeket, most alig éltek ezzel, és ha mégis, úgy jóval visszafogottabban.

Egy kemény riffel indul a "Listen, Learn, Read On". Lendületes dal, amelyben egy röpke basszus-szóló is helyet kapott. A "Wring That Neck" instrumentális szám. Amerikában "Hard Road" címmel került a lemezre, mivel az eredeti elnevezést agresszívnak találta a

Tetragrammoton kiadó. Valóban emlékeztet a felfelé kúszó főtéma arra, amikor egy kakas nyakát kitekerik. Ezt a témát a gitár-orgona unisono játssza, miközben Paice hatalmasakat üt a mélydobra. A főtéma orgona- és gitárszólókat fog közre. Blackmore szólói most felveszik a versenyt Lord játékával, sőt, ő kap több lehetőséget, amit alaposan ki is használ. A "Wring That Neck" még a második felállás idején is koncertdarab maradt. A fennmaradt felvételek tanúsága szerint a szólókat jól megnyújtotta Blackmore és Lord is. 1970. február 19-én a BBC stúdiójában adott koncerten tizennyolc percesre duzzadt a szám, amit közel a duplájára (!) növeltek 1970. november 12-én a stockholmi koncerten.

Lendületes szám a "Kentucky Woman", Neil Daimond dala. Ám a Deep Purple a saját stílusához igazítva jóval keményebben adja elő. A szám csúcspontja Lord feszült orgonaszólója. Tanítani lehetne a fokozás mesterfogásait. Az A oldalt kétrészes szám zárja: a hangszeres "Exposition" és a "We Can Work It Out" c. Beatles-sláger. A hárompercnyi "Exposition" klasszikus szerzők kompozícióinak sajátos egyvelege. Drámai dobütésekkel indítva először Beethoven VII. szimfóniájának lassú tételéből a gyászos főtémát szólaltatják meg, ami átvált Csajkovszkij "Rómeó és Júlia" c. nyitányfantáziájának elsöprő, a szerelmespár tragédiáját kifejező témájába. Az orgona játssza a témát, amiben Blackmore és Paice hatalmas ütésekkel imitálja a szimfonikus-zenekari tuttit. Egy gyors orgona-gitárfutam Bachtól, majd újra a hatásos Csajkovszkij-darab, amit nehezen kötnek össze a Beatles számával. A "We Can Work It Out" a "Day Tripper"-rel együtt kislemezen jelent meg 1965-ben. A Deep Purple szinte csak az ének dallamát hagyta érintetlenül. Keményebben szól kezükben a dal. Ennek ellenére Blackmore érezhetően idegenül szövi bele gitárhangjait a Beatles-dalba. Lord nem zavartatta magát, egy virtuóz futammal káprázttatja el az ámuldozó hallgatót.

A B oldal nyitódarabja a "Shield" a Deep Purple első korszakának talán legjobb alkotása. A keleties fogantatású szám Lord mesterműve. Gitár-csembaló kettős hozza az első főtémát, majd a csembaló egyedül játssza a második, andalító témát halk zongorakíséret mellett. Evans éneklése is remeklés. Most érezni először igazán, hogy volna egyéni hangja is. A szám közepe leírhatatlan hangszeres rész: Lord Hammondja mintha dob volna, Paice számtalan csörgő-kongó instrumentumot vet be, és mindezek fölött Blackmore olyan szólót vág le, amilyet majd csak a "The Mule"-ban fog megismételni. A szám nem kevésbé meglepő ütőskádenciával köszön el.

A következő számra is felkaphatta a fejét a korabeli hallgató, de ma is szolgál meglepetéssel. A lágy orgonafutam egy Bach-témával vezeti be az "Anthem" c. dalt, amelyet Blackmore akusztikus (!) gitáron kísér. A himnikus dalban az orgonát felváltja a vonószenekart utánzó mellotron. Lordnak ugyanis nagyon megtetszett ez a hangszer a King Crimson első lemezén. Hirtelen abbamarad a zene szárnyalása és orgonán egy Bach-téma csendül fel, amelybe újabb szólamokkal csatlakozik a többi hangszer. Ezt a témát megismétli egy vonósnégyes, majd a kamarazenébe Blackmore immáron szólógitárral kapcsolódik be.

A lemezt záró tíz perces darab, a "River Deep, Mountain High" sejtelmes szélsüvítéssel kezdődik, amelyből négy perc hosszan Richard Strauss "Imigyen szóla Zarathusztra" c. jól ismert szimfonikus költeményének bevezetése bontakozik ki. Remekül adaptálták Strauss kompozícióját rockzenekarra. Arról egyedül a korabeli technika tehet, hogy nem szól olyan elsöprően, mint az eredeti. De az egész számot nagyon ötletesen dolgozta fel a Deep Purple, mégis ezzel a számmal ugyanekkor Ike és Tina Turner lett sikeres.

A bónusz számok most ezen CD-n jelentek meg először.

A második album kevesebb elismerést hozott az együttesnek. Méltatták képességeiket, de ügyes átdolgozások készítőjeként emlegették őket. Ezen vélemény cáfolatának is felfogható a harmadik album, amely a nem túlzottan fantáziadús "Deep Purple" nevet viseli, hiszen csak egyetlen idegen szerzeményt tettek rá. A lemezt a De Lane Lea Stúdióban 1969 januárjában kezdték készíteni, ám csak májusban fejezték be a felvételeket. Borítóján Hieronymus Bosch "Pokolbeli hangszerek" c. képének részletével júniusban jelent meg az amerikai piacon a lemez, majd novemberben Angliában az EMI Harvest márkájánál, akkor, amikor ez a felállás már nem is létezett. Szépen feledésbe is merült, hiszen az angliai megjelenés előtt olyan esemény részese volt a Deep Purple, amely elhomályosította ezt a lemezt.

1969. szeptember 24-én a Royal Albert Hallban a Royal Filharmonikus Zenekarral együtt adta elő a Deep Purple Lord "Concerto For Group And Orchestra" c. szimfonikus alkotását immáron az új felállásban. Az eset nagy botrányt kavart, hiszen a konzervatív ízlésűek szemében ezek a "hosszúhajú majmok" megszentségtelenítették a klasszikus zene templomát. A botrány növelte a Deep Purple ismertségét, de ártott népszerűségének. Amikor 1969 végén a Gillan-Glover felállásban koncertezni ment a zenekar, gyakran a szimfonikusokat is várta a közönség. Azt se feledjük, hogy ennek az albumnak nem volt turnéja. Októberben már az új album, az "In Rock" készítésével foglalkozott a zenekar.

Egyszerűen nem gyakorolták a harmadik lemez számait, ezért műsorra sem tűzték. Amerikában a népszerűségi listán mindössze a 162. helyet foglalta el. Pedig nagyon jó lemez, amit utólag a kritikusok is elismernek.

Az A oldal számai: Chasing Shadows (Lord, Paice), Blind (Lord), Lalena (Donovan Leitch), a) Fault Line (Blackmore, Simper, Lord, Paice) b) The Painter (Blackmore, Evans, Lord, Paice); a B oldal számai: Why Didn't Rosemary? (Lord, Evans, Simper, Blackmore), Bird Has Flown (Lord, Evans, Blackmore), April (Blackmore, Lord).

Afrikai zenére emlékeztető dobokkal indul a lemez első száma, a "Chasing Shadows". Mind témája, mind megszólalása alapján akár ma is játszható volna. Blackmore igazán remek szólót illesztett bele, amit azért a szám végén a lüktető dobok felett eljátszott Lord-szóló fantáziában mégis felülmúl. A "Blind" c. számban Lord ismét a csembalót vette elő és természetesen Bach-témát szőtt játékába. Donovan ismert slágere volt a "Lalena", amelyet az tesz igazán érdekessé, hogy Lord orgonája már-már a "Child In Time" bevezetőjét előlegzi. A lágy, kicsit keleties szám hangulatában némi törést jelent Lord jazzes szólója, Blackmore játéka viszont remekül illik hozzá. Ragaszkodva eddigi szokásukhoz, most is kétrészes számmal zárták az első oldalt. Rövid, de annál szokatlanabb az instrumentális bevezető, amely a "Fault Line" címet kapta. A gitárszólót és kíséretét visszafelé játszották le a hangszalagról, ezzel a furcsa hangzással illusztrálva a hibás járatot. Majd egy normális beütéssel és Blackmore játékával elindul a "The Painter". Ennek a számnak már sok vonása emlékeztetheti a hallgatót későbbi sikeres dalokra. Blackmore itt már tudása legjavát nyújtja, teljes összhangban Lord orgonájával. Gillan énekével hamisítatlan Deep Purple-hang volna. Pedig Evans sem énekel rosszul. Erre a lemezre Evans levetkőzött néhány olyan énekesi manírt, ami kevésbé illett a kemény rockhoz. Az orgánuma kiváló, de stílusa kevés egyéniségről árulkodik.

A B oldalt is keményen kezdik: torzított gitárfutamokkal szólal meg a "Why Didn't Rosemary?". A szám magját és javát most is az orgona és a gitár szólója adja. Blackmore itt is remekel. A "Bird Has Flown" wah-wah pedálos gitártémáját is kár volna feledésre ítélni. Az énektéma pontosan illeszkedik a kíséret lüktetéséhez. Blackmore szólója után Lord minden kíséret nélkül olyan elementáris orgonaszólót játszik, mintha Emersont hallanánk. Ebbe kapcsolódik bele a többi hangszer, hogy egy elsöprő erejű fokozással bezárják a számot.

Ünnepélyes orgona kezdi a tizenkét perces "April" c. darabot, ennek az lemeznek a legkiemelkedőbb alkotását, amely három részből áll. Az első és második rész instrumentális, a harmadik vokális, hagyományos értelemben vett rockdal. Az első részben a témát Blackmore akusztikus gitáron, Lord zongorán és orgonán mutatja be, majd Blackmore elektromos gitárra vált és megismétlik a témát halk kórus kíséretével. A klasszicizáló zene nyugodtan árad. Lord rövid szólója után fafúvósokból és vonósokból álló kamarazenekar élénkebb zenébe fog. Nagyszerű hangszerszólókat írt Lord. Az egész remekbeszabott rövid előjátéka Lord hatalmas "Concertó"-jához. Kicsit drámai, mozgalmas résszel vezeti át a kamarazenét Lord a rockba. A harmadik rész az elsőnek a témájára épít, ám a zene gyorsabb, lüktetőbb.

Az első két bónusz szám kislemezen jelent meg. A következő három koncertfelvétel.

A harmadik album előre vetítette a Deep Purple jövőjét. A számok többsége hard rock, mégpedig abból a fajtából, amelyre a "Fireball" album alapoz. Az "In Rock" album keménységének és agresszivitásának a Deep Purple munkásságában sincs folytatása. Sokkal inkább a harmadik lemezt követik, ám letisztultabb stílusban. Ugyanakkor az "April" a következő, zenetörténeti jelentőségű nagy tettnek, a "Concertó"-nak előfutára.

N. Pap Gábor

Green Day rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a Warner Music által felajánlott 3db Green Day: International Superhits c. CD-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2002. január. 21-ig beküldeni.

1. Soroljátok fel az együttes tagjait!
2. Mi volt a zenekar első albumának a címe?
3. Milyen "kapcsolat" van a Green Day és a "kutyagumi" között?

Eredményhirdetés a 2002. márciusi számban!

Zorán-koncert; Csongrád, M□vel□dési Központ, 2001. október 20.

A dal diadala

Úgy alakult, hogy fogta magát Zorán, és új lemeze, az "Így alakult" megjelenésének ürügyén országos turnéra indult. Ezúttal nem csak a nagyobb, hanem a kisebb városokat is útba ejtette. Ha nagyon akar, ünnepelhet negyedszázados évfordulót is közben, hiszen Presser Gáborral ennyi ideje dolgozik együtt. Ám, ha a turné miértjét firtató kérdésre annyit válaszolna az énekes, hogy "csak úgy", akkor is igaza lenne. A beat-nemzedékből már oly' kevesen vannak, akik megtehetik ezt a fajta országjárást.

Akkorát változott az idő, hogy egy jókora kitérő után visszajött a régi, hiszen annak idején, vidéken az Illéséket és az Omegát például művelődési házakban, színháztermekben lehetett látni, ha nem is kifejezetten csendes, de ülős koncerteken. Most ugyanez az ábra Zoránnal, mégis, óriási a különbség! Régen, minimális szórással húsz körül volt a közönség átlagéletkora, most pedig, statisztikus legyen a talpán, aki azt kiszámolja!

Valóságos társadalmi eseménnyé vált a csongrádi Zorán-koncert. "Aki számított", ott volt, ahogyan az ilyenkor lenni szokott a kisvárosi protokoll íratlan szabályai szerint. Nem csak a hajdani "nagy generáció" képviselői tették tiszteletüket, hanem az azóta felnövekedett (egyre kisebb) generációk is, a fiatalokkal bezárólag. Még a szomszéd város polgármestere is átrándult erre az alkalomra.

Úristen, miféle koncerthangulat lesz itt?

A helyzet fokozódott. Zoránnal összesen három vokalista lány lépett a színpadra (a látásom rögvest javult egy egész dioptriát), meg Sipeki Zoli! Zoli személye nem okozott meglepetést, hiszen ő akusztikus gitáron is nagy király, azon kívül stúdióban is régóta dolgozik Zoránnal. Elnyomták mindjárt a "Romantiká"-t, én meg vártam a többi zenészt. Csakhogy, nem jöttek a többiek! Helyettük a magyarázat, hogy ez kis színpad, meg ilyesmi, és csak ennyien lesznek.

Ezzel a fiúk ismét a húrok közé csaptak. Villantott valamit Zorán gitáron. Kiderült rögvest, hogy a lányokra vár az ütőzés is (a kvázi "unplugged" gitárok hangzásához igazítva), és megszólalt az "Apám hitte". Közben képtelen voltam kikapcsolni az agyamat. Hirtelen elbizonytalanodtam, mert eszembe jutott, hogy nem biztos, hogy a következő nemzedék is átveszi ezt a máskor kissé banálisnak tetsző nótát. Azon egyszerű oknál fogva, mert a mai sivár, szétesõ, anyagias világban nem maradt semmi, ami egyfajta hitet, tartást és erőt adhatna a mostani fiataloknak, a leendő szülőknek. Ha csak az ő szüleik példája nem... (Mire nem jó egy koncert? Máskor valahogy nem foglalkoztat ilyesmi.)

A "Könyörgés" következett, Zorán első Presser-slágere. Mintha csak erre a formációra találták volna ki. Majd egy kis lazítás jött, az "Amikor elmentél" kezdetű dallal. Zorán ekkor már szemmel látható élvezettel zenélt, válaszul a közönség is kezdett bemelegedni. Gerendás Péter szerzeményéből, pontosabban Dusán szövegéből kiderült (igaz, kissé áttételesen) az, amit minden férfi tud. Nevezetesen, hogy minden bajaik okozói a nők ("Ha másképp szeretnél")! A barátságról szóló "Eső előtt, eső után" közben Sipeki Zoli olyan bluesos szólót produkált, ami az eredeti hangszerelésben nyomokban sincs meg. Zorán talán legjobban sikerült lemezéről, az 1999-esről ("Az ablak mellett") csak ezek után mertek elővenni egy dalt. Az egyetlent, amely ezzel a kamaraegyüttessel eljátszható: "Szerenád"-ot. Majd, a kevéssé ismert "Csak játék"-ot "Az első dal" követte, szintén a '99-es albumról. A reggae-ritmusok kissé döcögtek (ejnye, lányok!), de legalább megmutatták a mintegy ötszáz fős csongrádi közönségnek talán a legszebb nótát, amelyet a szerelem első szakaszáról valaha írtak. (A sorra felvillanó képek egy diagnoszta pontosságával, ugyanakkor óriási kifejező erővel követik azt a folyamatot, amely a szerelem első időszakában lejátszódik.)

Zorán több mint két és fél évtizedes szóló pályafutásának titka ekkorra mindenki számára nyilvánvalóvá vált. Nem a nagy hang a titok nyitja (hiszen inkább előad, megéli "az élet dolgai"-t), nem is a virtuóz gitárjáték (jobbára a ritmusgitáros szerepe jut neki), hanem a dalok. Vagyis, a kellemes zene, a nem devalválódó, gondolatgazdag szöveg és a hozzájuk illő előadásmód egysége, amelynek Zorán személyisége és empátiája is szerves adaléka. Úgy fest, mindez - még mindig! - megtalálja a maga közönségét.

Legjobb bizonyíték erre a két vadiúj nóta, amelyeket Zorán az új lemezéről játszott. A briliáns szövegű blues, a "Kabát-dal" (Sipeki "szlájdozásával") határozott sikert hozott. A "Sohase higgyetek a szemeteknek", amely arról szól, hogy bizony, átlátunk a politika trükkjein, pedig vastapsot aratott! (Vajon, mindegyik szék kényelmesnek bizonyult ekkor a teremben?)

Nem szándékozom a majd' két órás koncert mind a huszonhárom dalát érinteni, elemezni, azt viszont elárulom, hogy egyik-másik régebben hallott az újra-felfedezés erejével hatott rám. Nem hiányoztak a nagy slágerek sem. Közülük egyik-másik határozottan új színezetet kapott a szokatlan hangszerelésben.

A ráadásban eljátszott "Volt egy tánc"-ról a fenti ígéretem ellenére el kell mondanom, hogy szövegét Dusán egyik csúcsteljesítményének tartom. Ahányszor hallom, annyiszor csodálkozom rá, hogy hogyan lehet ennyire zseniálisan sűríteni öt percbe a közelmúlt magyar történelmének kritikus évtizedeinek élethelyzeteit. Végül, a felgyülemlett érzelmi feszültséget oldandó, megtudhattuk Zorántól, hogy mi minden és ki mindenki szerepelt az utolsó dalban.

Furcsa, de érdekes kezdés. Szinte hiányérzet nélküli folytatás, katarzis-közeli vég. Mondja meg valaki, ezek után "mi is kéne még"?

olasz

Köszönjük a csongrádi Művelődési Központ dolgozóinak a szíves segítséget.

ÖTVEN ÉVE HUNGAROTON

A félévszázados Hungaroton, az egykori egyeduralkodó állami Magyar Hanglemezgyártó Vállalat mai utóda egy hatlemezes díszdobozzal ünnepli önmagát és nem utolsó sorban igyekszik továbbra is közönség kedvére tenni. Az egy hónapos Hungaroton Hanglemez Hetek után öt CD külön-külön is kapható lesz, míg a hatodik, amely alcíme szerint "Érdekességek, ritkaságok a Hungaroton 50 éves múltjából", csak a boxban kerül forgalmazásra. Kezdjük is itt a végén. A Mérföldkövek főcím akár félre is vezethet. Nem a magyar könnyű- vagy szórakoztatózene mérföldköveiről van itt szó, hanem amint az alcím pontosítja, a Hungaroton mérföldköveiről. Ezek: a cég első és utolsó mikrobarázdás kislemeze. Az előbbi az Eperfagyi, utóbbi Illéséktől az 1992-es Oly nehéz várni. Farkas Bertalan jelentéstétele a Szojuz-36 űrhajó fedélzetéről, Presser és Dusán Magyar a világűrben című szerzeményével az űrhajós fellövését követő napon már forgalomban volt a felvétel az Asztronauta együttes előadásában. Mai füllel hallgatva a szám elég gyengécske space-rock, a szöveg pedig mai aggyal hallgatva propaganda duma. Az első professzionális Dolby A rendszerű zajcsökkentővel készült felvétel Zorán énekével a Könyörgés. Az LGT nevéhez fűződik az Első Magyar Óriáskislemez, amely 45-ös fordulatú, de 30 cm átmérőjű és nagyobb dinamikájú felvétel volt, mint átlagos társai. Van itt még más-más felvételi és vágási sebességgel rögzített darab - mit ne mondjak? Ez is az LGT-hez fűződik, a Kinn is vagyok, benn is vagyok. Viszont nem vagyok kint a vízből, mert nem tudom meg erről a lemezről, hogy melyik volt az utolsó 78-as fordulatú, ill. az első 33-as könnyűzenei mikróbarázdás lemez a Hungaroton történetében. (Ha kutakodásaim nem csalnak, Németh Lehel és Sárosi Katalin voltak rajta...) Viszont ott van a cégnek talán legtöbb bevételt hozó Koncz Zsuzsa első lemezkiadványa, az 1962-es Gézengúz, Gergely Ágival az emlékezetes Ki Mit Tud? győzelem után. A kísérő szöveg szerint az énekesnő "legendás karrierjének egyik indítópontja". Hát lehet ez is szerkesztési elv, meg mérföldkő is...

A további lemezek évtizedenként mutatják be a hanglemezgyár által kiadott felvételeket. Nem kronológiai sorrendben hangzanak fel a dalok a lemezeken, és mivel a szerkesztési elvet nem sikerült megfejtenem, a látszólagos (vagy inkább hallható) összevisszaság zavarólag hatott. Nagyon durva váltásnak éreztem, pl. a Nem leszek a játékszeredet követő Szeretni kell-t, a Járom az utam után megszóláló Rohan az időt. Bevallom a frankót: nálam legjobban az '50-es évekből válogatott lemez jött be. (Nosztalgia...?) Ha jósolhatok, szerintem így lesz ez a vásárló közönség körében is, amikor majd lemezekre bontva külön-külön kaphatók lesznek a hanghordozók. Akad itt néhány olyan szám, melynek felcsendülésekor boldogult gyerekkorom jutott eszembe, amikor nagynéném lemezjátszóján forgott 78-as sebességgel a Sétahajó meg a Csokoládé (mindkettőt Hollós Ilona énekelte), megelőzve évekkel az Eperfagyit. Aztán bejöttek a 33-as és 45-ös fordulatú lemezek, az utóbbiak közül az elsőn épp az Eperfagyi volt. (Emlékszem, az ominózus lemezjátszón még 16 2/3-os sebesség is volt, de ilyen fordulatú lemezt sohasem láttam.)

A '60-, '70- és '80-as évek válogatásánál éreztem, hogy azok valamiféle népszerűségi vagy eladási listák alapján készültek. Rendben is van ez így, ha el akarják adni a lemezt. (Azok meg, akik esetleg a hazai beat kislemezek digitális megjelenésére várnak, fulladjanak meg! Ki venné meg mondjuk a Szigma, az Atlantis, vagy későbbről a Spenót és a GM49 számait tartalmazó hanghordozót?) A '90-es évek lemeze jól tükrözi a cég monopol helyzetének megszűnését, ezzel együtt bizonyos sztárok elvesztését. És, ha már egy vallomást tettem, közölném a következőt is: ennek a '90-es válogatásnak adok a legkisebb esélyt a piacon. Amúgy megértem ezt az évtizedekre bontást, de el tudtam volna képzelni egy műfajonkénti csoportosítást (tánczene, beat, pop, rock) is, bár már ilyen jellegű lemezei (pl. a "Legendák" sorozat) voltak a Hungarotonnak.

Azok az ötvenes évek (71 perc 14 mp)
Azok a hatvanas évek (75 perc 30 mp)
Azok a hetvenes évek (75 perc 27 mp)
Azok a nyolcvanas évek (76 perc 15 mp)
Azok a kilencvenes évek (74 perc 41 mp)
Mérföldkövek (76 perc 36 mp)

Fanyalgásaim ellenére tetszik a kiadvány, amelyet jó kiállítású kísérőlapok tesznek kerek egésszé. Minden évtizedet jellemzett, bemutatott a szerkesztő és egy-egy jeles személy. Az évtizedek növekedésének sorjában Szenes Iván, Adamis Anna, Sztevanovity Dusán (ő az új Zorán lemezről adott egy dalszöveget), Geszti Péter és Koncz Zsuzsa (minő véletlen, ő is egy Dusán szöveget citált: az Osztálykirándulás címűt) voltak a felkértek.

Péter Nem-S Nagy

NIGHT clubbing

Hangár Music Garden

Sopronban sokáig nem volt egy olyan normális hely, ahol felléphettek volna zenekarok. Van ugye a művelődési ház (illetve mostanában már az sincs, mivel éppen folyik konferencia-központtá való átalakítása), meg volt egy rettentően kicsi klub, ami mindenre alkalmas volt, csak koncertek lebonyolítására nem. 2000 májusában aztán megnyílt a Hangár Music Garden, s az egyébként dögunalmas városban megjelentek a zenekarok...

A hely effektíve kint van a halálban, a Sörgyár, a Szőnyeggyár és különböző nagykereskedések közvetlen közelében, a buszparkoló kvázi szomszédságában, a szőnyeggyár tekecsarnokát alakították át. Ennek következtében egyrészt nem igazán zavarja a városlakókat, másrészt meg eléggé lepusztult szoc-reál fílingje van kívülről, meg belülről is, ámde ottan grafittikkel, rajzokkal már kezdik helyrepofozni. (De azért a bejárat felett a vélhetően szándékosan meghagyott "Sporttal a szocializmusért" dombormű elárulja, hogy milyen célra használták még néhány évvel ezelőtt.) Mondjuk a törzsközönség pont ezt a lepattantságot bírja benne, úgyhogy... Akusztika, hangosítás tekintetében egész elfogadható, a színpad viszont kicsit alacsonyan van, ami némileg zavarja a vizuális tájékozódást. Árakról nem lehet rosszat írni, középkategória. (sör: 220-350 Ft/korsó, üdítő: 40/dl) Melegszendvicsen, ropin és mogyorón kívül más gasztronómiai csemegével nem várják a látogatókat, ugyanakkor a pultos lányok rendkívül nagy esztétikai látványt nyújtanak, tehát gond egy száll se...

Általában a péntek a koncertnap. Felsorolni sem lehet, hogy kik léptek fel idáig. Sokan. Maradjunk annyiban, hogy szinte mindenki, aki számít. Az biztos, hogy legtöbben az Anima Sound System, a Kispál és a Borz, valamint a Quimby bulijára voltak kíváncsiak, de legutóbb nagy sikert aratott az Ismerős Arcok bluescsapat is. Mondjuk az igazsághoz hozzátartozik, hogy ők az utolsó pillanatban betegség miatt lemondott Deák Bill koncert miatt ugrottak fel a városba - merthogy Sopron földrajzilag feljebb van, mint Budapest, ugye. De külhoni csapatok is megfordultak már, elég csak az osztrák PSY-9, vagy a közelmúltból a szlovák Odspisani nevét említeni. A többi napokon Nosztalgia Buli, vagy Micsoda Buli címmel ellátott táncos összejövetel, esetleg underground körökben népszerű dj várja a nagyrabecsült publikumot.

Bill, de a soproni

Punkkarácsony rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a főszervező, Linka Péter által felajánlott 3x2 db koncertjegyet sorsolunk ki, a Budapesten, a Wigwam klubban (2001. december 26., 21 óra) megrendezésre kerülő Punkkarácsonyra. Fellépők: Prosectura, HétköznaPI Csalódások, Punk-Tum, Pedros Amigos. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. december 18-ig beküldeni. A nyerteseket időben értesítjük, a gyorsabb elérés érdekében telefonszámotokat és/vagy e-mail címeteket is tüntessétek fel.

A Punkkarácsony rendezvény mely zenekaroknak lesz egyben a lemezbemutató koncertje is?

Eredményhirdetés a 2002. februári számban!

EREDMÉNYHIRDETÉS

A Rockinform 2001. novemberi számában megjelent **Queen Audiencia** rejtvény megfejtése a következő volt:

A Bohemian Rhapsody c. kislemez 1975-ben jelent meg először Angliában.

A **RÉM Kreatív Csoport** által felajánlott koncertjegyeket a következő helyes megfejtők nyertek: Juhász Péter - Felsőzsolca, Orosz László - Homrogd, Vizler Éva - Csorna.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket a szervezők időben postázták!

A következő számhoz az apróhirdetések beküldési határideje: 2002. január 15. A beérkezett hirdetések néhány napon belül honlapunk (www.rockinform.hu) Börze rovatába is bekerülnek!

ViaN KLUB

Miskolc, Győri kapu 57.
Tel.: 46/357-072

December
(hétvégi programok):
07. péntek 22 óra - Zenés Táncos Eszméletvesztés hajnalig
08. szombat 21 óra - DISCO EXPRESS koncert
14. péntek 22 óra - Bon Jovi Party a TRAMBULIN-nal
15. szombat 21 óra - ZANZIBÁR koncert
21. péntek 21 óra - AZ ESŐ koncert
22. szombat 22 óra - ZTE hajnalig
28. péntek 21 óra - KARAOKE SHOW
29. szombat 21 óra - HOOLIGANS koncert
Hétköznapi programok (a belépés díjtalan!):
Minden kedden magyar vagy moldvai táncház
Minden szerdán Vian klubszínpad vagy Jazz Café

Nyitva tartás: 20.00 - 04.00

Hangszer adás-vétel

Eladó **Marshall VS 140 W-os gitárláda** kitűnő állapotban 100.000 Ft-ért. Érd.: 20/391-38-24

Digitech RP-7-es multieffekt, csöves előfokkal, újszerű állapotban, első kézből eladó! Érd.: 77/425-761 v. 30/374-10-77

Marshall VS 265R (3 csatorna, 2x12, 130 W, hangszóró, stereo chorus, reverb, lábkapcsoló) combo 1 évesen, új állapotban, konténerrel eladó. Érd.: 30/364-46-74 v. 52/370-303/34 mell.

Dobfelszerelés márkás kétlábdobos, Paiste cintányér garnitúra, duplázó lábgép , kiskonga, és egy gyakorló dobszerkó gumi nagyon olcsón eladó ill. cserét beszámítok. Továbbá hangszereket, régi dobokat keresek az '50-'60-'70-es évekből, régi fotók, prospektusok, kották is érdekelnek. Tel.: 30/286-18-84

Gibson Les Paul Classic 1976-os szólógitár nem eredeti állapotban eladó. Érd.: 20/344-11-60

Eladó egy **Amati hosszú függős alap cucc**, Remo bőrözéssel, vastag fém pergővel és vastag állványokkal. Irányár: 60.000 Ft, alku lehetséges. Tel.: 49/346-130 (az esti órákban).

Eladó egy **Tacton Rockstar koncert dobcucc**, rendkívül jó állapotban. 10"-12"-13"-os függők, 16"-18"-os tamok, 14"-os vastag fémpergő, 22"-os lábdob, 12"-os konga, Remo bőrözéssel és Yamaha alsóbőrökkel és vastag állványokkal. Irányár: 100.000 Ft. Tel.: 20/457-28-80

Dobosok figyelem! Gumilapos gyakorló dobfelszerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjfélkor is! Tel.: 28/430-935, 20/925-59-77

Eladó **Pearl Export Select dobfelszerelés** (lakkozott bordó) 22, 10, 12, 13, 16, 14 x 5.5 fapergő (öntött kávával), állványokkal, kifogástalan állapotban. Továbbá egy Paiste Alpha 12" hihat. Tel.: 20/985-92-16

Fekete Warwick Fortress basszusgitár, Kramer Baretta II amerikai szólógitár (Daczi Zsolt és Nagyfi László egykori hangszere), áron alul, sürgősen eladó. Olcsóbb hangszert beszámítok. Érd.: 20/393-50-76

Eladó egy Torque gitár-ének erősítő combo 50 W-os, és egy Squier Fender Stratocaster gitár új állapotban. Irányár: 20.000 ill. 60.000 Ft. Érd.: Maksa Lajos, 53/313-057 (16-22 óráig).

Amerikai Floyd Rose Classic Fender Stratocaster eladó. Tel.: 30/249-27-24

Zenész kerestetik

Komplexen gondolkodó, rock, metal zenekar basszusgitárost keres. Hatások: régi Suicidal, C.O.C. (Blind), Tool. Érd.: 30/260-33-52

Fiatal, amatőr, összeszokott zenekar keres, **jó hangú énekesnőt** (16-23 éves) Sárospatak környékéről. Tel.: 70/240-19-12, Markovics Ádám.

Miskolci thrash/power zenekarba kétlábgépes **cuccal rendelkező dobost** keresünk. Próbahely van! Érd.: 30/306-68-68

Cuccal és kellő tudással rendelkező **basszusgitáros belépne** dark zenekarba, főleg Békés megye vonzáskörzetében. Tel.: 30/361-40-48 (14 óra után).

Lemezes bandából kivált **szólógitáros és dobos** zenekart, vagy nem kezdő(!) zenészeket keres. Stílus: ami belőlünk jön! Érd.: 20/336-84-15 v. 20/995-84-70 (Somogy megye).

Gitáros keres **énekes-gitárost, dobost, bőgőst,** Crowded House, Wet Wet Wet stb. jellegű "slágeres", "soft" rockzenéhez! Tel.: 20/915-48-93 (Maki).

Kezdő rockzenekar keres **karakteres énekest** 19 éves korig. Irányvonal kb. U2. Tel.: 340-43-69, vagy este 27/337-807. Keresd Dávidot!

Kreatív, billentyűs **vokalista lányt** keresünk, elsősorban Bpestről, esetleg Borsodból. Saját ill. feldolgozás számok (Neurotic, URH, kispálutca stb.). Tel.: 20/426-05-61 v. 70/217-36-32

Egyéb

Eladó **17x Atlantis kislemez és Omega** - LGT - Koncz - Neoton külföldön kiadott lemezei és Bonanza füzet kislemezzel! Tel.: 269-02-32/119 (du.)

Eladó új állapotú MK-k: Republic - Tüzet viszek (700 Ft), - Igen (700); RH+ - Európa közepén (300); Trottel - The Same Story Goes On (700); Tátrai Band - Illúziók nélkül (500), - Kísértés (500), - A küszöbön túl (500), - A Hold szerelme (700); Ganxsta Zolee - Jégre teszlek (600); Mándoki - Találkozások (500) + 150 Ft pkg. Tel.: 30/265-47-81 (SMS is jöhet!).

Keresem a Stray Cats és a Brian Setzer Orchestra megvételre/átvételre! Érdekelnének még egyéb rockabilly és psychobilly muzsikák is! Cím: Ari Péter, 5310 Kisújszállás, Kossuth u. 35. Tel.: 59/323-297 v. 30/240-28-22 (SMS is jöhet!).

Eladó jó állapotú CD-k: Stevie Wonder - Music Of Mind (2.500,-); Hit Connection - pop-rock válogatás (1.500,-); Pop-rock '86 Collection (dupla, 2.400,-); High Tension - Masters Of Madness (kicsit karcos, hard rockos metal, 1.200,-); Candy Dulfer - Sax-A-Go-Go (3.400,-). Eladó bakelitek: Uriah Heep - Fallen Angel (D, új állapotú, 1.000,-); Johnny Guitar Watson - Real Mother (3.000,-). Tel.: 46/353-269, egész nap.

Eladó CD-k: Nightwish - Wishmaster, In Flames - Clayman, Shadow Gallery - Legacy, Agent Steel - Unstoppable Force, Slayer- God Hates Us All. Ár: 1.000 Ft/db + pkg. Cím: Medgyesi László, 5920 Csorvás, Dobó u. 46.

Keresem megvételre v. átvételre a **Softcell** albumait. Cím: Csányi Veronika, 1101 Budapest, Szalonka köz 38./5. Tel.: 262-72-11

Keresem a **Magyar Atom Blues Brothers Jimi Hendrix** emlékkoncert című CD-jét, továbbá LGT kottás könyvet. Tel.: 96/326-587

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszerelést biztosítunk! Laney, Marshall, Kustom erősítők. Tama Imperialstar dobcucc, Paiste, Sabian tányérokkal. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.: 20/957-44-00 v. 20/346-55-45

A progresszív rock klasszikusai CD-n, LP-n, MC-n. Ritkaságokat is tartalmazó árlistámat felbélyegzett válaszboríték ellenében megküldöm. Kerékgyártó István, 3530 Miskolc, Szent István u.35.

Shane MacGowan, Pogues, Popes videót keresek megvételre vagy átvételre. Ajánlatokat a 30/916-17-17 számra kérek.

Punk, skatepunk, ska, HC CD-k eladók, cserélhetők, MP3-as CD-k stb... Több mint 700 album. Bélyeget + borítékot küldj a listáért ide: Szili Miklos, 6000 Kecskemét, Akadméia krt. 67. E-mail: miki.sz@mail.datanet.hu

A **HIM & Marilyn Manson** 4 ever Fan Club továbbra is várja a fanatikusok leveleit a következő két címre. E-mail: mansonfanclub@freemail.hu v. himfanclub@freemail.hu

Keresem **át- vagy megvételre** a Television Marquee Moon, valamint a Fad Gadget Under The Flag és The Singles c. lemezét. Tel.: 30/243-12-51, Barna. E-mail: barna_d@altavista.com

Dalszövegek eredeti nyelven eladók! Kérj bármit! Válaszborítékot küldjetek! Ugyanitt Placebo - Sziget 2001 és Smashing Pumpkins - Machina II dupla CD (interneten keresztül terjesztett utolsó album) eladó. Cím: Szmola Péter, 8400 Ajka, Nefelejcs u. 52/10. Tel: 88/213-668, 20/9175-362.

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a belvárosban, kezdőknek és haladóknak audiovizuális segédeszközökkel. Tel.: 30/922-47-86

A rockzene minden területéről keresek főként külföldi újságokból származó képeket, de érdekelnének magyar Bravóból, PopCornból származó képek is. Ezen kívül felvásárolnám külföldi rockmagazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy 20/9669-278, Bánfalvidióta.

Progressive rock, jazz-rock, blues, psychedelic korszak legnagyobbjai CD-n eladók! Több mint 2000 db-os listával floopy-n látok el minden érdeklődőt (válaszboríték ellenében)! Tel.: 76/417-672 v. 76/485-955, e-mail: duvid@freemail.hu

Eladó hagyományos bakelit lemezek a '80-as évek hard'n heavy stílusában közel 300 db-os újszerű állapotú gyűjteménye, pl.: Blackfoot, Extreme, Emerson L.P., Fate Saraya, Slade, Anvil, TNT, Tesla, Shadow King, Triumph, Rush stb. Ui. CD-k, pl.: Pat Travers, Manowar, Styx, Judas Priest, Damn. Yakees stb. Továbbá újszerű állapotú videók Hi-Fi-ben, pl.: Asia, Kiss, Dio, Kansas, W.A.S.P., Dickinson, Def Leppard, Malmsteen, Slade stb. Felbélyegzett válaszborítékos levélre állapot-, ármegjelöléses listát küldök. Cím: Kőrös Tamás, 6000 Kecskemét, Bocskai u.18. Tel.: 76/418-374 (sötétedést követően) v. 20/430-22-35 (napközben).

Eladó női velúr, rojtos bőrdzseki, kifogástalan állapotban. Ugyanitt több száz oldalnyi Judas Priest és Ozzy Osbourne képek, poszterek - köztük életnagyságú is - eladók. Érd.: Lipták Zoltán, Miskolc, Melinda u. 10. 1/1. Tel.: 46/353-538

Figyelem! Keresem a következő MC-ket: P. Mobil, P. Box, Lord 1-2., Dinamit 1-2., Piramis, Beatrice, KFT, Bikini, Generál, Korál. Cím: Kovács Sándor, 3600 Ózd, Nagyvölgyi út 22.

Gitároktatás alacsony áron, magas színvonalon, minden műfajban, gitáron és basszusgitáron egyaránt. Tel.: 30/273-87-37, Horváth Imre.

Gyűjteményem felkínálom a heavy metal minden területéről cserére v. átvételre. Válaszborítékért listát küldök. Cím: Veszprémi Dénes, 1165 Bp., Céltábla u. 5.

Hobo Blues Band. Régi (Vadászat előtti) koncert-felvételeket, videót, plakátot, képet keresek! Minden megoldás érdekel! Tel.: 30/304-66-57

MISKOLCI ZENÉSZ KLUB
BARTÓK BÉLA MŰVELŐDÉSI HÁZ
MISKOLC, ANDRÁSSY 15. TEL.: 06-30-987-4507
NEM CSAK ZENÉSZEKNEK!
MINDEN SZOMBATON KORCSOLYA!
A koncertek után "Rock Disco" hajnalig, melyre a belépés ingyenes!
S.K. Music HANGSZERBOLT MISKOLC, ANDRÁSSY U. 15. 46/370-360, 30/987-45-67.
ROCKINFORM

MONITOR
Pop-Technika
Pellérd-Hungary

Monitor Kkt.
7831 Pellérd,
Vasút u. 8/1.
Tel.: 72/373-115, 72/373-087
Fax: 72/373-522

Tajti Music Kft.
1075 Budapest,
Károly krt. 13-15.
Tel.: 1/268-08-20, ..21, ..22
Fax: 1/342-1169

e-mail: tajtimon@mail.matav.hu

A HUNGAROTON karácsonyi kínálatából!

CD
MC

DEÁK BILL GYULA:
MINDHALÁLIG BLUES

HOBO BLUES BAND:
CSAVARGÓK KÖNYVE

LORD:
3

ATEC